

Sri KureSar's

AthimAnusha stavam

Meaning and Commentary in Tamil

by

"DeSika darSana durantarar"

PudukOTTai

Sri U. Ve. A. Srinivasaraghavachar

Pudukkottai Sri U.Ve.A.Srinivasaraghavachar SvAmi and Smt Padmasani Ammal

ஸ்ரீ:

(ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் தனிபம்)

श्रीकूरत्ताम्वान् तनिपम् ।

बवुकुषखयी कण्ठे यान्ति मङ्गलसूक्तताम्

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமானுஷஸ்தவம் ஸ்தவம்

ஹேமலக்ஷ்மி

[ஸ்ரீ. உப. லீத்வான், A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர் ஸ்வாமி, M. A. புதுக்கோட்டை]

‘அதிமானுஷஸ்தவம்’ என்ற இந்த அழகான ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சர் என்றும், கூரத்தாழ்வான் என்றும் பிரஸீத்திவாய்ந்த ஆசார்யசிரேஷ்டரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய சிஷ்யர்களுள் முக்கியமானவராகவும் அவருடைய பிரீதிக்குப் பிரதான பாத்திரமாகவும் இருந்தவர். ஸ்ரீராமானுஜர் ஸ்ரீபாஷ்யம் அருளிச் செய்தபோது தம் ஒப்பற்ற ஐஞானத்தால் மிகவும் துணை புரிந்தவர். கம்பீரமான சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் இருந்தது போலவே எம்பெருமானுடைய ரூபத்திலும் குணத்திலும் இவருக்கு ஆழ்ந்த பக்தி இருந்தது. இதனாலேயே இவருக்கு ‘ஆழ்கான்’ என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று. காஞ்சிக்கு அருகேயுள்ள கூரம் என்னும் ஸ்தலத்தில் அவதரித்ததால் ‘கூரத்தாழ்வான்’ என்று ஸம்பிரதாயத்தில் இவரை வழங்கி வருகிறார்கள்.

சேதனம், அசேதனம், ஈசுவரன் என்ற தத்வத்ரயத்தில் பிரதானமான ஈசுவரத்தத்வத்தைப் பற்றி பஞ்சரத்னங்கள் போன்ற ஐந்து ஸ்தோத்ரங்களை கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்திருக்கிறார். அவை ‘பஞ்சஸ்தவம்’ என்ற பெயரால் பிரஸீத்தமாயிருப்பவை. அவற்றுள், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் என்ற முதல் ஸ்தோத்ரத்தில் பரம், வியூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்ற எம்பெருமானுடைய ஐவகை ரூபங்களுள் முதலாவதான பாரூபத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறார். இரண்டாவதான அதிமானுஷஸ்தவம் ராமகிருஷ்ணாத்ருபமான விபவாவதாரங்களை விஷயமாக உடையது. மூன்றாவதான ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் அர்ச்சாவதாரங்களுள் ‘அழகர்’ என்ற பெயர் பெற்ற திருமாலீருஞ்சோலை எம்பெருமான் பெருமையைக் கூறும். நான்காவதான வரதராஜஸ்தவம் அத்திகிரி அருள்வரதர் விஷயமானது. ஐந்தாவதான ஸ்ரீஸ்தவம் எம்பெருமானை எல்லா நிலைகளிலும் இறையும் விட்டுப் பிரியாத ஜகன்மாதாவான ஸ்ரீலக்ஷ்மியைப் பற்றியது.

இந்த ஐந்து ஸ்தவங்களிலுமே உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமான அர்த்தங்களும், ஆழ்வார்களுடைய அனுபவப்ரகாரங்களும் பொதிந்து கிடக்கும். அவைகளுள் அதிமானுஷஸ்தவம் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லும், அனுஸந்தானத்திற்கேற்ற சீரிய கருத்துக்களும் அமையப்பெற்று எல்லோருடைய மனதையும் கவரக்கூடியது. அதை இப்போது இயன்றவரை அனுஸந்தித்துக் களிப்போம்.

அதிமாநுஷஸ்தவம் 61 சுலோகங்கள் கொண்ட ஒரு சிறந்த ஸ்தோத்ரம். இவற்றுள் முதல் சுலோகத்தால் விஷ்ணுவின் விபவாவதாரச் சிறப்பை அனுபவிக்க, இழிகிரேயம் என்று ஆழ்வான் பிரதிஜ்ஞை செய்கிறார். அடுத்த நான்கு சுலோகங்கள் எால் எம்பெருமானுடைய ஐவகை ரூபங்களும் இவ்வன் என்று ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் கூறிப்போந்த திருவரங்கச் செவ்வனுடைய திருவடித்தாரமரைகளை வணங்குகிறார். பின் வரும் மூன்று சுலோகங்களும் (6—8) விழுஹரூபத்தைப் பற்றியவை. அடுத்து வரும் எட்டு சுலோகங்கள் (9—16) நரஸிம்ஹ த்ரிவிக்ரமாத்ரி விபவாவதாரங்கள் விஷயம். அடுத்த பதினேழு சுலோகங்களால் (17—33) சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய மென்மை, நீர்மை முதலான குணங்களை அனுபவிக்கிறார். அடுத்து வரும் இருபத்தைந்து சுலோகங்கள் (34—59) கண்ணனை விஷயமாகக் கொண்டவை. கடைசி இரண்டு சுலோகங்களால் நைச்யாநுஸந்தானத்துடன் ஸ்தோத்ரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இனி, இந்த ஸ்தோத்ரத்துக்கு 'அதிமானுஷஸ்தவம்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் என்னவெனில், 'ஈசாவாஸ்யமீதம் ஸர்வம்' என்று ஆரம்பிப்பதால் 'ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்; என்று பெயர்பெற்றது போலவும், 'அமலனாதிபிரான்' என்ற சொற்றொடருடன் தொடங்குவதால் 'அமலனாதிபிரான்' என்று திருப்பாணாழ்வார் பிரபந்தத்துக்குப் பெயர் ஏற்பட்டது போலவும், 'அதிமானுஷசீலவ்ருத்தவேஷை:' என்று ஆரம்பிப்பதால் இதற்கு 'அதிமானுஷஸ்தவம்' என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. நாமகிருஷ்ணாசிகளுடைய அதிமானுஷமான ரூபகர்மாதிகளைக் கூறுவதால் 'அதிமானுஷஸ்தவம்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பதும் பொருந்தும்.

अतिमानुषशीलवृत्तैर्षैः अतिवृत्तामरविक्रमप्रतापैः ।

अतिलङ्घितसर्वलोकसाय्यं वरये वैष्णवैः मन्वावतारम् ॥

அதிமானுஷசீலவ்ருத்தவேஷை: அதிவ்ருத்தாமரவிக்ரமப்ரதாபை: ।

அதிலங்கிதஸர்வலோகஸாம்யம் வரயே வைஷ்ணவவைபவாவதாரம்

அதிமானுஷசீலவ்ருத்தவேஷை: - மனிதத்தன்மைக்கு அப்பாற்பட்ட ஸ்வபாவம், செயல் உருவம் இவற்றுலும்,

அதிவ்ருத்தாமரவிக்ரமப்ரதாபை: - தேவர்களிலும் விஞ்சியிருக்கிற விக்ரமம், பராக்ரமம் இவற்றுலும்,

அதிலங்கிதஸர்வலோகஸாம்யம் - உலகில் ஒருவரோடும் ஒப்புச்சொல்ல வொண்ணாதிருக்
வைஷ்ணவவைபவாவதாரம் - ஸர்வேச்வரனுடையதான விபவாவதாரங்களை கிறி]
வரயே - புகழ் முற்படுகின்றேன்.

மிகவும் ஆச்சர்யப்படத்தக்க ஸ்வபாவம், செயல், அலங்காரம், பராக்ரமம் இவற்றுல் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத ச்ரிய:பதியினுடைய விபவாவதாரங்களைப் புகழத் தொடங்குகிறேன் என்கிறார் இவர்.

ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் அந்தகருடாசுலோகிகள் புடைகுழ ஸ்ரீபூமீளாதேவிகளுடன் எழுந்தருளியிருக்கிற பகவானுடைய பரரூபம் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் பேசப்பட்டது. விழுஹரூபமும் அது போன்ற தாயாலே அதற்கென தனியாக ஒரு ஸ்தோத்ரம் இடாது. மனிசர்க்காக நாட்டில் பிறந்து படாதனபடும் விபவாவதாரங்களை அதிமானுஷஸ்தவத்தில் வர்ணிக்கிறார்.

அதிமானுஷீலங்குத்தவேஷை:- 'ஆத்மாநம் மாங்ஷம் மந்யே ராமம்' (ரகுலத்தில் பிறந்த ஒரு மனிதனாகவே என்னை நினைக்கிறேன்) என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனும், 'அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:' (ஆயர்சூலத்தில் உங்களுக்கு பந்துவாக நான் வந்து பிறந்திருக்கிறேன்) என்று கண்ணனும் மனுஷ்யனாகவே அவதரித்திருந்தாலும், ஜடாயுவுக்கு மோஷம் கொடுப்பது, கடலிலே ஆணை கட்டுவது, ஸாந்திபிணிபுத்திரர்களைப் பிழைப்பூட்டுவது. வைதிகன் புத்திரர்களைக் கொண்டு வருவது முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்கள், திவ்யமான ரூபம், குணம் இவற்றாலும்.

அதிங்குத்த அமரவீக்ரமப்ரதாபை:- தேவர்களிடத்தும் காணவொண்ணாத பராக்ரமாதிகளாலும். **வீக்ரமமாவது:-** படமின்றி எதிரிகளின் லேனைநடுவே பிரவேசிக்கும் சக்தி. **பராக்ரமமாவது:-** எவராலும் எதிர்த்து மேற்கொள்ளவொண்ணாத சக்தி.

வைஷ்ணவவையவாவதாரம் வரயே- எம்பெருமான் விபவாவதாரங்களில் காட்டின அதிமானுஷீ செயல்களும் ரூபகுணாதிகளும் இந்த ஸ்தோத்தரத்தில் மேலே விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. **வரயே -** தேர்ந்தெடுக்கிறேன். **விபவாவதாரங்களில்** ஈடுபட்டு அவற்றைப் புகழ முற்படுகிறேன் என்றவாறு. (1)

அடுத்த நான்கு சுலோகங்களால் ஸர்வேச்வரனுடைய எல்லா ரூபங்களுக்கும் பிரதிபலிப்பான ஸ்ரீ ரங்கநாதனிடம் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டைப் பிரகாசிப்பிக்கிறார்.

श्रेयः किरन्तु किरणाश्रणारविन्दमिष्यन्दमानमकरन्दरसौघदेश्याः ।

तजाः श्रुतेर्मधुन उत्स इति प्रतीताः माङ्गल्यरङ्गनिलयस्य परस्य धाम्नः ॥ २

சீரெய: கிரந்து கிரணா: சரணாரவிந்த-

நிஷ்யந்தமான-மகரந்த-ரலௌக-தேச்யா: ।

தஜா: ச்ருதேர்-மதுந உத்ஸ இதி ப்ரதீதா:

மாங்கல்ய-ரங்கநிலயஸ்ய பரஸ்ய தாம்ந: ॥ (2)

மாங்கல்யரங்கநிலயஸ்ய

— எல்லா மங்களங்களையும் தரவல்ல ஸ்ரீரங்கத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்தானமாக உடையவனாய்,

பரஸ்ய தாம்ந:

— பரஞ்சோதி என்று ப்ரஸித்தனை ஸர்வேச்வரனுடைய

சரணாரவிந்த

— திருவடித்தாமரைகளிலிருந்து

நிஷ்யந்தமான

— பெருகுகின்ற

மகரந்தரலௌகதேச்யா:

— மகரந்தரஸ்யப் பிரவாஹத்துக்குச் சமமானவைகளும்,

மதுந: உத்ஸ:

— மதுவின் பிரவாஹம்

யுதி ச்ருதே:

— என்கிற சுருதிவாக்யத்தால்

ப்ரதீதா:

— அறிவிக்கப்படுகிறவைகளும்,

தஜா:

— அத் திருவடிகளிலிருந்துண்டான

கிரணா:

— கிரணங்கள்

சீரெய:

— நன்மையை

கிரந்து

— உண்டு பண்ணாட்டும்.

அழகியமணவாளனுடைய திருவடிகளிலிருந்து கீளம்பும் கிரணங்கள் நமக்கு எல்லா நன்மையையும் கொடுக்கட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார். விபவாவதாரங்களின் பெருமையைப் பேசப்புகுகிறேன் என்ற பிரதிஜ்ஞை செய்தவர் அர்ச்சாவதாரமான அரங்கநகரப்பனிடம் செல்வானென்னில், விபவத்தைப் பேச ஆரம்பித்தால் அர்ச்சையைச் சொல்லியல்லது நிற்க முடியாது. அர்ச்சாவதாரத்தை அநுபவிக்க ஆரம்பித்தால் விபவாவதாரத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டல்லது பேசவொண்ணாது. 'மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவிரதமாட்டிய அதிற் ல் அயோத்தி எம்மரசே! அரங்கத்தம்மா!' 'கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானே அண்டர்கோன் அணியரங்கனை' 'பூநந்தாளி ய: ஸ்வவசயந் வ்ரஜஸூந்நரீணும் பூநந்தாவநாந்தரபுவாம் ஸுலபோ பபூவ | ஸ்ரீ மாந் அசேஷஜஸங்க்ரஹணய சேதே ரங்கே பஜங்கசயநே ஸ மஹாபுஜங்க: ||' (ந்யாஸதிலகம்) (கோபஸ்தீர்களைத் தன் அழகாலும் செய்கைகளாலும் வசப்படுத்திக்கொண்டு பிருந்தாவநப்பிரதேசத்தில் எவன் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தானே, அவனே இப்போது மற்ற மனிதர்களையும் ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் அநந்தனென்னும் அரவணைமேல் துயில் கொண்டிருக்கிறான்.) என்று இப்படியே ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விடவத்தையும் அர்ச்சையையும் கலந்தே அதபவிக்கிறார்கள். அதே முறையில் ஆழ்வானுடைய அநுபவமும் செல்லுகிறது.

மாங்கல்யரங்கநிலயஸ்ய- 'மங்களநாமம் ச மங்களம்' என்கிறபடியே ஸகல மங்களங்களுக்கும் மங்களத்தைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானைத் தன்னுள் கொண்டிருப்பதால் ஸ்ரீரங்கவிமானமே இங்கே 'மாங்கல்யம்' எனப்படுகிறது. அதில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய,

பரஸ்ய தாம்ந:- 'நாராயண பரோ ஜ்யோதி:' என்று உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் தத்துவமே இங்கே ஸ்ரீரங்கத்தில் வந்திருக்கிறது. அதையே 'பரம தாய்' என்கிறார். பரஞ்சோதிடான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய சரணகமலங்களிலிருந்து வீசும் கிரணங்கள் நமக்கு நன்மையைச் செய்யட்டும் என்கிறார்.

அக் கிரணங்கள் எப்படி இருக்கின்றனவெனில்:-

சுரணரவிந்தமகரந்தரஸௌகதேச்யா:- தாமரைமலரிலிருந்து பெருகின்ற மகரந்தரஸப்பிரவாஹமென்னலாம்படியிருக்கும். திருவடிகளாகிற தாமரைகள். அவற்றிலிருந்து பெருகும் மகரந்தரஸப் பிரவாஹமே கிரணங்கள் என்று பேர் பெற்றிருக்கின்றன. இது வெறும் கற்பனையல்ல; இதற்கு சுருதிப் பிரமாணம் உண்டென்று காட்டுகிறார் மதுந: உதஸ: என்று. (மதுந:- மதுவினுடைய, உதஸ:- பிரவாஹம்;) 'வீஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உதஸ:' என்பது, சுருதி.

இதி ப்ரதீதா:- இது பிரஸித்தமான சுருதியில் கிடப்பதொன்று என்கிறார்.

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய சரணகமலங்கள் சரணமடைந்த எனக்குத் தம்மைஸ்தோ த்ரம செய்ய வேண்டிய அறிவையும் ஆற்றலையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

(2)

(கொடரும்)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமாநுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், A. ஸ்ரீநீவாஸராகவாசாரியர் ஸ்வாமி, M. A. புதுக்கோட்டை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

‘அணியார் பொழில் சூழ் அரங்கநகர் அப்பனை பரஞ்சோதி’ யின் திருவடியின் கிரணங்கள் என்னவே, அவைகளுக்கும் ஒரு செவ்வியூட்டவல்ல நம்மாழ்வாரின் அநுராகத்தைப் பிரஸ்தாவித்து, அதாலும் சிவந்து விளங்கும் திருவடிகளை வணங்குகிறேன் என்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

श्रीमत्पराङ्कुसुमीन्द्रमनोनिवासात् तज्जानुरागरसमञ्जनमञ्जमाऽऽप्य ।

अवाप्यनारतन्दुत्थितरागयोगं श्रीरङ्गराजचरणारवुजसुख्यमः ॥

ஸ்ரீமத்-பராங்குச-முநீந்தர்-மநோ-நிவாஸாத்

தஜ்ஜானுராக-ரஸ-மஜ்ஜநம் அஞ்ஜஸா஽஽ப்ய ।

அத்யாப்யநாரத-ததுத்தித-ராக-யோகம்

ஸ்ரீரங்கராஜ-சரணம்புஜம் உந்நயாமஃ ।

ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநீந்தர்	-	பராங்குசன் என்ற நம்மாழ்வாருடைய
மநோநிவாஸாத்	-	திருவுள்ளத்தில் மன்னி நிற்பதினால்
தஜ்ஜ	-	அத் திருவுள்ளத்திலுண்டான
அநுராக-ரஸ	-	அநுராகம் என்னும் அம்ருதத்தில்
மஜ்ஜநம்	-	திருமஜ்ஜனத்தை
அஞ்ஜஸா	-	உடனே
ஆப்ய	-	அடைந்து.
அத்யாபி	-	இன்று கூட
அநாரத	-	இடையறாது நிற்கும்
ததுத்தித	-	அந்த அநுராகமஜ்ஜனத்தாலுண்டான
ராகயோகம்	-	செவ்வியின் சேர்க்கையையுடைய
ஸ்ரீரங்கராஜ	-	ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய
சரணம்புஜம்	-	திருவடித்தாமரையை
உந்நயாமஃ	-	(தலையால்) தரிக்கிறோம்.

ஆழ்வார் ஸம்பந்தத்தால் அதிகச் செவ்விபெற்று விளங்கும் நம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குகிறோம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருவடிகள் மாறாத செவ்விபெற்று விளங்குவதற்குத் தம் கற்பனையால் ஒரு காரணம் காட்டுகிறார் இந்த சுலோகத்தில், ‘அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்’ ‘நெஞ்ச நிறையப் புத்தான்’ என்கிறபடியே எப்பெருமான் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் புகுந்து நிலைத்து நிற்கிறான். ‘க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாத்வம்’ எனப்படும்

ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பகவதநூராகம் என்னும் பகவத்பீதியால் நிரப்பியிருப்பது. அநூராகத்தைச் சிவப்பாக வர்ணிப்பது கவிளின் மரபு. ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலிருக்கும் அநூராகத்தின் சிவப்பால் அங்கே நிலைத்து நின்றுருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகள் முன்னிலும் அதிகச் செவ்வீபெற்றுப் பிரகாசிக்கின்றன என்கிறார்.

ஆனால் இங்கே ஒரு சங்கை எழலாம். தம் பிரபந்தங்களில் ஆழ்வார் பரவ்யூ ஹாதி ரூபங்களையும், அர்ச்சையில் 38 திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களையும் பாடியிருக்கிறார். ஆழ்வாரும் 'திருவேங்கடத்துக்கு இவை பத்தும்', 'வண் திருமோகூர்க்கு ஈந்த பத்து' என்று இவ்வாறுகத் தம் பிரபந்தத்தைக் கூறிட்டுப் பல எம்பெருமான்களுக்கு அளிப்பதாகவும் அவர் ஸ்ரீஸூக்தியாலேயே தெரிகிறது. இதனால் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் இடம் பெற்ற எம்பெருமான்கள் பலர் என்று கிடைக்கிறது. அப்படியாகில் அரங்கன் ஒருவனே ஸ்திரமாய் நின்றதால் அவன் திருவடிகள் சிவந்து தோன்றுகின்றன என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எல்லா எம்பெருமான்களும் 'பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் வீண்ணுலகும் அங்காதம் சோராமே யாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனா' ரின் ரூபந்தரங்கள். ஆகையால் பொருந்தும் என்பது ஒரு ஸமாதானம்.

திருவாய்மொழிப் பிரபந்தம் முழுவதுமே அழகியமணவாளனைப் பற்றியது என்பது ஸம்பந்தாயம். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பார்த்தாலும் இதுவே கிடைக்கிறது. இதற்குச் சான்று கங்குலும் பகலும் திருவாய்மொழியின் கடைசி இரண்டு பாசுரங்கள். பத்தாம் பாசுரத்தில் ஆழ்வார் தலைவியான நிலையில் அரங்கனை யடைந்தார் என்கிற இடத்தில் 'அணுகி அடைந்தனள் முசில்வண்ணையே' என்று காணப்படுகிறது. அடுத்த பாசுரம் பின் வருமாறு:—

'முகில்வண்ணையே அடைந்தருள் சூடி உய்ந்தவன் மொய்புனல் பொருநல்
துகில்வண்ணத் தூநீர்ச் சேர்ப்பன் வண் பொழில் சூழ்வண் குருகூர்ச்சடகோபன்
முகில்வண்ணையடிமேல் சோன்ன சொல்மாலை ஆயிரத்திப்பத்தும் வல்லார்
முகில்வண்ணவானத்து இமையவர் குழ இரூப்பர் பேர்ப்பவள்ளத்தே' (7-2-11)

இதில் கீழ்ப்பாசுரத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறது 'முகில்வண்ணையே அடைந்து அருள்சூடி உய்ந்தவன்' என்பது. அதாவது:— ஆழ்வார் அடைந்த அரங்கநகரப்பனை முசில்வண்ணன் என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறான். திருவாய்மொழி 'முகில்வண்ணையடிமேல் சோன்ன சொல்மாலை ஆயிரம்'. அந்த முகில்வண்ணன் யார் என்னில் கீழ்ப்பாசுரத்தில் ஆழ்வாரால் அடையப்பட்ட அரங்கத்தரவினையான். ஆக ஒரு திருவாய்மொழியில் எந்த எம்பெருமான் பேசப்பட்டாலும், அதுவும் அரங்கனைப் பற்றியதே என்று தெரிகிறது. இதையே திருவுள்ளத்தில் கொண்டு கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகள் நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தில் மாறாத நிலை பெற்று நிற்கின்றன (ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநீந்த்ரமனோநிவாலாத்) என்கிறார்.

தஜ்ஜா நூராகரஸமஜ்ஜநம்— தஜ்ஜ— ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலிருந்துண்டான அநூராகம் என்ற நீரில் முழுகுவதை.

அஞ்ஜஸா— உடனே, உண்மையாகவே.

ஆப்ய— அடைந்து. இது 'ஆங்' என்ற உபஸர்க்கத்துடன் சேர்ந்த தாதுவின் ரூபம்.

உந்நயாம:— மேலே தூக்கினோம்; அதாவது:- தலையால் வணங்குகிறோம். 8

திருவடிகளில் தலையை வணங்கவும், அவற்றிலுள்ள அழகான ரேகைகள் கண்ணில்பட, அவற்றை வர்ணிக்கிறார்—

वज्रध्वजाकुशुमुधाकलशातपत्रपङ्केरुहाङ्गपरिकर्मपरीतमन्तः ।

आपादपङ्कजविभ्रूलदीप्रमौलेः श्रीरङ्गिणश्चरणयोर्युगमाश्रयामः ॥

8

வஜ்ர-த்வஜாங்குச-ஸுதா கலசாதபத்ர-

பங்கேருஹாங்க-பரிகர்ம-பரீதம் அந்த: ।

ஆபாத-பங்கஜ-விச்ருங்கல-தீப்ர-மௌலே:

ஸ்ரீரங்கிண: சரணயோர்-யுகம் ஆச்ரயாம: ॥

4

ஆபாதபங்கஜ	—	திருவடித்தாமரையளவும்
விச்ருங்கல தீப்ர	—	தடையின்றி ஒளி வீசுகின்ற
மௌலே:	—	திருவபிஷேகத்தையுடைய
ஸ்ரீரங்கிண:	—	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
அந்த:	—	(திருவடிகளின்) உட்புறத்தில்
வஜ்ர	—	வஜ்ரரேகை
த்வஜ	—	கொடி போன்ற ரேகை,
அங்குச	—	அங்குசரேகை,
ஸுதா கலச	—	அம்ருதகலசரேகை,
ஆதபத்ர	—	குடை ரேகை,
பங்கேருஹ-அங்க	—	தாமரை ரேகை, இவைபோன்ற சின்னங்களான
பரிகர்ம	—	அலங்காரங்களால்
பரீதம்	—	வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற
சரணயோ: யுகம்	—	இரண்டு திருவடிகளையும்
ஆச்ரயாம:	—	ஆச்ரயிக்கிறோம்.

வஜ்ரத்வஜாங்குச பரிகர்மபரீதம் அந்த:- ஸர்வேச்வரத்வசிந்ஹு மான வஜ்ரம், த்வஜம், கலசம், மத்ஸ்யம், சங்கம், சக்ரம் முதலான ரேகைகள் திருவடிகளில் கோலமிட்டாற்போல பிரகாசிக்கின்றன.

ஆபாதபங்கஜ-விச்ருங்கல-தீப்ர-மௌலே: — கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்ட திருவபிஷேகம் எம்மெருமான் திருமுடியில் திகழ்கிறது. அதன் பிரகாசம் எங்கும் பரவி திருவடிவரை ஒளி வீசுகின்றது.

இப்படி கிரீடத்தோடு விளங்கும் ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய சோலம்செய் சோடுகள் அமைந்த திருவடிகளை ஆச்ரயிப்போம் என்கிறார்.

'வஜ்ராங்குசத்வஜஸரோருஹசங்கசக்ர மத்ஸீஸுதா கலசகல்பகசல்பிதாங்கம் ।

த்வத்தபாதபத்மயுகளம் லிகளத்ப்ரபாபி: பூயோடபிஷேக்யதி கதா ஹ சிரோ மதீயம்' ॥

என்ற ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ ச்லோகமும்,

‘வஜ்ரத்வஜாங்குசஸு-தாகலசாதபத்ர-கல்பத்ருமாம்புருஹதோரணசங்கசக்ரை: |
மத்ஸ்யாதிபி:ச விபுதேச்சுர! மண்டிதம் தே மாந்யம் பதம் பவது மௌளிவிபூஷணம்ந: ||’
என்ற ஸ்ரீ தேவநாயகபஞ்சாசத் சுலோகமும் இங்கே அநுபவிக்கத் தக்கன. 4

ஸ்ரீரங்கநாதனே உவந்த உள்ளத்தனாய் அன்று திரிவிக்ரமனாக உலகளந்த நீள் மு, யன் என்று கூறினார். இனி மேல்வரப்போகும் விபவாவதாரங்களின் அனுபவத் துக்குப் பூர்வபீடிகையாக அர்ச்சாவதாரத்தையும் விபவாவதாரத்தையும் சேர அனு பவிக்கினார் இந்த ச்லோகத்தில். இதுபோலவே ஆண்டாளும், ‘போல்லாக்குறளூ கு வாய் போற்கையில் நீரேற்று எல்லா உலகம் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் நல்லார்சன் வாழும் நளிரங்கநாகணையான்’ என்று அருளிச்செய்தாள்.

श्रीरङ्गराजचरणौ प्रणमो ययोः खलु एकास्त्रिविक्रमविधौ वसुधामशेषाम् ।

व्यक्रंस साचलकुलामपि विप्रकीर्णस्थूलावलप्रसिकतामिव निर्नतोच्छम् ॥ ५

ஸ்ரீரங்கராஜசரணௌ ப்ரணுமோ யயோ: கலு

ஏகஸ்-த்ரிவிக்ரம-விதௌ வஸுதாம் அசேஷாம் ।

வ்யக்ரம்ஸ்த வஸாலகுலாம் அபி விப்ரகீர்ண-

ஸ்தூலாவலக்ந-விகதாம் இவ நிர்நதோச்சம் ॥ 5

யயோ;

ஏக:

த்ரிவிக்ரமவிதௌ

ஸாசலகுலாம் அபி

விப்ரகீர்ணஸ்தூல அவலக்ந-

ஸிகதாம் இவ

வஸுதாம் அசேஷாம்

நிர்நதோச்சம் (யதா ததா)

வ்யக்ரம்ஸ்த

(தௌ) ஸ்ரீரங்கராஜசரணௌ

ப்ரணும:

- (ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய) அந்த இரண்டு திருவடிகளின்
- ஒன்று
- திரிவிக்ரமனாகி உலகத்தையளந்தபோது,
- (பூமி) பர்வதங்கள் எல்லாவற்றோடும் கூடியதாயிருந்தா
- சிதநின் பெரிய மணல்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருப் [லும்
- பதுபோலிருந்த
- பூமண்டலம் முழுவதையும்
- சிறியது பெரியது என்கிற பேதமில்லாதபடி (எல்லாப்
- அளந்ததோ, [பொருள்களும் அடங்கும்படியாக)
- ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அந்த இரண்டு திருவடிகளையும்
- ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோம்.

திரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்து ‘பெருநிலம் ஈரடி நீட்டிப் டண்டொருநாள் அளந்தனை யான் கண்டது அணிநீர்த் தேன்னரங்கத்தே’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த படி ஒங்கி உலகளந்த திருவரங்கன் திருவடிகளை ஏத்துகிறோம் என்கிறார்.

ப்ரணும: - துதிக்கிறோம்.

வஸுதாம் அசேஷாம் வ்யக்ரம்ஸ்த - பூமி முழுவுதையும் ஓரடியே அளந்தது.

விப்ரகீர்ணஸ்தூலாவலக்நஸிகதாம் இவ - ஆனால் பூமியில் மிகமிக உயரமான மலைகளும் பள்ளமான இடங்களும் இருக்கின்றனவே. மேடும் பள்ளமுமாக இருக்கும் பூமியிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களின் மேலும் திருவடி படுப்படியாக எப்படி அளக்க முடியும் என்னில், திரிவிக்கிரமனாய் வளர்ந்த எம்பெருமான் திருவடியில் அப் பெரிய பர்வதங்கள்கூட ஏதோ சில பெரிய மணல்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பவைபோல் இருந்தனவேயன்றி, திருவடி நிலத்தில் பதியவொண்ணாதபடி தடுக்கவல்லவைகளாக இல்லை. ஆகையால் “மாமுதலடிப் போதோன்று கவிழ்த்தலர்த்தி மண்முழுதும் அரப் படுத்தான்” என்று சொல்லது பொருந்தும். (தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. லீத்வான், A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரீயர் ஸ்வாமி, M. A. புதுக்கோட்டை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

நிர்ந்தோச்சம் வ்யக்ரம்ஸ்த- உயரமானது தாழ்வானது, மேற்பட்டது கீழ்
பட்டது என்று ஒருவித பேதமில்லாதபடி எல்லாப் பொருள்களின்மேலும் தன் திரு
வடிபடும்படியாக வைத்து அளந்தான். வாமனனாக இருந்தவன் மிகப் பெரியவனாக
வளரவும், உலகில் மிகப் பெரிய பொருள்களும் சிறியவைகளாய்த் தோன்றின. 5

விபவாவதாரத்துக்கு மூலமான வ்யூஹாவதாரத்தின் சில குணங்களை அடுத்த
மூன்று சலோகங்களால் வர்ணிக்கிறார்.

ज्ञानं बलं विपुष्मीशनवीर्यं शक्तिरेजांसि च त्रिगुणभूयमुपागतानि ।

पूर्णानि षट् च परिगृह्य भवन् चतुर्था भक्तं जनं त्वपनुजग्रहिधानुरागान् ॥

ஜ்ஞானம் பலம் விபுலமீசநவீர்பசக்தி-

தேஜாம்வலி ச த்ரியுகபூயமுபாகதாநி ।

பூர்ணாநி ஷட் ச பரிக்ருஹ்ய பவந் சதூர்தா

பக்தம் ஜநம் த்வமநுஜக்ரஹிதா நுராகாத் ॥

6

விபுலம்	— எல்லையில்லாத
ஜ்ஞானம்	- ஜ்ஞானம்.
பலம்	- பலம்.
ஈசந-வீர்ய-சக்தி-தேஜாம்வலி ச	- ஐசுவர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ் என்னும் இந்த
ஷட்	- ஆறு குணங்களையும்
த்ரியுகபூயம்	- இரண்டிரண்டாக மூன்று கூறுகளாக இருக்கும் தன்மை
உபாகதாநி	- அடைந்தவைகளாகவும், [யை
பூர்ணாநி	- (ஆறும் சேர்ந்தே) பூர்ணமாக இருப்பவைகளாகவும்
பரிக்ருஹ்ய	- எடுத்துக்கொண்டு,
சதூர்தா பவந்	- (வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், பிரத்யும்னன், அநி ருத்தன் என்று சொல்லப்படும் ரூபங்களால் [நான்கு
அநுராகாத்	- (அவர்களிடமுள்ள) பிரீதியினால் [விதமாக ஆகி
பக்தம் ஜநம்	- பக்தர்களை
த்வம் அநுஜக்ரஹித	- நீ அனுக்ரஹித்தருள்கிறாய்.

ஸ்ரீவேச்வானுடைய 'வ்யூஹரூபம்' என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகிற
நான்கு மூர்த்திகளையும் பற்றி இந்த சலோகத்தில் கூறுகிறார்.

எம்பெருமானுக்கு அநந்த கல்யாணகுணங்கள் உண்டு என்றும், அவற்றுள்
ஜ்ஞானம் பலம் ஐசுவர்யம் வீர்யம் சக்தி தேஜஸ் என்கிற ஆறும் பிரதானமானவை
என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறும். இந்த ஆறு குணங்களும் நான்கு வ்யூஹமூர்த்திகளி
லும் பின்வரும் ப்ரகாரத்தில் பிரகாசிக்கின்றன: மூதலாவதான வாஸுதேவரூபம்

ஆறு குணங்களுக்கும் கூடியதாய் பரம் என்று பேர்பெற்று முக்தர்களால் அனுபவிக்கப் படுகிறதாயிருக்கும். பலம் ஜ்ஞானம் என்ற இரண்டு குணங்கள் பிரகாசிக்கிற ரூபத்தோடு கூடிய பகவான் ஸங்கர்ஷணன் என்ற பெயர்பெற்று ஜகத் ஸம்ஹாரம் சாஸ்திர பிரவர்த்தனம் என்ற இரண்டு கார்யங்களைச் செய்கிறான். பிரத்யும்னன் என்ற பெயருடைய மூன்றாவது ரூபத்தில் பகவான் ஐச்வர்யம் வீர்யம் என்ற இரண்டு குணங்களுடன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி தர்மப்பிரவர்த்தனம் என்கிற இரண்டு கார்யங்களைச் செய்கிறான். சக்தி தேஜஸ் என்ற இரண்டு குணங்களோடு கூடின அநிருத்தபகவான் ஜகத்ரக்ஷணம் தத்வப்ரவர்த்தனம் என்ற இரண்டு கார்யங்களைச் செய்கிறான்.

‘ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவந் முக்தபோக்யோ பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ்-த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ரம் ஐச்வர்யவீர்யாத் | ப்ரத்யும்நஸ்-ஸர்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந்! சக்திதேஜோடநிருத்தேநா பிப்ராண: பாஸி தத்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ ||’

என்ற பட்டருடைய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தின் சுலோகம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது

எல்லாரூபங்களிலும் எல்லாகுணங்கள் இருந்தாலும், இரண்டு குணங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லுவதின் தாத்பர்யம், அந்த ரூபத்தில் அவ்விரண்டு குணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன, மற்றவை பிரகாசியாமல் இருக்கின்றன என்பதே.

ஜ்ஞானம் பலம் விபுலம்:- ‘விபுலம்’ என்ற அடைமொழியை ‘விபுலம், ஜ்ஞானம்’ ‘விபுலம், பலம்’ என்று ஆறுகுணங்களோடும் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

விபுலம்:- எல்லையற்ற

ஜ்ஞானம்:- எல்லாவற்றையும் ஒரேகாலத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிவது.

பலம்:- எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாய் கஷ்டமில்லாமல் அவற்றைத் தாங்குவது.

ஈசநம்:- எல்லாவற்றையும் நியமிப்பது.

வீர்யம்: எல்லாவற்றையும் தாங்கி இயங்கினாலும், அதனால் ஒருகைபான விகாரம் (மாறுதல்) இன்றிக்கேயிருக்கை,

சக்தி:- எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமாயிருக்கும் வன்மை.

தேஜ:- பிறர் உதவியை எதிர்பாராமலே எல்லாக்கார்யங்களையும் செய்யவல்லமை.

தீரியுகபூயம் உபாகதாநி:- யுகம்-இரண்டு; தீரியுகபூயம்- இரண்டிரண்டாக மூன்று கூறுகளாக இருக்கும் தன்மையை, உபாகதாநி- அடைந்தவைகளாயும், ஸங்கர்ஷணன்; ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன் என்னும் மூன்று மூர்த்திகளில் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டிரண்டு குணங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன.

பூர்ணரி ச ஷட்:- ஆறுகுணங்கள் சேர்ந்தும் இருப்பவைகளாய் (வாஸுதேவ ரூபத்தில் இவை ஆறும் உள்ளன)

சதுர்தா பவந:- இவ்வாறு வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் ப்ரத்யும்னன் அநிருத்தன் என்று நான்கு ரூபங்களையுடையவனாக ஆகி,

பக்தம் ஜநம் அனுஜக்ரஹித:- பக்தர்களை அனுக்கிரகிக்கிறாய்.

அநுராகாத்:- அவர்களிடமுள்ள அன்பினால் தூண்டப்பட்டவனாய் இந்த ரூபங்களை எடுத்து அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறாய். கர்மபரவசனாக இல்லை. ஆக இதனால் ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகவே இந்த ரூபங்களை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான் என்பது பொருள்.

இவ்வாறு பகவானுக்கு அனந்தகல்யாணகுணங்கள் இருக்கின்றன வென்னில், பகவானை 'அசப்தம் அஸ்பர்சம்' என்று கூறும் வாக்யங்களுக்குப் பொருள் எப்படிக்கொள்வது என்ற சந்தேகத்துக்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

एकान्तमङ्गलगुणास्पदं अस्तहेयं नित्यं यदं तव यतस्त एव देव! ।

आम्नायते तदिह विश्वविरूपरूपं तेनैव नन्विदमशब्दमरूपमाहुः ॥

9

ஏகாந்தமங்களகுணஸ்பதம் அஸ்தஹேயம்

நித்யம் பதம் தவ யதஸ்தத ஏவ தேவ! ।

ஆம்நாயதே தத் இஹ விச்வவிருபரூபம்

தேநைவ நந்விதம் அசப்தம் அரூபம் ஆஹு: ॥

7

தேவ!

- எம்பெருமானே!

யத:

- எந்தக் காரணத்தால்

தவ பதம்

- உன்னுடைய ஸ்வரூபம்

நித்யம்

- எப்போதும்

ஏகாந்தமங்களகுணஸ்பதம் - பிறரிடம் காண இயலாமல் உள்ளிடமே காணக்கூடிய கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும்,

அஸ்தஹேயம்

- தோஷமற்றதாகவும் (இருக்கிறதோ)

தத: ஏவ

- அந்தக் காரணத்தாலேயே

தத்

- அத்த ஸ்வரூபம்

இஹ

- இங்கே

விச்வவிருப-விருபம்

- எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மையையுடைய

ஆம்நாயதே

- (வேதங்களால்) கூறப்படுகிறது. [தாக

தேந ஏவ

- அதனாலேயே

இதம்

- இந்த உன் ஸ்வரூபத்தை

அசப்தம்

- பெயரற்றதாகவும்

அரூபம்

- ரூபமற்றதாகவும்

ஆஹு:

- சொல்லுகிறார்கள்.

அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வம் (எல்லா தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருக்கை) ஸகலகல்யாணகுணாகரத்வம் (எல்லகல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருத்தல்) இவையிரண்டையும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணம் என்பார்கள். இவையே 'உபயலிங்கம்' எனப்படும். இந்த லக்ஷணம் இருப்பதால் ஸர்வேச்வரன் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டவனுயிருக்கிறான். (ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணம்). இவ்வர்த்தத்தையே இந்த கலோகத்தால் கூறுகிறார்.

ஏகாந்தமங்களகுணஸ்பதம்;- 'ஏகாந்த' என்பதற்கு பகவானிடம் மட்டும் இருப்பவையாய், பிறரிடத்தில் காணமுடியாத என்று பொருள். அதாவது பகவா

னுக்கு அஸாதாரணமான, மங்களகுணங்களுக்கு ஆஸ்பதம்- இருப்பிடம். 'உயர்வற உயர்நலம் உடையவன்'.

அஸ்தஹேயம்:- ஒரு தோஷமும் இல்லாதவன் 'அமலன்'. தன்னிடம் குறையில்தாததுமட்டுமின்றிக்கே, பிறநுடைய குறைகளையும் நீக்க வல்லவன்.

தவ பதம்:- உன் ஸ்வரூபம், 'ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பதம்' என்கிற விஷ்ணுபுராணசுலோகம் கவியின் திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது.

ஆம்நாயதே:- (வேதங்களால்) ஓதப்படுகிறது.

விச்வலி ரூபம்:- உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் வேறுபட்ட ரூபத்தையுடையவன். இவனைப்போன்ற வேறோர் பொருள் உலகில் இல்லை. 'தன் னொப்பாரில்லப்பன். 'ந தத்ஸமச்ச அப்யதிக: ச த்ருச்யதே'. வி ரூபம்- வேறுபட்டவன்.

அசப்தம் அரூபம்:- பெயரில்லாதவன், உருவமில்லாதவன். இப்படியாகில் அவனுக்குப் 'பேரும் பலபலவே, பலபலவே சோதிவடிவு' என்று கூறும் பிரமாணங்களுக்கு விரோதம் வாராதோ என்னில், மற்றவர்களுக்கெல்லாம்: கர்மமூலமான ரூபமும் பெயரும் உண்டு. இவனுக்கு அவ்விதமான ரூபமும் பெயரும் கிடையாது. ஆனால் ஆசிரிதஹிதார்த்தமாக ஸ்வேச்சையினால் எடுத்த உருவங்களும் பல உண்டு. பெயர் களும் பல உண்டு. அவையெல்லாம் அப்ராக்குதம், தோஷமற்றவை. பகவானுக்கு அஸாதாரணமானவை என்று தாத்பர்யம்.

शब्दादि हेयमिह गोचर इन्द्रियाणां तत्प्रत्यनीकविभ्रस्त्वमतीन्द्रियोऽसि ।

तैवेव ते न बत दर्शनमस्ति किञ्चित् वाचो धियश्च तत एव न गोचरोऽसि ॥

ஸப்தாதி ஹேயம் இஹ கோசர இந்திரியாணாம்

தத்ப்ரத்யநீக-விபவ: த்வம் அதீந்திரியோஸி ।

தேநைவ தே ந பத தர்சநம் அஸ்தி கிஞ்சித்

வாசோ தியச்ச தத ஏவ ந கோசரோஸி ॥

இஹ

ஹேயம்

ஸப்தாதி

இந்திரியாணாம்

கோசர:

தத்ப்ரத்யநீத விபவ:

த்வம்

அதீந்திரிய:

அஸி

தேந ஏவ

தே

கிஞ்சித் தர்சநம்

ந அஸ்தி

தத ஏவ

வாச:, திய: ச

ந கோசர: அஸி

- இல்வலகில்

- வெறுக்கத்தக்க

- சப்தம் முதலிய விஷயம்

- (காதுமுதலான) இந்திரியங்களுக்கு

- விஷயமாக இருக்கிறது.

- அதற்கு எதிரிடையான செல்வத்தையுடைய

- நீ

- இந்திரியங்களுக்குப் புலனாகாதவனாக

- இருக்கிறாய்.

- ஆகையால்தான்

- உன் விஷயமான

- தர்சநம் கொஞ்சமும்

- (பிறருக்கு) இல்லை.

- அதனாலேயே

- வாக்குக்கும், புத்திக்கும்

- எட்டாதவனாக (நீ) இருக்கிறாய்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், A. ஸ்ரீ நிவாஸராகவாசாரியர் ஸ்வாமி, M. A. புத்தக்கோட்டை]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

இந்திரியங்களால் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலானவற்றை அறிவதுபோல எம்பெருமானை நாம் அறியமுடியாது 'பொறியுணர் வலையிலன்' என்கிறார்.

சப்தாத்ரேயம் இந்திரியாணம் கோசர:- கண் காது மூக்கு நாக்கு மெய் என்ற ஐம்பொறிகளாலும் அறியப்படுமவை ரூபம் சப்தம் கந்தம் ரஸம் ஸ்பர்சம் என்ற ஐந்தும். அவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் இன்பம் அல்பம் அரித்யம். ஆகையால் அவை வெறுத்துவிடத்தக்கவை. (ஹேயம்)

தத்ப்ரத்யநீகவிபவ: த்வம் அதீந்திரிய: அஸி. ப்ரத்யநீக: :- நேர்மாறான தன்மையை யுடையவன். எம்பெருமான் இந்திரியங்கள்போலன்றிக்கே அழிவற்றதும் அளவற்றதுமான ஆரந்த ஸ்வரூபன். அதனால் வெறுக்கத்தக்கவனல்ல; ஹேயங்களுக்கு மாறாக இருப்பவன்; அதாவது:- அகிலஹேயப்ரத்யநீகன். ஆகையால் மற்றவை போல இந்திரியங்களால் அறியப்படாதவன். அதனால் அவனை அதீந்திரியன் என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன.

தேந ஏவ தே ந தர்சநம் அஸ்தி கிஞ்சித்:- அதீந்திரியனாகையால் கொஞ்சமும் அவனை இந்திரியங்களைக்கொண்டு அறியமுடியாது. 'நஸந்த்ருசே தீஷ்டதி ரூபம் அஸ்ய'.

பத: :- நீ இந்திரியங்களுக்குப் புலனாகாமலிருப்பதற்குக் காரணம் இதுவாயிருக்க, உனக்கு ஒன்றுமில்லை என்று சொல்ல மூற்படுகிறார்களே என்று 'ஐயோ' என்று சோகிக்கிறார்.

வாச: திய: ச ந கோசர: தத ஏவ அஸி:- நீ அதீந்திரியன் என்கிற காரணத்தாலேயே எங்கள் வாக்குக்கும் மனதுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாக இருக்கிறாய்.

ஆக இவ்வளவால் எம்பெருமானுக்குக் கர்மத்தால் உண்டான ப்ராக்ருதமான நாமரூபங்கள் இல்லையென்றி, ஸ்வேச்சையால் உண்டானவையாய் அப்ராக்ருதங்களாயும் தோஷமற்றவைகளுமான ரூபங்களும் நாமங்களும் இல்லை என்றதில்லை என்று கூறப்பட்டது.

ஸ்வப்ரயத்னத்தால் எம்பெருமானை அறிய முயலுகிறவர்களுக்கு அவன் அதீந்திரியன்; அவனை தன் கருணையால் தன்னைக் காட்டினால் சுலபன். 'பத்துடையடியவர்களுக்கு எளியவன், பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்' என்று கூறி விபவாவதாரத்தில் இறங்குகிறார்.

एवं स्थिते त्वदुपसंश्रयणाभ्युपायो मानेन केनचिदलप्स्यत नोपलभ्युम् ।

नो चेदमर्त्यमनुजादिषु योनिषु त्वं इच्छाविहारविधिना समघातरिप्यः ॥

ஏவம் ஸ்திதே த்வதுபஸம்சரயணாப்யுபாயோ

மானேந கேநசித் அலப்ஸ்யத நோபலப்தும் ।

நோ சேத் அமர்த்ய மநுஜாதிஷு யோநிஷு த்வம்

இச்சாவிஹாரவிதிநா லமவாதரிஷ்ய: ॥

9

ஏவம் ஸ்திதே	- (நீ) இப்படி அதிந்திரியனாயிருந்தபோதிலும்,
இச்சாவிஹாரவிதிநா	- தன் இஷ்டப்படி விளையாடுதல் என்ற முறையில்
அமர்த்ய-மநுஜாதிஷு	- தேவன் மனிதன் முதலானவர்களுடைய
யோநிஷு	- பிறவிகளில்
த்வம்	- நீ
ந அவாதரிஷ்ய:	- அவதாரம் செய்யாமலிருந்தால்,
த்வதுபஸம்சர்யண-அப்யுபாய:	- உன்னை ஆசீர்யிப்பதற்கான உபாயம்
கேநசித் மாநேந	- ஒரு பிரமாணத்தாலும்
உபஸப்தம் ந அஸப்யத	- கிடைக்கமுடியாமல் போயிருக்கும்.

எம்பெருமான் பரம் வ்யூஹம் என்ற நிலைகளிலேயே இருந்துவிட்டானாகில், அவனைக் காணமுடியாமல் போகும். அப்போது அவனைத் தியானிப்பது, அர்ச்சிப்பது ப்ரதக்ஷிணம் செய்வது முதலானவைகளைச் செய்யமுடியாது. அதனால் ஆத்மோஜ்ஜீவனத்துக்காக எம்பெருமானை ஆசீர்யிக்கவேண்டும் என்று கூறும் சாஸ்திரங்களுக்கு விஷயம் இல்லாமல் அவை வ்யர்த்தமாகிவிடும். ஆகையால் சாஸ்திரங்களில் விதித்த உபாஸநம் அர்ச்சநம் நமஸ்காரம் இவைகளால் ஆராதிக்கப்படவேண்டியவன் நானே என்று காட்ட பகவான் ஸ்வேச்சையால் பல அவதாரங்களைச் செய்கிறான். இதையே நம்மாழ்வாரும் 'உலிரளிப்பான் என்னின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்று அருளிச்செய்தார்.

கேநசித் மாநேந:- ஒரு பிரமாணத்தாலும்,

அமர்த்யமநுஜாதிஷு யோநிஷு:- தேவன், மனிதன் முதலான பிறவிகளில் 'என்னின்ற யோநியுமாய்'

இச்சாவிஹாரவிதிநா:- இச்சை என்கிற விளையாட்டு முறையால். பகவதவதாரம் ஏற்படுவது; ஸ்வேச்சையினால். மற்றவர்களுடையதுபோல் கர்மாதினமாக இல்லை என்று கூறுகிறார்.

ந அவாதரிஷ்ய:- நீ பிறக்காவிட்டால் உன்னை ஆசீர்யிக்கும் உபாயத்தை உபதேசிக்கும் ச்ருதி இதிஹாஸம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் இல்லாமல் போயிருக்கும்; அவையில்லாதபோது அவற்றால் உபதிசிக்கப்படும் உபாயங்களும் அறியப்படாது போயிருக்கும். எல்லோருடைய பரக்ஷத்தாலும் நீயும் அவதாரித்தாய்; அவற்றைக் கூறும் பிரமாணங்களும் ஏற்பட்டன; உம் பிறவிலிருந்து 'ஊக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய' மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ்' என்று பகவானை ஆசீர்யிப்பதற்கு வேண்டிய உபாயங்களும் நமக்குக் கிடைத்தன என்று மகிழ்ச்சியுடன் பேசுகிறார். 9

ஸ்ரவேச்வரன் அவதரித்தான்; ஆனால் குலம் ஒழுக்கம் அறிவு இவற்றால் உயர்ந்த யாரோ சிலர் அவனை ஆசீர்யித்து உயர்ந்துபோனார்கள் என்பதன்றிக்கே, 'ஊழ் ஏதலன் கீழ் மகன்' என்று சொல்லிக்கொண்டுவரும் கீழ்ப்பட்டவர்களோடும் பேதமில்லாமல் அவன் பழகுகிறான் என்று பகவானுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தைப் புகழுகிறார் அடுத்த சுலோகத்தில்.

शीलः क एष तव हन्त! दयैकसिन्धो! शूद्रे पृथक्जनपदे जगदण्डमध्ये ।

श्लोदीयसोऽपि हि जनस्य कृते कृती त्वं अत्रावतीर्य ननु लोचनगोचरोभूः ॥ १०

சீல: க ஏஷ நவ ஹந்த! தயைகலிந்தோ!

க்ஷுத்ரே ப்ருதக்ஜநபதே ஐகதண்டமத்யே !

க்ஷோதீயலோரபி ஷி ஜநஸ்ய க்ருதே க்ருதி த்வம்

அத்ராவதீர்ய நநு லோசநகோசரோரபூ: ||

10

தயைகலிந்தோ!	- கருணையங்கடலே!
ஐகதண்டமத்யே	- (பதினான்கு) லோகங்கள் கொண்ட இவ்வண்டத்தின் நடுவில்
க்ஷுத்ரே	- சிறியதாயும்
ப்ருதக்ஜநபதே	- லாதாரண ஜனங்களுக்கு வாஸஸ்தானமாக இருப்பதுமான
அத்ர	- இவ்வலகில்
க்ருதி த்வம்	- பரிபூர்ணான நீ
க்ஷோதீயஸ:	- மிகவும் அற்பர்களான
ஜநஸ்ய அபி க்ருதே	- மனிதர்களுக்காகவும்
அவதீர்ய	- அவதாரம் செய்து,
லோசநகோசர:	- அவர்கள் கண்ணுக்கு இலக்காக
அபூ: நநு	- ஆளுயல்லவா!
ஹந்த	- என்ன ஆச்சரியம்!
ஏஷ: க:	- இது என்ன
தவ	- உன்னுடைய
சீல:	- லௌசீல்யம்!

சீல: க:;- என்னே உன்னுடைய நீர்மை! சீலமாவது:- அறிவு ஆற்றல் ஒழுக்கம் குலம் எல்லாவற்றாலும் மிக உயர்ந்த ஒருவன் இவை எல்லாவற்றாலும் மிகக்குறைந்த ஒருவனோடு புரையறக் கலக்கை. அவதாரத்தில் இதுவே பிரதானமான குணம். இது ஒரு தட்டும் பராக்ரமம் சக்தி முதலான மற்ற குணங்கள் மற்றொரு தட்டும் என்பது. ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் நாரதபகவானைப் பார்த்து, 'கோ டு அஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்' என்று கேட்குமிடத்தில் எல்லாவற்றுக்கும் முதலில் நீர்மையைக் கேட்பதிலிருந்து தெரிகிறது. ஆளவந்தாரும் 'குணவாந் ரூஜு:' என்று முதலிலேயே எடுக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேசிகனும் இவற்றையடிபொற்றி, 'நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி சபர் குசேல: குப்ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருத் இதி | அம்ஷாம் நிம்நத்வம் வ்ரஷ கிரிபதே: உந்நதிமபி ப்ரபூதை: ஸ்ரோதோபி: ப்ரஸபம் அநுகம்பே! ஸமயஸி ||' என்று சக்ர வர்த்தித்திருமகனுடையவும் கண்ணனுடையவும் விருத்தாந்தங்களில் சிலவற்றை உதாரணமாகக் காட்டி இதன் ப்ராதாந்யத்தை யருளிச்செய்தார்.

ஹந்த:- என்ன ஆச்சர்யம்! இப்படி ஒரு நீர்மையா என்கிறார். 'பிறந்தவாறும்' என்று அவதாரவ்ருத்தாந்தத்தை நினைத்தமாதிரித்தில் அந்த நீர்மையில் ஆழங்கால் பட்டு ஆறுமாதம் மோஹித்துக்கூடந்தார் என்பதுபோல 'சீல: க:' என்ற உடனே 'ஹந்த' என்று விஸ்மயம் அடைகிறார்.

தயைகலிந்தோ!:- கருணைக் கடலே! அவதாரங்களுக்கெல்லாம் காரணமான குணம் கருணை. உடனே அதை அநுஸந்திக்கிறார்.

க்ஷுத்ரே ப்ருதக்ஜநபதே:- கருணைக்கடலான எம்பெருமான் செய்த முதல் காறியத்தைக் காட்டுகிறார். க்ஷுத்ரே- அற்பமாய், ப்ருதக்ஜநபதே- லாதாரணஜனங்கள் வளீக்கும்படியான இந்த உலகத்தின் நடுவில் வந்து அவதரித்தான்.

கோபியஸோபி ஹி ஜஸ்ய க்ருதே: இப்படிச் செய்தது எவரேனும் வியாஸ பராசரர்கள் போன்ற மஹாத்மாக்களுக்காகவோ எனில், மிக மிக அற்பமானவர் களுக்காகவல்லவா என்கிறார்.

க்ருதி:- இப்படி அவதரித்தது உன்னிடம் இல்லாத ஏதாவதொன்றைப் பெற்றுக் குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளவோவெனில், க்ருதி:- இனிச் செய்யவேண்டிய தொன்றில்லாதபடி எல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ணன் நீ என்கிறார்.

அத்ர அவதிர்ய:- இங்கே அவதரித்து.

நநு லோசனகோசர: அபூ:- எல்லோருடைய கண்ணுக்கும் இலக்காக ஆயும் நநு- இது ப்ரஸித்தமல்லவா! யாரோ சில யோகிகள் கண்டு உபார்துபோனார்கள் என னாதபடி எல்லோரும் காணும்படியாகவன்றோ நீ பிறந்ததும் வளர்ந்ததும் இருந்ததும். 'ஸகல மஹ நயந விஷயதாம் கத:' என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் ஸ்ரீஸூக்தியையடிபொற்றி யருளிச்செய்கிறார். 10

ஸ்வதந்த்ரண ஸர்வேஸ்வரன் தன் நீர்மையினால் செய்யும் லீலைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்—

यं पातकात् सुमहतोऽप्युद्वारयस्त्वं त्वत्पादवारिपरिपूतशिराश्च योभूस्त ।
तं वन्दसे किल ततश्च वरं वृणीषे क्रीडाविधिर्वत विलक्षणलक्षणस्ते ॥

??

யம் பாதகாத் ஸுமஹதோ஽பி உததாரய: த்வம்

த்வத்-பாத-வாரி-பரிபூத-சிரா: ச யோ஽பூத் ।

தம் வந்தலே கில தத்ச வரம் வ்ருணீஷே

தீர்டாவிதி: பத! விலக்ஷணலக்ஷண: தே ॥

11

ஸுமஹத:	- மிகமிகப் பெரியதான
பாதகாத் அபி	- பாபத்திலிருந்தும்
யம்	- எந்தப் பரமசிவனை
த்வம்	- நீ
உததாரய:	- கை தூக்கி ரக்ஷித்தாயோ,
ய:	- எந்தப் பரமசிவன்
த்வத்-பாத-வாரி	- உன் திருவடியிலிருந்து பெருகின ஜலத்தினால்
பரிபூத-சிரா: ச	- பரிசுத்தமான தலையையுடையவனாக
அபூத்	- ஆறாரோ,
தம் கில	- அந்த ருத்ரனையல்லவா
வந்தலே	- நீ நமஸ்கரிக்கிறாய்.
தத: ச	- அவரிடமிருந்தே
வரம் வ்ருணீஷே	- வரத்தை வேண்டி நிற்கிறாய்.
தே கீர்டாவிதி:	- உன்னுடைய லீலா வியாபாரம்
விலக்ஷணலக்ஷண:	- விசித்திரமான ஸ்வரூபத்தையுடையதாயிருக்கிறது.
பத!	- என்ன ஆச்சர்யம்!

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வீத்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநீவாஸாராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. ஓரத்தநாடு]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

இந்த சுலோகத்தால் எம்பெருமானுடைய இரண்டு விருத்தாந்தங்களைக் கூறி அவனுடைய பரத்வத்தைக் காட்டியும், அவனே தன் ஸௌசீல்யத்தினால் செய்யும் மாயலீலைகளை வர்ணித்தும், 'என்னே உன் ஸௌசீல்யம்' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஸௌசீல்யமில்லாமல் மேன்மை மட்டுமே இருக்குமாகில், நமக்கு அணுகவொண்ணா தவறாக ஆகி, அவனால் நமக்குப் பிரயோசனமில்லாமல் போகும். மேன்மை இல்லாது நீர்மைமட்டும் இருக்குமாகில், அவனால் நமக்கு ஒரு உபயோகமும் இராது. ஆகையால் மேன்மை கலசின நீர்மையே நமக்குத் தேட்டமானது. அவை எம்பெருமானிடம் பரிபூர்ணமாக உள்ளன என்று, பரத்வத்தை முதல் இரண்டு பாதங்களாலும் ஸௌசீல்யத்தைப் பின்னிர்ண்டு பாதங்களாலும் வர்ணிக்கிறார்.

ஸுமஹத: அபி பாதகாத்யம் உததாரய: :- மிகப் பெரிய பாதகத்திலிருந்து எந்த ருத்ரனை நீகைதூக்கிவிட்டாயோ.

ஒரு காலத்தில் ருத்ரனுக்குப் போலவே பிரஹ்மாவுக்கும் ஐந்து தலைகள் இருந்தன. அதைக் கண்டு கோபித்து ருத்ரன் பிரஹ்மாவின் ஒரு தலையைக் கிள்ளி எறிந்தார். 'நிரபராதிபாணன் என் தலையை நீக்கியதால், அந்தத்தலையின் கபாலம் உன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளக்கூடவது. அது நிறையும்வரை பிச்சையெடுத்து வாழ்வாயாக' என்று பிரம்மா அவரை சபித்தார். பிறகு ருத்ரன் கபாலபாணிய்யா பிஷ்டானம் செய்துகொண்டே பதர்.காச்ரமத்தை அடைந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை வணங்கி யாசித்தார். நாராயணன் தன் பார்ச்வத்தை நகத்தினால் கீற, அதிலிருந்து பெருகிய ரத்தத்தால் கபாலம் நிறைந்தது. உடனே அது ருத்ரன் கையைவிட்டு விழுந்தது.

ஸுமஹத: பாதகாத்ய: - தந்தையின் தலையை நீக்கியதால் அது ருக்ரனுக்கு மஹாபாதகம். அதிலும் பிராஹ்மணச் ச்ரேஷ்டரான பிரஹ்மாவின் தலையை அழித்ததால் ஸுமஹாபாதகம். அதைத் தன் சரீரத்தால் பகவான் போக்கிறார்.

இந்தக் கதை மத்ஸ்யபுராணத்தில் இருக்கிறது. ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்த்தோத்ரரத்னபாஷ்யத்தில் எடுத்துக் கையாண்டிருக்கிறார்.

த்வத்பாதவாரி பரிபூதசிரா: சய: அபூத்:- ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கும் மற்றொரு விருத்தாந்தம் இது. மஹாபலியின் யாகசாலையில் எம்பெருமான் வாமனனாகச் சென்று மூன்று அடி யாசித்துப் பெற்று, பிறகு திரிவிக்கிரமனாக ஓங்கி ஓரடியால் உலகளந்து, மற்றொரடியால் ஆகாசத்தை அளக்க, அப்போது பிரம்மா கமண்டலு தீர்த்தத்தால் பாத்யம் ஸமர்ப்பித்துத் திருவடியை விளக்க, அதில் இருந்து பெருகின தீர்த்தத்தை 'தனயானேன்' என்று ருத்ரன் தன் தலையில் ஏற்று, அதனால் புனிதமானார். இதனால் பிரஹ்மாவும் ருத்ரனும் ஆராதிக்கும்படியான பரத்வத்தைபுடைமவன் எம்பெருமான் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

संचिन्तयेत् भगवत्शरणारविन्दम्

यच्चैत्रनिस्सृतसरित्पवरोदकेन तीर्थेन मूर्ध्नि विधृतेन शिवः शिवोऽभूत् ॥

என்ற பாகவத சுலோகமும், அதை அடியொற்றிய

‘वेदापहारगुरुपातकदैत्यपीडाद्यापद्धिमोचनमहिष्फलप्रदानैः ।

कोऽन्यः प्रजापतुपती परिपाति क्वा पादोदकेन स शिवः स्वशिरोधृतेन ॥’

என்ற ஸ்தோத்ரரத்ந ச்லோகமும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை.

பரிபூதசிரா:- அந்த தீர்த்தத்தைத் தரிப்பதால் பரமசிவன் பரிசுத்தமான தலையையுடையவராக ஆளுரோ.

‘तदसु परया भक्त्या दधार शिरसा हरः । पावनार्थं जटामध्ये योग्योऽस्मीत्यवधारणात् ॥’

[தன்யனானேன் என்று சொல்லத் தனக்கு சுத்தி ஏற்படுவதற்காகப் பரமசிவன் திரிவிக்ரமனின் திருவடி ஜலத்தை தன் தலையால் ஜடைகளுக்கு நடுவே ஏந்தினார்.]

[நகவரஸம்ஹிதை]

தம் கில வந்தஸே:- அந்த ருத்ரனையல்லவா நீ வணங்குகிறாய்.

தத: ச வரம் வ்ருணீஷே:- அதற்குமேல் அவரிடமிருந்தே வரத்தை யாசித்துப் பெறுகிறாய். இந்த உபாக்யானம் ஹரிவம்சத்திலுள்ளது.

ஒரு ஸமயம் ருக்மிணி தனக்குப் புத்திரன் வேண்டும் என்று கிருஷ்ணனை வேண்டி, சிவனிடம் சென்று பெறுவதாகச் சொல்லிக் கிருஷ்ணன் புறப்பட்டார் கைலாஸம் சென்று சிவனைக் குறித்துத் தவம் செய்தார். சிவன் தோன்றவே அவரை வணங்கி எனக்குப் புத்திரனைத் தந்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். சிவனும் அவ்வாறே அனுக்ரஹம் செய்ய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் புத்ரவரம் பெற்றுத் திரும்பினார்.

இத்த உபாக்யானத்தால் ருத்ரன் பாதேவதையாசவும் எம்பெருமான் அவர தேவதையாகவும் தோன்றுகிறதே என்னில்,

தே க்ரீடாவிதி: விலக்ஷணலக்ஷண: :- என்னே உன்னுடைய விசித்ரமான லீலைகள் என்று சொல்லி ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

பத:- ‘என்னே!’ என்று கைவிரிப்பதைத்தவிரச் செய்யலாவது இல்லை. பெரிய வராயிருந்தே சிறியவனாகக் காட்டுவது என்ன மாயமோ என்கிறார். 11

‘க்ரீடாவிதி:’ பகவல்லீலை என்றவாறே எல்லாவிதத்திலும் விசித்ரமான மற்றொரு அவதாரம் திருவுள்ளத்தில் தோன்றவும் அதை அருள்செய்கிறார்.

क्रीडाविधेः परिकरः तव या तु माया सा मोहिनी न कतमस्य तु हन्त जन्तोः ।

है मन्यसिंहवपुषस्तत्र तेषामोऽसौ शम्शुर्भवन हि शरभः शलभो बभूव ॥ १२

க்ரீடாவிதே: பரிகர: தவ யா து மாயா

ஸா மோஹிநீ ந கதமஸ்ய து ஹந்த ஜந்தோ: |

ஹை மர்த்யவலிம்ஹவபுஷ: தவ தேஜஸோ஽ம் சே

ஸப்பு: பவந் ஹி ஶரப: ஶலபோ பபூவ ||

12

யா மாயா து
தவ
க்ரீடாவிதே:

- யாதொரு மாயை
- உன்னுடைய
- ஸீலாகார்யங்களுக்கு

- பரிகர: - ஸாதநமாக இருக்கிறதோ,
 ஸா - அந்த மாயை
 கதமஸ்ய ஜந்தோ: - எந்தப்பிராணிக்குத்தான்
 மோஹிநீ ந - அவிவேகத்தை உண்டுபண்ணுது?
 (உன் மாயைக்கு வசப்படாதவர் யாரும் இல்லை என்றபடி)
 சம்பு: - பரமசிவன்
 சரப: பவந் - சரபம் என்கிற ஒரு விசித்திர பிராணியாக ஆகி வந்தபோதும்
 மர்த்யஸிம்ஹவபுஷ: தவ - நரசிங்க உருவம்கொண்ட உன்னுடைய
 தேஜஸ: அம்சே - தேஜஸ்ஸின் ஒரு மூலையிலே
 சலப: ஹி பபூவ - ஒரு விட்டில் பூச்சியாயல்லவா ஆனார்,
 ஹை! - ஆச்சர்யம்.

யா மாயா தவ க்ரீடாவிதே: பரிகர: :- உன்னுடைய லீலைக்கு எந்த மாயை கருவி யாக இருக்கிறதோ, 'தைஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா' என்று ஒருவராலும் தாண்டமுடியாதது என் மாயை, என்று கண்ணன் அருளிச்செய்தானிறே. ஸாதா ரண ஜந்துக்கள்மாத்திரம் மாயைக்குட்பட்டவை என்பது மட்டுமல்ல; எவ்வளவு பெரியவரையிருந்தாலும் அவனும் மாயைக்கு வசப்பட்டவன்தான் என்பதை திரி மூர்த்திகளில் ஒருவராயும், எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் பெரியவனாகவும் கருதப்படும் ருத் ரன் விஷயமான ஒரு உபாக்யானத்தை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறார்,

சம்பு: சரப: பவந்சலபோ பபூவ:- சரபம் என்கிற ஜந்துவாக வந்த ருத்ரன், உம் தேஜஸ்ஸின் ஒரு சிறு பகுதியைத் தாங்கமாட்டாது, விளக்கில் விழுந்தழியும் விட்டில் பூச்சிபோல் ஆனார் என்கிறார்.

இங்குக் கையாளப்படும் உபாக்யானம் பின்வருமாறு:—

ஹிரண்யகசிபு என்னும் அஸுரன் நாராயணனை இல்லை செய்து தர்மத்தை அழிக்கமுயன்றான். ஸர்வேச்வரன் அதைப் பொருட்படுத்தாதிருந்தான். ஆனால் அஸுரன் மஹாபாகவதனான பிரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் திங்கிழைக்க முற்படவே ஸர் வேச்வரன் அதைப் பொருக்கமாட்டாது, பக்தனைக் காக்கவும் 'துணிலும் உளன்' என்று கூறிய பக்தன் வாக்கை மெய்ப்பிக்கக்கூடாது அப்போதே நரங்கலந்த சிங்க மாகத் தூணில் சோன்றி அஸுரனையும் அவன் ஸையத்தையும் அழித்தான். அத னாலும் கோபம் தணியாது இருக்கவே தேவதைகள் ருத்ரனிடம் சொல்லி சாந்தப் படுத்த முயன்றார்கள். பாகவதோத்தமனான குழந்தையைக் காப்பதற்காகக்கொண்ட சிற்றம் அக்குழந்தையின் மழலைச்சொல்லாலேயே சாந்தமாகும் என்று தேவர்கள் ஸர் வேச்வரனுடைய மாயையினால் உணராது நடுங்கியதுபோல, ருத்ரனும் அவ்வாறு செய்யாமல் சிங்கத்தையும் அடக்கவல்ல சரபம் என்கிற பிராணியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு நரசிங்கத்தை எதிர்த்துவந்தார். ஆனால் இந்த சிரிய சிங்கம் முழங் கிப் புறப்படவே சரபம் சலபம் ஆயிற்று- விளக்கின் முன் விட்டில் பூச்சிபோல ஆயிற்று. ருத்ரன் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தாலும் எம்பெருமானுடைய மாயைக்கு வசப் பட்டவராய் அவனை எதிர்த்துவந்தார்.

சரபம் என்பது ஒரு விசித்திரமான பிராணி, அதற்கு மேல்நோக்கிய கண்களையுடைய இரண்டு தலைகளும், இரண்டு சிறகுகளும், மிகவும் கூர்மையான நகங்களை

யுடைய எட்டுக் கால்களும் உண்டு என்றும், அது சிங்கத்தையும் எதிர்த்தடக்கவல்லது என்றும் புராணங்கள் கூறும்.

தூணில் வந்து பிறந்ததும், அதிலும் நரங்கலந்த சிங்கமாக வந்ததும், மிக்க வலிய சரபமான சிவனை அடக்கியதும் எல்லாம் பகவானுடைய லீலாவியாபாரங்கள். இவற்றைக்கண்டு இவன் மாயையில் மோஹிக்காத ஜந்துவே கிடையாது. பரமசிவன் உட்பட எல்லோரும் மோஹித்துக்கிடப்பார்கள் என்றதாயிற்று.

हनुमभ्यागतं रौद्रं शरभं नरकेसरी । त्रैविदारयामास हिरण्यकशिपुं यथा ॥

नमोऽस्तु नरसिंहाय लक्ष्मीस्थितिजित्कृषे । अक्रोधानौ पुरा रौद्रः शरभः शलभायितः ॥

என்ற புராணசுலோகங்கள் இங்கு கொள்ளப்பட்டன.

12

'ஈக்வரன்' என்று ஸர்வேச்வர ஜேட்ரி தல்யனாகக் கருதப்படும் முழுவத்திகளுள் ஒருவரான சிவன்விஷ்டமான மந்திர இரண்டு உபாக்யானங்களைக் கூறி, தன்னை ரக்ஷிக்கப்பட்டுத் தனக்கு உட்பட்ட ஜவானுக்குத் தான் பாதந்திரனாக ஸர்வேச்வரன் இருப்பானேயாகில், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்யம்தான் அதற்குக் காரணம் என்று கூறுகிறார்.

यस्यात्पतां त्रिपुरभङ्गविधावधास्त्वं तच्छक्तितेजितशरो विजयी च योऽभूत् ।

दक्षकृतौ तु किल तेन विनिजितस्त्वं युक्तो विधेयविषयेषु हि कामचारः ॥

13

யஸ்ய ஆத்மதாம் த்ரிபுரபங்கவிதாவதாஸ்த்வம்

த்வச்சக்திதேஜிதசரோ விஜயீ ச யோஃபூத் ।

தக்ஷக்ரதௌ து கில தேந விநிர்ஜிதஸ்த்வம்

யுக்தோ விதேயவிஷயேஷு ஹி காமசாரஃ ॥

13

த்வம்	- நீ
த்ரிபுரபங்கவிதௌ	- திரிபுரத்தை அழித்தல் என்கிற கார்யத்தில்
யஸ்ய	- எந்த ருத்ரனுக்கு
ஆத்மதாம்	- அந்தராத்மாவாக இருக்கையை
அதா:	- தரித்தாயோ,
ய:	- எந்த ருத்ரன்
த்வச்சக்திதேஜிதசர:	- உன் சக்தியாலே கூர்மைபெற்ற பாணத்தையுடையவரையக்
விஜயீ அபூத்	- ஜயமடைந்தவனாக ஆனாரோ, [கொண்டு
தேந	- அப்படிப்பட்ட ருத்ரனால்
த்வம்	- நீ
தக்ஷக்ரதௌ	- தக்ஷயாகத்தில்
விநிர்ஜித:	- ஜயிக்கப்பட்டாய்.
விதேயவிஷயேஷு	- (தனக்கு) அடங்கினவர்கள் விஷயத்தில்
காமசார:	- தன்னிஷ்டப்படி நடப்பது என்பது
யுக்த: ஹி	- பொருத்தமல்லவா. (தொடரும்)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ ரிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. ஓரத்தாடு]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

யஸ்ய ஆத்மதாம் த்ரிபுரபங்கவிதௌ அதா: த்வம்:- திரிபுரங்களை அழிக்கும் விஷயத்தில் எந்த நுத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்தாயோ.

வித்யன்மாலி, தாரகாஷன், கமலாஷன் என்ற மூன்று அசுரர்களும் வரபலத் தால் தங்கம் வெள்ளி இரும்பு இம்மூன்றாலாகிய மூன்று நகரங்களைக்கொண்டு பறந்து சென்று உலகுக்குத் தீங்கிழைத்தனர். எல்லோருடைய ப்ராசர்த்தனையின்பேரில் சிவ பிரான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திர சூர்யர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரம்மா வை ஸாரதியாகவும், மேரு பர்வதத்தை வில்லாகவும், விஷ்ணுவை அம்பாகவும், கொண்டு யுத்தம்செய்ய முற்பட்டு, போர் முனையில் செய்த சிரிப்பினாலே புரங்கள் மூன்றும் ஓர் மாத்திரைப் போதில் போங்கெரிக்கு இரை ஆக்கினார்.

இவ்வாறு திரிபுரங்களை எரித்தவர் சிவபெருமான் என்றும், அதனால் திரிபுராரி என்ற பெயர் அவருக்கு ஏற்பட்டது என்றும் ஒருவாறு கதை இருந்தாலும், இங்கே எம்பெருமான் அந்தராத்மாவாக இருந்து ஊக்கினதாலேயே சிவன் வெற்றி பெற்றார் என்று கூறுகிறார். இதற்குப் பரமசுணம் 'விஷ்ணு: ஆத்மா பகவதோ பவஸ்ய அமிததேஜஸ: | தஸ்மாத் தனுர்ஜயா ஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஹே மஹேச்வர: ||' என்ற பாரதம் கர்ண பர்வசுலோகமும், 'புமோருமுன்றெறித்து' என்ற நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும் ஆகும்.

த்வச்சக்திதேஜிதசர: :- உன் சக்தியாலே கூராகக்கெய்யப்பட்ட பாணத்தை யுடையவனான ருத்ரன்.

தேந:- இப்படி உன் அனுப்ரவேசத்தினால் திரிபுராஸுரயுத்தத்தில் வெற்றி நுத்ரனாலேயே

த்வம் தக்ஷக்ரதௌ விநிர்ஜித:- நீ தக்ஷயாகத்தில் ஜயிக்கப்பட்டாய். முன் பொருகால் தக்ஷன் என்னும் பிரஜாபதி சிவனிடம் துவேஷத்தால் அவரையழைக்காத யாகம் செய்தார். தக்ஷன் பெண்ணும் சிவன் பத்னியுமான ஸதீதேவி யாகத்திற்குச் செல்ல விரும்பினார். ஆனால் அங்கு அவளுக்கு மோக்ஷடிய அவமானத்தையும் அதன் விளைவையும் நினைத்துப் பரமசிவன் அவளைத் தடுத்தும் அவள் பிடிவாதமாகச் சென்றாள். அங்கு தன்னை யாரும் கவனியாததைக் கண்டு வெகுண்டு யோக பலத்தால் ஸதீதேவி சரீரத்தை விட்டுவிட்டாள். இதைக்கேட்டுப் பரமசிவன் மிகுந்த கோபத்துடன் தன் கணங்களுடன் தக்ஷன் யாகசாலைக்குச் சென்று, தக்ஷனையும் அங்குள்ளோரையும் அழித்தார்.

இங்கு யாகம் அழிக்கப்பட்டதேயொழிய விஷ்ணு தோற்கடிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லவில்லையே; இவர் எப்படி 'த்வம் நிர்ஜித:' நீ சிவனால் ஜயிக்கப்பட்டாய் என்று கூறுகிறார் எனில், விஷ்ணுவே யஜ்ஞஸ்வரூபியான தால் யாகம் அழிந்தது விஷ்ணுவின் தோல்வியே என்று நினைத்துக் கூறுகிறார். 'விஷ்ணுவே யஜ்ஞம்' என்பதற்கு 'யஜ்ஞோவை விஷ்ணு: 'வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமான் முதலானவை பிரமாணங்கள். 'யஜ்ஞ இஜ்யோ மஹேஜ்யச்ச' என்று ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலும் ஒரு திருநாமம் உண்டு.

தன்னால் சக்திபெற்ற ஒருவனிடம் ஸர்வேச்வரன் தோற்றான் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் எனில் அதற்கு ஒரு ஸ்மாதானம் கூறுகிறார்.

யுக்தோ விதேயவிஷயேஷு ஹி காமசார:- இஷ்டப்படி செய்யும் சக்தி ஒரு வனுக்கு இருந்தால் அவன் தனக்காட்பட்டவனுக்கு ஆட்பட்டுத் தன்னிச்சைபடியாக நின்றானாகில் அவனைத் தடுக்கவல்லார் யார்? சுதந்திரான ஒருவன் தன்னிஷ்டத்தால் கீழ்ப்பட்டவனுக்குப் பாதந்திராக நிற்பது அவன் சுதந்திரத்தின் பெருமையையே காட்டும். ஆக ருத்ரனால் தோல்வியுற்று நின்றால் அதுவும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையே காட்டும் என்று ஸித்தாந்தம் செய்கிறார். 13

பிரம்மருத்ராதி ஸகலதேவர்களையும் மற்றும் எல்லா வஸ்துக்களையும் பிரளயம் கொண்டுபோகாமல் தன் வயிற்றில் வைத்துக் காக்கும் எம்பெருமானுடைய வடபத்ர் சாயி விருத்தாந்தத்தை வர்ணித்து ஆலின் ஸர்வசக்தித்வத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

सुखः शिशुर्वदले श्रितोऽतितन्वा त्वा जगति विभूषे सविकासमेव ।

ऐशीमिमां तु तव शक्तिं अतर्कितव्यां अव्याजतः प्रथयसे किमिहावर्तार्णः ॥

१४

முத்த: சிக: வடதளே சயிதோ: சி தந்வா

தந்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸவிகாசமேவ ।

ஐசீம் இமாம் து தவ சக்திம் அதர்க்கிதவ்யாம்

அவ்யாஜத: ப்ரதயஸே கிம் இஹா வதீர்ண: ॥

14

வடதளே சயித:	- ஆலின் இடையில் பள்ளிகொண்ட
முத்த: சிக: (த்வம்)	- மிகச் சிறிய குழந்தையான நீ
அதிதந்வா தந்வா	- மிகச் சிறிய சரீரத்தால்
ஜகந்தி	- உலகங்களை
ஸவிகாசம் ஏவ	- நெருக்கமில்லாமலேயே
பிப்ருஷே	- தாங்கிக்கொள்ளுகிறாய்.
தவ	- உன்னுடைய
ஐசீம்	- ஸர்வேச்வரத்துக்குப் பொருத்தமானதும்
அதர்க்கிதவ்யாம்	- இவ்விதமானது என்று வர்ணித்துக் கூறமுடியாததுமான
இமாம் சக்திம்	- இந்த சக்தியை
இஹ	- இந்த உலகத்தில்
அவதீர்ண: ஸந்	- அவதரிக்கிறவனாக ஆகி
அவ்யாஜத:	- ஒரு காரணத்தால் அன்றிக்கே ஸ்வபாவமாகவே
கிம் ப்ரதயஸே	- ஏன் காண்பிக்கிறாய்?

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்சேய்த அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வீத்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ சிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

முத்த: சிசு: வடதலே சயித:- “ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் ஒரு பாலகனாய் ஞாலமெழும் உண்டான்” என்ற வடபத்ரசாயி விருத்தாந்தத்தை அனுபவிக் கிரூர். முத்த: சிசு:- அறியாத பாலகன், இது உடம்புக்கு அங்கூலம், இது பிரதி கூலம் என்று பிரித்தறியவியலாத பருவம், கண் முன் கண்டதையெல்லாம் வாயில் இட்டுக்கொள்ள விரும்பும் நிலை. ஆனால் ரக்ஷகன் செய்த கார்யமாதலால் அவனுண்ட தும் ஐகத்தின் ரக்ஷணத்துக்குக் காரணமாக ஆயிற்று. அச்செயலே இவன் ஐகத் காரணம், இவனே பரதத்வம் என்று காட்டுவதற்கும் ஸாதனமாயிற்று. “ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதும் அகப்படக் கார்து ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயினையல்லது ஒருமாத் தேய்வம் மற்றுடையமோ யாமே” என்று ஆழ்வாரும் பரத்வ நிர்ணயத்துக்கு இந்த விருத்தாந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டார்.

அதிதந்வா தந்வா:- ஆலந்தளிருக்குப் போதியவாறு ஒரு மிகச் சிறிய மிருது வான ஒரு திருமேனியை எடுத்துக்கொண்டான்.

ஐகந்தி பிப்ருஷே ஸவிகாஸம் ஏவ:- “அண்டரண்டபகிரண்டத்தோருமாநிலமெழ மால்வரை முற்றும்” உண்டபோதிலும், திருவயிற்றில் அது எங்கோ ஒரு மூலையில் கிடந்தது. “தாழ்குழலார் வைத்த தயிருண்ட போன்வயிறு இவ்வேழலகம் உண்மே இடை முடைத்தால் சாழலே” என்று திருமங்கைமன்னனும், “बालाकृते: वटपलाशमितस्य यस्य ब्रह्माण्डमण्डलमभूत् उदरैकदेशे” என்று ஸ்ரீ தேசிகனும் அருளிச்செய்தார்கள்.

ஐகீம் இமாம் து தவ சக்திம்:- ஸர்வேச்வரனான உம்முடைய இந்த சக்தியை பிரளயகாலத்தில் எல்லாம் அழிந்தபோதும் தான்மட்டில் இருப்பது, தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பது, அதை ஒரு பிரயாஸையின்றி லீலையாகவே செய்வது இவையெல்லாம் நீயே ஸர்வேச்வரன் என்பதைக் காட்டப் போதுமானவை.

அதர்க்கிதவ்யாம்:- எண்ணறிவதான (சக்தி). ஸர்வேச்வரன் ஒருவனையாகையாலும், அவனைப்போன்ற மற்றொருவன் இல்லையாகையாலும், இவன் சக்தி இது போன்றது என்று வேறொருவருடைய சக்தியோடு ஒப்பிட்டுச்சொல்ல முடியாததாக இருக்கிறது.

அவ்யாஜத:- ஒரு காணமில்லாமல், பிறர் கேட்டுச் செய்தான் என்னுமல் நீயாகவே இந்த சக்தியைக் காண்பிக்கிறாய்.

அவதீர்ண: கிம் ப்ரதயலே:- இந்த அகடிதகடனாசக்தியை மனிதனாக வந்து பிறந்தவிடங்களிலும் ஏன் காட்டுகிறாய்? ஏன்னை உன் கருணை? என்னே உன் ஆசிரித வா தஸல்யம்? என்று ஈடுபடுகிறார். “நந்தன் குலமதலேயாய் வளர்ந்தான் நான்முகற் குத தந்தைகாண்சாழலே, “கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானுடிலும், எண்ணற்கரியன் ஐமயோக்கும் சாழலே” “கானமரும் கல்லதரபோய்க் காணைந்த டோல் னடிக்கள் வானவர் தம் சென்னி மலர்கண்டாய் சாழலே”. இவ்வாறு தீர்மைக்கு ஈலமான அவதாரங்களில் மேன்மையையும் காட்டியருளுவதின் நோக்கம்தான் என்ன என்ற கேள்வியுடன் கலேரகத்தை மூடிக்கிறார்.

கீழ் சுலோகத்தில் எம்பெருமான் அவதரித்ததையும் அவன் செய்த லீலைகளையும், அவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தையும் அருளிச்செய்தார். “ஓஹ அவதீர்ணை:” என்று முடிந்த சுலோகம் அவனுடைய பல்வேறு பிறப்புகளில் கொண்டுபோய் மூட்டிற்று. கீழே இறங்க இறங்க அவனுடைய மேன்மைபோற்றத்தக்க முறையில் வளர்கிறதே என்னே இது என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

ब्रह्मशमध्यगणना गणनाऽर्कपंक्तौ इन्द्रनुजत्वं अदितेस्तनयत्वयोमात् ।

इक्ष्वाकुवंशयदुवंशजमिश्र हन्त! श्लाघ्यान्यमून्यनुपमस्य परस्य धाम्नः ॥

ப்ரஹ்மேசமத்யகணநா கணநா அர்க்கபங்க்தௌ

இந்த்ரா நுஜத்வம் அதிதே: தநயத்வயோகாத் ।

இக்ஷ்வாகுவம்ச யதுவம்சஜநி: ச ஹந்த!

சலாக்யா ந்யமுநி அநுபமஸ்ய பரஸ்ய தாம்ந: ॥

15

அநுபமஸ்ய

- நிகரற்ற

பரஸ்ய தாம்ந:

- பரஞ்ஜோதிஸ்வரூபனான பரமாத்மாவுக்கு

ப்ரஹ்மேச மத்யகணநா

- பிரஹ்மா ருத்ரன் இவர்களுக்கு நடுவே எண்ணப்படுவது

அர்க்கபங்க்தௌ

- பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களில் ஒருவரை

கணநா

- எண்ணப்படுவது,

அதிதே:

- அதிதிக்கு

தநயத்வயோகாத்

- பிள்ளையாகப் பிறந்தால்

இந்த்ரா நுஜத்வம்

- இந்திரனுக்குத் தம்பியான உபேந்தராக இருப்பது,

இக்ஷ்வாகுவம்சயதுவம்சஜநி:ச

- இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலும் யதுவம்சத்திலும் அவதரிப்பது,

அமுநி

- இவையெல்லாம்

(என்கிற)

சலாக்யாநி

- போற்றத்தக்கவைகளாக இருக்கின்றன,

ஹந்த!

- (இது என்ன) ஆச்சர்யம்!

ப்ரஹ்மேசமத்யகணநா:- ஸர்வேச்வரன் கொடுத்த சக்தியைக்கொண்டு அவன் ஆஜ்ஞைப்படி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் பிரஹ்மா; அவ்வாறே அழிக்கிறான் ருத்ரன், இருவருக்கும் நடுவே காக்கும் தொழிலைச் செய்யும் விஷ்ணுவாக தானே அவதரிக்கிறான். இதனால் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவன் என்று அவர்களோடு ஒக்க எண்ணப்படுகிறான்.

கணநா அர்க்கபங்க்தௌ:- “ஆதித்யாநாம் அஹம் விஷ்ணு:” என்று பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்குள் ஒருவராய் விஷ்ணு என்ற பெயருடன் அவதரிப்பது.

அதிதே: தநயத்வயோகாத் இந்த்ரா நுஜத்வம்:- அதிதியின் பிள்ளையாகி உபேந்திரன் என்ற பெயர் பெற்றது. ‘தநயத்வயோகாத்’ அவள் பிள்ளையாகப் பிறப்பது பெருப்பேறு என்று கூறுவதுபோலத் தோன்றுகிறது. ‘இந்த்ரா நுஜத்வம்’ பிறந்த விடத்திலும் தனக்கு என்று ஒரு பெயர் பெற்றிலாய் ‘இந்திரன் தம்பி’ என்ற அகையே ஒரு சீரியநாமமாகக் கருதுவது. (தொடரும்)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ சுவாத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷு ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வீத்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ நிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

இந்த்ரா நுஜத்வம் அதிதே: தநயத்வயோகாத்- எம்பெருமான் இந்திரனுக்குத் தம்பியாக வந்தவதரீத்த விருத்தாந்தம்.

மஹாபலி தன் பராக்ரமத்தால் இந்திரனை ஜயித்து அவன் லோகத்தை ஆக்ரமித்து ஆண்டுவந்தான். அப்போது இந்திரனின் மாதாவான அதிதிதேவீ தன் பிள்ளையின் நிலைமையைக் கண்டு சோகித்து எம்பெருமானை நோக்கி வீரதமிருந்து தவம் புரிந்தாள். ஸ்ரீமந் நாராயணனும் பிரஸந்நமாகி வேண்டியதைக் கேள் என்று நியமிக்க, அவள் தன் அபீஷ்டத்தைக் கூறினாள். பகவான், 'நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய கஷ்டத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று அருளிச்செய்து மறைந்தார். சில காலத்துக்குப் பின் ஸர்வேச்வரன் அதிதியின் கர்ப்பத்திலிருந்து வாமனனாக அவதரித்து, அப்போதே மஹாபலியிடம் சென்று மூன்றடி பண் யாசிக்கிற வியாஜத்தாலே அவனிடமிருந்து உலகங்களுையே பெற்று அளந்து தன்னதாக்கி இந்திரனுடைய துக்கத்தைப் போக்கினான். நல்ல கார்யம்போன்ற யாகம் என்ற செயலைப் பலி செய்து கொண்டிருந்ததால், ஸர்வேச்வரன் அவனை எதிர்த்து யுத்தம்செய்து அடக்காது, தான் ஒரு இரப்பாளனாகச் சென்று தன் கார்யத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டான்.

இக்ஷ்வாகுவம்சய துவம்சஜநி: ச - ஸர்வஜகதீச்வரனை அவனுக்குட்பட்ட அண்டாதிபதிகளான பிரம்மருத்திரர்களோடு ஒக்க எண்ணுவதே அவன் பெருமைக்குக் குறைவு; அதற்கும் கீழ்ப்பட்டவர்களான ஆதித்யர்களில் ஒருவனாக எண்ணுவது இன்னமும் இழுச்சு; ஸ்வர்க்காதிபவன இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாகக் கூறுவது மேலும் இழுக்கு. இவையெல்லாம் தேவஜாதியில் அவதரித்ததைக் கூறியது. இதற்கு மேல் மனுஷ்யஜாதியில் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் ஒருவனாகப் பிறப்பது; அதிலும் முடிஞ்சும் மன்னர் வம்சத்தில் பிறவாயல் யதுவின் வம்சத்தில் பிறப்பது.

ஹந்த! அமுநி ச்லாக்யாநி - தேவயோநியில் வந்ததையெல்லாம் 'கணநா' (கருடப் படுவது) என்றார். மனிதஜாதியில் வரும்போது 'ஜநி:' (பிறவி) என்று கூறுகிறார். பிறப்பில்லாதவனுக்கும் பிறப்பு என்னவோ, ஆச்சர்யம் மேலிட்டு 'ஹந்த' என்ன ஆச்சர்யம்! என்று மேற்போகமாட்டாமல் வியப்பைத் தெரிவிக்கிறார். பிறப்பிலிக்குப் பிறவிகள் உண்டு என்பது மட்டுமல்ல. அவை ச்லாக்யமாகவும் ஆவதே! உயர்ந்தவன் தாமத தாமத ஒளி பெறுவதே! உலக பிறப்பாய் ஒளிவரும் முழு நலம்'.

இதற்குக் காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

பரஸ்ய தாம்ந:- பரஸ்ய யாதி என்று உபநிஷத்துக்களால் போற்றப்படும் ஸர்வேச்வரன் தன் கருணையால் உலகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக கீழேகீழேயுள்ள பிறவிகளில் அவதரிக்கிறான். இதுவே அவன் பெருமைக்குக் காரணம். பரத்வத்தோடு கலந்த நீர்மையே கொண்டாடத் தக்கது. ஆகையால் அவன் கீழே இறங்க இறங்க பேன்மையை யடைகிறான் என்கிறார்.

(15)

தரிசுந் தீகளில் நடுவிலும் தேவியாரியிலும் மனுஷ்ய ஜாதியிலும் எம்பெருமான் செய்த அவதாரங்களையெல்லாம் ஒன்றுசேர ஒரே சுவோகத்தால் கீழே அழுவந்

தித்தார். அவற்றுள் மிக ஆதரத்துடன் வேதங்களால் கூறப்படுவதும் ஆழ்வார்கள் அதிகமாக ஈடுபட்டிருப்பதுமான சிரிவிசீரமாவதாரத்தை ஒரு சலோகத்தால் குறிப்பிடுகிறார். முன் சலோகத்தில் இந்த்ராநுஜத்வம் என்று கூறப்பட்டதும் இதுவே.

त्वन्निर्मिता जटरगा च तव त्रिलोकी किं भिक्षणादियमृते भवतो दुःखा ।

मध्ये कदा तु न विचक्रमिषे जगत् चेत् त्वद्विक्रमैः कथमिव श्रुतिगञ्जिता स्यात् ॥ १३

த்வந்நிர்மிதா ஜடரகா ச தவ த்ரிலோகீ

கிம் பிஷ்ணாத் இயம் ருதே பவதோ துராபா ।

மத்யே கதாது ந விசக்ரமிஷே ஜகத் சேத்

த்வத்விக்ரமை: கத மீவ ச்ருதிரஞ்சிதா ஸ்யாத் ॥ 16

த்வந்நிர்மிதா - உன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்.
 தவ ஜடரகா ச - உன் வயிற்றில் (பிரளய காலத்தில் அழிந்துபோகாமல்)
 கிடந்ததுமான,
 இயம் த்ரிலோகீ - இந்த மூவுலகமும்,
 பிஷ்ணாத் ருதே - (மஹாபலியிடமிருந்து) யாசிப்பது தவிர (வேறு வழி
 யினால்)

பவத: - உனக்கு
 துராபா கிம் - அடையமுடியாததாயிருந்ததா?
 மத்யே கதாது - நடுவில் ஒரு காலத்தில்
 ஜகத் - இந்த ஜகத்தை
 ந விசக்ரமிஷே சேத்- நீ அளக்காமலிருந்தால்
 ச்ருதி: - வேதம்
 த்வத்விக்ரமை: - உன் பராக்ரமங்களால் (திருவடிகளால்)
 கதம் - எப்படி
 அஞ்சிதா ஸ்யாத் - அலங்கரிக்கப்பட்டதாக ஆகும்?

த்வந்நிர்மிதா- நீ கொடுத்த சக்தியைக்கொண்டே பிரம்மா இந்த ஜகத்தை சிருஷ்டித்தான். அதனால் இதன் ஸ்ருஷ்டி உன் கார்யமே.

தவ ஜடரகா- பிரளயம் வந்தபோது உலகம் அழிந்துபோகாமல் உன் வயிற்றில் வைத்து இதைக் காத்தாய்.

இயம் த்ரிலோகீ தவ- உன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாலும் உன்னால் காக்கப் பட்டதாலும் இவ்வளவு உன்னுடையதே.

பிஷ்ணாத் ருதே இயம் பவத: கிம் துராபா- இவ்வாறு உன்னுடையதான இந்த உலகை மஹாபலி அபஹரீத்துக்கொண்டபோது அவனிடம் யாசகருகச்சென்று இரக்காவிடில், உனக்குப் பெற அரிதாயிருந்ததா? உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் பலத்தாலும் மஹாபலியை அடக்கிப் பெற நினைத்தால் பெறமுடியாதா? நிச்சயம் பெற முடியும்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. லித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]

(20-வது ஸம்புடம் 11-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

ஆனால் அப்படி வாமனனாகச் சென்று யாசித்ததற்கு ஒரு சாரணத்தைக் கூறு கிறார் சுலோகத்தின் பிற்பாதியால். 'ந்ரைகுண்ட விஷா வேதா:' என்று வேதம் அந் தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி ஐஹிகபலம் ஸ்வர்க்கபலம் முதலிய அற்பமான பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பரக்கப் பேசிறது. 'இதம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே', விசக்ரமானஸ் த்ரேதோடுகாய:', 'ந்ரீணி பதா விசக்ரமே' என்று திருப்பத் திருப்ப ஒங்கி உலகளந்த உத் தமனான உன் சரிதத்தைப் பேசி வேதம் பெருமை பெறட்டும் என்பதற்காகவே நீ உன்னதான உலகத்தை ஒருவனிடமிருந்து இரந்து பெற்றுத் திருவடித் தாமரையால் அளந்து தன்னதாக்கிக்கொண்டாய் என்கிறாய்.

ந விசக்ரமிஷே சேத் ஜகத்- இவ்வலகை நீ உன் திருவடியால் அளக்காவிடி ல். த்வத்விக்ரமை:- உன்னுடைய விக்ரமங்களால்.

ச்ருதி: கதம் அஞ்சிதா ஸ்யாத்- வேதம் எப்படி பூவிதமாகும்.

இவ்வாறு திரிவிக்ரமாவதாரம் செய்யாதிருந்தால் வேதத்தின் பெருமையே குன்றிப் போயிருக்கும்.

இந்த சுலோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தின் தாத்பர்யத்தையே வெகு அழகாக ஆழ் வான் தம் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

'கூழ்திரியம் ஜநிஸம்ஹ்ருதி ப லகை: நிகிரணைத்திரணைத்தரணையி |

வநகிரீச! தவைவ ஸதீ கதம் வரத! வாமந! பிக்ஷணம் அஹதி ||' (98)

இந்த இரண்டு சுலோகங்களும் நம்மாழ்வானுடைய பெரிய திருவந்தா தியில் ஒரு பாசுரத்தை யடியொற்றி வந்தவை. அப் பாசுரம் பின்வருமாறு—

'சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது

பேர் வாமன் ஆகாக்கால் பேராளா - மாற்பாரப்

புல்கி நீ யுண்மீழ்ந்த பூமிநீரேற்பநிதே?

சொல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து."

(16)

ஸ்தோத்ராரம்பத்தில் 'அதிமாநுஷஸ்தவம்' என்று சுறியதற்கு நேர் இலக்கானவைகளான ராமாவதாரமும் திருஷ்ணாவதாரமும் ஸ்ரீமாத்ரத்தின் மிகு தி பாகத்தால் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இந்த அனுபவப்ரவாஹத்தக்குச் சிஷையாறு பட்டதுபோல பதினைந்தாவது சுலோகத்தில் அவதாரங்களைச் சர்த்து அநுஸர்திக்குப் போது 'உக்ஷ்வாகு வர்ச யதுவம்ச ஜநி: ச' என்று இந்த இரண்டு அவதாரங்களும் தலை தூக்கி நின்றன. அவற்றுள் முதலாவதான ராமாவதாரத்தை அடுத்த பதினேழு சுலோகங்களால் (17-33) அனுபவக்கப் போகிறார். பாற்கடல் கடைந்ததை வர்வைக் கும் 25-வது சுலோகம் தவிர மற்ற பதினாறு சுலோகங்களும் பரிதனாகப் பிறந்து மனி தனாகவே செயல் புரியவேண்டும் என்று வந்த 'காவர்த்தித்திருமசனாடைய ளெளசீல் யம் ஸௌலப்யம் பராக்ரமம் காருண்யம் முதலான குணங்களைக் காட்டும் பன்னி ரண்டு விருத்தாந்தங்களை வர்ணிக்கிறார்

தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் செய்த உபகாரங்கள் இருக்க, பக்ஷி குரங்கு முதலான திரயக்குகளுக்கும் மரம் செடி முதலான ஸ்தாவரங்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் செய்த உபகாரத்தையே முக்கியமாகப் பேசுகிறார். அவற்றுள் முதலில் பக்ஷிராஜனான ஜடாயு விஷயத்தில் செய்த பரமோபகாரத்தை ஒரு பிரச்சனரூபமாக வெளியிடுகிறார் அடுத்த சுலோகத்தில்.

पृच्छामि किञ्चन यदा किल राघवन्वे मायामृगस्य वशगो मनुजत्वमौग्ध्यात् ।
सीतावियोगविवशो न च तदतिज्ञः प्रादास्तदा परगतिं हि कथं खगाय ॥ (१७)

ப்ருச்சாமி கிஞ்சந யதா கில ராகவத்வே

மாயாம்ருகஸ்ய வசகோ மனுஜத்வ மளக்த்யாத்

ஸீதாவியோகவிவசோ ந ச தத்திஜ்ஞ:

ப்ராதாஸ்த ததா பரகதீம் ஷி கதம் ககாய ॥

(17)

கிஞ்சந	- ஒரு விஷயம்
ப்ருச்சாமி	- (உன்னைக்) கேட்கிறேன்,
ராகவத்வே	- சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதாரம் செய்த சமயத்தில்
மனுஜத்வமளக்த்யாத்	- மனிதப் பிறவியினாலுண்டான அறியாமையால்,
மாயாம்ருகஸ்ய	- மாரீசன் என்ற மாயமானுக்கு
வசக: ஸந்	- வசப்பட்டவனாக ஆகி,
யதா	- எப்பொழுது
ஸீதாவியோக விவச: அப:	- ஸீதையைப் பிரிந்த சோகத்தால் நிலைதடுமாறி யிருந்
தத்திஜ்ஞ: ச ந அப:	- அவள் சென்ற வழியை யறியாதவனாகவும் இருந்தாயோ.
ததா	- அப்போது
ககாய	- பக்ஷியான ஜடாயுவுக்கு
பரகதீம்	- சிறந்த ப்ராயமான மோக்ஷத்தை
கதம் ப்ராதா:	- எப்படிக் கொடுத்தாய்?

பெருமான் தண்டகாரணியத்திலே எழுந்தருளியிருந்தபோது, ஒரு ப்ராயமான பர்ணசாலைக்கு முன் இங்குமங்கும் துள்ளிக் குதித்து விளையாடிக்கொண்டு வந்தது. அதைக்கண்டு பிராட்டி ஆசை கொண்டு அதைப் பிடித்துத்தர வேண்டினான். பெருமான் உலகில் இல்லாத பொருள் என்று தெரிந்திருந்தும், இளைப்பெருபான், 'இது மானல்ல, மாரீசன் என்னும் ராக்ஷஸன்' என்று எடுத்துக்கூறித் தடுத்தும் பெருமான் அதன் பின் சென்றார். அதனால் பிராட்டியைப் பிரிய நேரிட்டு வருந்திக் கலங்கி, நதி மலை மரம் கொடி பறவை மிருகம் முதலான கண்டபொருள்களின் காலிலூர் விழுந்து, சீதையைக் கண்டாயா? சீதை யிருப்பிடம் தெரியுமா?' என்று கேட்பவராக ஆனார் இவ்வாறு மனிதன் செய்வதுபோன்ற செயலைச் செய்வது ஒரு பதம்; மறுபுறத்தில் அதே ராமன் தனக்காகவும் தாய் தந்தைக்காகவும் உயிரைக் கொடுத்த ஜடாயுவுக்கு உயர்வற உயர்ந்த லோகமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத கார்யத்தைச் செய்தது எப்படி என்று பெருமானையே கேட்கிறார்.

ப்ருச்சாமி கிஞ்சந- (உன்னை) ஒரு விஷயம் கேட்கிறேன்.

ராகவத்வே- ரகுசுவத்தில் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்த ஸமயத்தில். உலகுக்கெல்லாம் சிறந்ததாயும் ரகு முதலான பல ராஜரிஷிகள் பிறந்ததுமான வம்சத்தில் பிறந்த உனக்கு பொன் மான் என்பது உலகியல்வுக்கு ஒத்ததல்ல என்பது கூடத் தெரியவில்லையா?

மநுஜத்வ மௌக்த்யாத்- மனிதனாகப் பிறந்ததும் மனிதனுக்கு இயல்பான அறியாமை அவ்வளவு முற்றிவிட்டது.

மாயாம்ருகஸ்ய வஸுக:- லக்ஷ்மணன் கூறியதால் மாயமான் என்கிற எண்ணம் ஒரு பக்கம் மனதில் ஓடாநிற்க, அதன் அழகுக்கும் வினையாட்டுக்கும் வசப்பட்டவனாக ஆகி அதன் பின்னே ஓடினாய்.

ஸீதாவியோக விவஸு:- 'சொன்ன சொல்லை மீறுவதைக் காட்டிலும் உண்மையே துறப்பேன்' என்று எந்த சிதையைப் பார்த்துச் சொன்னாயோ, அந்த ஸீதையைப் பிரிந்த சோகத்துக்குப் பரவசனாக ஆனாய்.

ந ச தக்கதிஜ்ஞ: அபூ:- அவள் சென்ற இடத்தை அறியாதவனாகவுமிருந்தாய் ததா- அப்பொழுதே. வருந்தித் தடுமாறி நிற்கிற அதே ஸமயத்தில்.

பரகதிம் ப்ராதா:- 'மயா த்வம் ஸமநஜ்ஞாத: கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்' என்று இதற்கு மேற்பட்டது ஒன்றுண்டு என்பதில்லாத சிறந்த ஸ்தானமான பரமபதத்தை ஜடாயுவுக்குக் கொடுத்தாய்.

கதம்- மனிதனாக இருந்த நிலையில் பரமபதத்தைக் கொடுத்தது எப்படி?

கதம் ககாய- அதுவும் ஒரு பறவைக்குக் கொடுத்தது எப்படி? 'நான் கொடுக்கிறேன், நீ பரமபதத்துக்குச் செல்' என்று ஜடாயுவிடம் கூற பரமபதம் ராமன் கைக்குட்பட்டதோ என்னில், 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி' என்று சொன்னபடி தான் ஸத்பஸந்தனாயிருந்தபடியால், அந்த ஸத்யபலத்தால் (லோகாந்=) பரமபதம் உள்பட எல்லா உலகங்களையும் ஜயித்துத் தன் கைவசப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார். அதனால் தான் விரும்பியபடி அதைக் கொடுக்கவல்லவர் ஆனார் என்பது ஸமாதானம். இது ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானே 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி' என்ற சுலோகத்தால் காட்டியிருக்கிறார். 17

பறவைக்கு பரமபதத்தைக் கொடுத்ததில் என்ன ஆக்ஷேபம் என்பதை விவரிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால். ஒன்றுமறியாத மனிதனாயிருந்த நீ பறவைக்குப் பரமபதத்தை எப்படிக் கொடுத்தாய் என்று முன் சுலோகத்தில் கேள்வி. அதை மாற்றி, மோக்ஷப்பிராப்திக்கு வேண்டியயோக்யதையற்றது என்று கருதக்கூடிய ஒரு பறவைக்கும் மோக்ஷத்தை அளிக்க வல்லான நீ இவ்வுலகில் சிதை சென்ற இடத்தையறிந்து அவனைத் தேடி யடையமுடியாமல் ஏன் வருந்தினாய் என்று கேட்கிறார் இந்த சுலோகத்தில்.

अशुण्णयोगपदं अग्रचहतं जटायुं तिर्यञ्चमेव वत मोक्षपदे नियोस्तुम् ।

शक्रोपि वेसि च यदा स तदा कथं त्वं देवीं अवाप्तुं अनलं व्यथितो विचिन्वन् ॥ १८

அக்ஷுண்ண யோகபதம் அக்ர்யஹதம் ஜடாயும்
திர்யஞ்சமேவ பத மோக்ஷபதே நியோக்தும் ।

சக்த்நோஷி வேத்ஸி ச யதா ஸ ததா கதம் த்வம்

தேவீம் அவாப்தும் அநஸம் வ்யததோ விசிந்வந் ॥ (18)

அக்ஷுண்ண யோகபதம்-	யோகம் என்றும் உபாயத்தை அநுஷ்டிக்காதவரும்,
அக்ர்யஹதம்	- பிராமணானுலே கொலையுண்டவரும்,
திர்யஞ்சம்	- பக்ஷி ஜாதியிலே பிறந்தவருமான
ஜடாயும் ஏவ	- ஜடாயுவையும் கூட
மோக்ஷபதே	மோக்ஷவழியில்
நியோக்தும்	- செல்லுமபடி அநுமதி பண்ண
யதா வேத்ஸி	- எப்போது அறிந்தாயோ,
சக்த்நோஷி ச	- அப்படிச் செய்ய சக்தியுடையவனாகவு மிருந்தாயோ
ததா	- அப்போது
ஸ: த்வம்	- அப்படிப்பட்ட நீ
தேவீம்	- பிராட்டியை
விசிந்வந்	- தேடிக்கொண்டு
அவாப்தும்	- (அவளை) ஆடைவதற்கு
அநஸம்	- ஸாமர்த்தியமில்லாதவராய்
வ்யதித:	- வருத்தமடைந்தவனாக
கதம் அபூ:	- எப்படி ஆனாய்?

முதலில் ஜடாயு மோக்ஷத்தை அடைவதற்குத் தகுதியில்லாதவர் என்பதைக் காட்டும் மூன்று காரணங்களை கூறுகிறார்.

அக்ஷுண்ணயோக பதம்- யோகபதம் என்றால் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட யோகம், அதாவது கர்ம யோகம், ஞான யோகம், பக்ஷி யோகம்; அக்ஷுண்ணமாவது அடியுடாமை. ஆக மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்ட யோகமார்க்கத்தில் ஜடாயு ஒன்றையும் அநுஷ்டியாதவர். அதனால் மோக்ஷப்ராப்திக்கு அர்ஹதையில்லாதவர்.

அக்ர்யஹதம்- அக்ர்ய:=அக்ரே பவ:; நான்கு வர்ணத்தார்களுள். முதலில் பிறந்தவனான பிராமணன். அவனால் கொல்லப்பட்டவர் ஜடாயு. ராவணன் பிரம்மபுத்ரரான பாலஸ்த்யருடைய வர்சத்தில் பிறந்தவன்; அதனால் அவன் பிராமணன். பிராமணனால் கொல்லப்பட்டவனுக்கு மல்ல கதியில்லை. 'நாகர்யஹதஸ்ய கோகோடஸ்த' என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும். பிராமணனான ராவணனால் ஜடாயு கொல்லப்பட்டவா. அதனாலும் ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷத்தை யடைய யோக்யதையில்லை.

திர்யஞ்சம்- பக்ஷி ஜாதியில் பிறந்தவர். முதல் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கெல்லாம் பக்தியோகத்தில் அதிகாரமுண்டு. அதனாலும் ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷப்ராப்திக்கு யோக்யதையில்லை.

மோக்ஷபதே நியோக்தும் சக்த்நோஷி- மோக்ஷமார்க்கத்தில் செல்லும்படி வல்ல சக்தியுடையவனுக்குக்கூறாய். (தொடருள்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ நிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதரை]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

வேத்ஸி ச- அதற்கு வேண்டிய அறிவும் படைத்திருக்கிறாய்.

ததா- ஒருவிதத்தகுதியுமில்லாமல் இருந்த ஜடாயுவை மோகித்துக்குச் செல்லும்படி நியமித்த அந்த நிலையிலேயே.

தேவீம் விசிர்வம்- பிராட்டியிருந்த இடம் தெரியாதவனாய் அவனைத் தேடி அலைந்துகொண் டுந்தாய்.

அவாப்தும் அநலம்- அவனைப்பெறமாட்டாதவனாயிருந்தாய்.

வ்யதித: அபூ:- அதனால் மிகுந்த துன்புற்றுவனாயிருந்தாய்.

கதம்- இது எப்படி பொருந்தும்? ஜடாயு விஷயத்தில் ஜ்ஞானமும் சக்திராம் பரிபூர்ணமாயிருந்த உனக்கு அதேசபயத்தில் பிராட்டி விஷயத்தில் இவ்வித அசக்தியும் அஜ்ஞானமும் எப்படி ஏற்பட்டது. இதற்கும் மறுமொழி நீதான் சொல்லவேண்டும். ஆவியான தேவியைப் பிரிந்ததால் இவ்வாறு முன்னுக்குப்பின் பொருந்தாத செயல்களைப் புரியநேர்ந்ததுபோலும் என்கிறார். (18)

ஜடாயு விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரனாய் தன் சக்திவிசேஷத்தாலே அதை மோகித்துக்கு அனுப்பவல்லவனாயிருந்தான்னுக்கு ஸுகீர்வன் விஷயத்தில் வந்தவாறே 'ஸுகீர்வாம் சரணம் கத:' என்று தன் அசக்தியையெல்லாம் முன்னிட்டிடுக்கொண்டு அவன் உதவியை வேண்டிநின்ற எளிமையைப் பிஸ்தாவிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தில்.

सालान् हि सप्त सगिरीन् सरसातलान् यान् एकेषु मन्दजःतो निरपत्रयस्त्वम् ।

तेष्वेकविध्यथनखिन्नकपिप्रणुन्नं शाखामृग मृगयसे स वथं सहायम् ॥

१९

ஸாலாந் ஷப்த ஸகிரீந் ஸரஸாதலாந் யாந்

ஏகேஷு மந்தஜவதோ நிரபத்ரயஸ்த்வம் ।

தேஷுவேகவிவ்யதநகிந்நகபிப்ரணுந்நம்

சாகாம்ருகம் ம்ருகயஸே ஸ்ம கதம் ஸஹாயம் ॥

19

ஸகிரீந்

ஸரஸாதலாந்

யாந் ஸப்தஸாலாந்

த்வம்

ஏக இஷு மந்தஜவத:

நிரபத்ரய:

தேஷு

ஏகவிவ்யதநகிந்நகபிப்ரணுந்நம் - ஒன்றை அசைப்பதினாலும் கூட சிரமத்தை அடையும் குரங்கான வானியால் துரத்தப்பட்டு ஓடிய

சாகாம்ருகம்

ஸஹாயம்

கதம் ம்ருகயஸே

- (ஏழு குல) பர்வதங்களோடு கூடினவைகளும்,

- ரஸாதலங்களோடு கூடினவைகளான

- எந்த ஏழு ஸாலவ்ருகங்களை

- நீ

- ஒரு பாணத்தின் ஸ்வல்பவேகத்தாலே

- (தொலைத்து அவைகளை) ஆடும்படி செய்தாயோ,

- அம்மரங்கள் ஏழினுள்

- ஒன்றை அசைப்பதினாலும் கூட சிரமத்தை அடையும் குரங்கான வானியால் துரத்தப்பட்டு ஓடிய

- கிளைக்குக் கிளை தத்தித்திரியும் குரங்கான ஸுகீர்வனை

- துணைவகை

- எப்படித் தேடினாய்?

ராவணன் அபஹரித்துச்சென்ற ஸீதையை மீட்கவேண்டுமாகில், தனக்குச் சக்தியிருக்குமானால், தானே சென்று எதிர்த்துப்போரிட்டு வென்று மீட்டுவரவேண்டும். அது இயலாதென்று, தோன்றுமாகில், ராவணனைக்காட்டிலும் வலிமையுள்ள ஒருவனைத் துணையாகக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி சக்தியுள்ளவன் வாலியே தவிர ஸுகீரீவன் அல்ல. வாலி தனக்குத் தீங்கு செய்ய நினைத்த ராவணனைத் தன் வாலிலே கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு அநாயாஸமாக உலகெல்லாம் சுற்றினான். ராவணனோ நெருக்குண்டு அவமானமடைந்து கடைசியில் வாலியின் கருணையால் விடுபட்டான். ராவணனை ஜயிக்கவேண்டுமானால் வாலியையல்லவா துணைகொள்ளவேண்டும். அது செய்யாது சுகீரீவனிடம் சென்றது பொருத்தமா என்று கேட்கிறார்.

அது நிற்க, வாலியைக்காட்டிலும் ராமனே சக்தியில் மிக மேற்பட்டவர். அவனால் முடியாத காரியத்தையும் எளிதில் செய்து முடித்தவர். அப்படியிருக்க அந்த வாலிக்கும் பயந்து ஓடி ஒளிந்த ஸுகீரீவனை எங்கனே துணைவனாகத் தேடுகிறாய் என்று கேட்கிறார்.

முதலில் ராமனுடைய அம்பின் வலியை வர்ணிக்கிறார். அது எவற்றையெல்லாம் ஊடுருவிவந்தது எனில்—

ஸப்தஸாலார்- மிகப் பெரியவைகளாய் வளர்ந்து நின்ற ஏழு மரமும் ங்களையும்

ஸுகிரீர்- (அவற்றோடுகூட ஏழு) குலபர்வகங்களையும்

ஸரஸாதலார்- (அவற்றோடுகூட) ரஸாதலம் முதலான லோகங்களையும், அதலம், விதலம், ஸுதலம், மஹாதலம், தலாதலம், ரஸாதலம், பாதாளம் என்னும் கீழே மூலகங்களையும்

ஏகேஷு மந்தஜவத:- ஏழு மரங்கள், ஏழு மலைகள், ஏழு லோகங்கள் இவைகளையெல்லாம் ஊடுருவிச்சென்ற பாண்டமோ ஒன்று; அதுவும் பிரயாசைப்பட்டுச் செய்ததன்று. **மந்தஜவத:-** குறைந்த வேகத்தில் ஏவின் ஒரு பாணம் இக்காரியத்தைச் செய்தது.

யார் நிரபத்ரய: த்வம்- இவைகளோடு கூட எந்த ஏழு ஸாலவ்ருக்ஷங்களை நீ ஒரு பாணத்தால் தொனைத்து ஆடும்படி செய்தாடோ

தேஷு ஏகவிவ்யதனகிந்ரகபிப்ரணூந்ரம்- இனி வாலியின் சக்தியில்லாமையைக் காட்டுகிறார். பெருமாளுடைய ஒரு பாணம் ஏழு மரங்கள், ஏழு மலைகள், ஏழு லோகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஊடுருவிப்பாய்ந்து மீண்டுவந்தது. வாலியோ வெளியில் மற்றவை நிற்க, அந்த மரங்கள் ஏழில் ஒன்றை அசைப்பதினாலும் மிகுந்த சளைப்பையடையும்படி சக்தியற்ற ஒரு குரங்கு. அவனால் துரத்தியடிக்கப்பட்டு நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் உலகமெங்கும் சுற்றி ஓடித் தப்பமுயன்றவன் ஸுகீரீவன்.

சாகாம்ருகம்- குரங்கான ஸுகீரீவனை

ராகாம்ருகம் ம்ருகயஸே ஸம்- உதவிக்காகத் தேடிச்சென்றால், உன்னையும் வாலியால் ஏவப்பட்டு வந்தவர்களாக நினைத்துப் பயந்து தப்பும்பொருட்டு கிளைக்குக் கிளை தாவி ஓடும் சபலஸ்வபாவமுள்ள ஸுகீரீவனையல்லவா தேடிச் சென்றாய்.

ஸஹாயம்- உன்னுடைய ஒரு சிறிய பாணத்தின் சக்தியின் சிறு பகுதிக்கு முன்நிற்கமுடியாத வாலியினுடைய பெயரைக் கேட்டே நடுங்கி ஓடும் தூர்ப்பலனான ஒரு குரங்கையன்றோ இவ்வளவு வல்லமையுள்ள உனக்குத் துணையாகத் தேடினாய். என்னே உன் கார்யத்தின் விசித்திரமான தன்மை!

ஒரு ஸாலமரத்தைக் குறித்துவிட்ட அம்பு ஏழு மரங்களையும் கீழேழுலகங்களை யும் ஊடுருவிப்பாயவே, ஸப்தஸமுத்ரங்கள், ஸப்தரிஷிகள், ஸூர்யனின் ஏழு குதிரைகள், மேலேழுலோகங்கள் முதலான ஏழு என்ற தொகையைக்கொண்ட பொருள்கள் எல்லாம் திகில்கொண்டன என்று வர்ணிப்பார் கம்பநாட்டாழ்வாரும்.

‘ஏழுவேலையும் உலகமேலுயர்ந்தனவேடும், ஏழுதன்றமும் இரூடிகள் எழுவரும் புரவி ஏழுமங்கையர் ஏழுவரும் நடுங்கினரென்ப, ஏழுபெற்ற பேரிக்கனை கிலக்கமென்றெண்ணி!'

(19)

வாலியைக்கண்டு பயந்து ஓடின துபோல் தன்னைக்கண்டு பயந்துகொண்டிருந்த தூர்ப்பலனான ஸூக்ரீவனைத் துணையாகக்கொண்டது வன் என்று முன் சுலோகத்தில் கேட்டார். இனி 'ஸூக்ரீவ: சங்கித: ச ஆஸீத் நித்யம் வீர்யேண ராகவே' என்று வாலியை எதிர்த்துச் சண்டைபோடும் வலிமை ராமனுக்கு உண்டீடா இல்லையோ என்று எப்போதும் ஸந்தேஹம்.கொண்டிருந்த ஸூக்ரீவனுக்கு முதலில் தன் பராக்ரமத்தில் நம்பிக்கையை உண்டுபண்ணிப் பிறகு அவனைக்கொண்டு தன்கார்யம் செய்துகொண்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகனின் ஸௌலப்ப குணத்தை வர்ணிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தில்.

दासः सखा समभवत् तव यः कपीन्द्रः तद्विद्विषं कपिं अर्ष्वशाञ्जिघांसुः ।

त्वस्नेहविह्वल्यदियं तमिमं कपीन्द्रं विस्त्रभयन् सपदि सारगिरीन् अविध्यः ॥ २०

தாஸ. ஸகா ஸமபவத் தவ ய: கபீந்த்ர:

தத்வித்விஷம் கபிம் அமர்ஷ்வசாத் ஜிகாம்ஸு: ।

த்வத்ஸநேஹவிக்லபத்யம் தம் இமம் கபீந்த்ரம்

விஸ்ரம்பயந் ஸபதி ஸாலகிரீந் அவித்ய: ॥

20

ய: கபீந்த்ர:	- வாநரச்ரேஷ்டனான எந்த ஸூக்ரீவன்
தவ	- உனக்கு
தாஸ:	- அடியனாகவும்,
ஸகா ச	- தோழனாகவும்,
ஸமபவத்	- ஆனாலே
தத்-வித்விஷம்	- அவனுக்கு விரோதியான
கபிம்	- குரங்கான வாலியை
அமர்ஷ்வசாத்	- கோபாவேசத்தாலே
ஜிகாம்ஸு:	- கொல்லவிருப்பினவனாக ஆகி.
த்வத்-ஸநேஹ	- உன்னிடமுள்ள அன்பினால்
விக்லபத்யம்	- கலங்கின புத்தியையுடைய
தம் இமம் கபீந்த்ரம்	- அந்த ஸூக்ரீவனை
ஸபதி	- உடனே
விஸ்ரம்பயந்	- (உன்னிடத்தில்) நம்பிக்கையுடையவனாக ஆக்கிக்கொண்டு (ஆக்கும்
ஸாலகிரீந்	- மராமரங்களையும் மலைகளையும் [பொருட்டு]
அவித்ய:	- (ஒரு பாணத்தால்) தொனைத்தெறிந்தாய்.

பெருமாள் சக்தியையறியாமல் அவர் பராக்ரமத்தில் ஸந்தேஹம்கொண்ட ஸுகீர்வனை நம்பும்படி செய்வதற்காகவே பெருமாள் ஒரு அம்பாலேயே ஏழு மரா மரங்களையும் தொனைத்தார் என்பது கூறப்படுகிறது.

தாஸ: ஸகா ஸமபவத் தவ ய: கபீந்தர்: - உனக்கு அடியனாகவும் தோழனாகவும் எந்த ஸுகீர்வன் இருந்தானோ, தாஸ:- ஸுகீர்வன் தன்னைப் பெருமானுக்கு அடியனாகச் சொல்லிக்கொள்வான். தவ ஸகா- பெருமானோ அவனைத் தோழனாகக் கூறுவார். ஸகா—கபீந்தர்:- சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்குத் தோழன் குரங்குகளுக்கு அரசனான ஒரு குரங்கு ஸுகீர்வன்.

தத்வித்விஷம் கபிம்- அந்த ஸுகீர்வனிடத்தில் துவேஷத்தைக்கொண்ட ஒரு குரங்கான வாலியை. வாலி குரங்குஜாதியில் பிறந்தவனாதலால் பனித இனத்தில் பிறந்த உனக்குச் சத்ருவாக ஏதுவில்லை.

அமர்ஷவசாத்- கோபபரவசனாகி. இன்று உன்னைத் தோழனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஸுகீர்வன் முன்காலத்தில் தனக்கு வாலிசெய்த கொடுமைகளைக் கூற அப்போதே உனக்கே அவைகள் செய்யப்படுகின்றனவாக நினைத்து மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாக ஆனாய் 'எகம் துக்கம் ஸுகம் ச நௌ' (தோழர்களானதால்) நம் இருவருக்கும் ஸுகதுக்கங்கள் ஒன்றே என்று பெருமாள் கூறியது உண்மையாயிருக்கிறது.

ஜிகாம்ஸு - (சத்ருவாயிருந்த வாலியைக்) கொல்லவிருப்பினவனாய். வாலி இறந்தாலொழிய ஸுகீர்வனுக்கு ராஜ்யமும் ஸுகமும் கிட்டா என்ற தீர்ப்பானத்துக்கு வந்தவனாய், ஸுகீர்வனுடைய குற்றச்சாட்டுக்கு வாலி என்ன மறுப்பாழி கூறுகிறான் என்று கேட்காமல் உடனே அவனைக் கொல்ல விரும்பும் கொண்டாய்.

த்வத்ஸ்நேஹவிக்லபதியம்- உன் ஸ்நேஹத்தால் கலங்கிய புத்தியையுடைய வானரசரேஷ்டனான ஸுகீர்வனை. மிருகஜாதியில் பிறந்த என்னிடத்தில் அபிஷித்த ஷத்ரீயவம்சத்தில் அவதாத்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இவ்வளவு அன்புகாட்டுவதே என்று முன்னமே மனம் உருகி நின்றான். ஜிகாம்ஸு த்வத்ஸ்நேஹவிக்லபதியம் 'பலிஷ்டனான வாலியைக் கொன்றுவிடுகிறேன்' என்று பெருமாள் பிரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாரே. நமக்காகத் தன்னை ஆபத்தில் சிக்கவைத்துக்கொள்ளுகிறாரே; இவருக்கு ஏதாவது கஷ்டம் ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது? என்று உன்னிடத்தில் உண்டான அன்பினால் புத்தி கலங்கி நின்றான் ஸுகீர்வன்.

தம் இமம் கபீந்தர்ம்- அந்த இவ்வாநராதிபனை. தம்- பெருமானே ஸேவிக்கு முன் எவ்வாறாயினும் தன் ராஜ்யத்தையும் மனைவியையும் வாலியிடமிருந்து பெற வேண்டும் என்று நினைத்து நுந்தது ஸுகீர்வனுடைய முந்தியநிலை. 'வாலினோ மே மஹாபாக பயார்த்தஸ்ய அபயம் சூரு' என்றவன் இமம்- இந்த 'ஸுகீர்வம் சரணம் கத:' என்று நம்மைச் சரணமடைந்த இவருக்கு வாலியிடமிருந்து ஏதேனும் தீங்கு நேரிட்டால் என்ன செய்வது என்று நினைப்பது இப்போதைய நிலை. அதனால் ஸுகீர்வனுடைய மனம் கலங்கிற்று. புத்தியும் கலக்கமடைந்தது.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ நிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

விஸ்ரம்பயம் - அந்நிலையிலிருந்த ஸுகீர்வனுக்குத் தன் பராக்ரமத்தில் நம்பிக்கை வரும்படி செய்யப்போகிறவனாய். முன்பு வாலியின் படத்தால் செயலற்றிருந்தான் ஸுகீர்வன். இப்போது பெருமாளிடமுண்டான அன்பினால் மனம் கலங்கிவிட்டான். தன் நண்பனைத் தேற்றிவைத்தாவது நாம் கார்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஸுகீர்வனுக்குத் தன் பலத்தில் நம்பிக்கை வரும்பொருட்டுப் பெருமாள் மராமரத்தைத் துளைத்துக் காட்ட முற்பட்டார்.

ஸபதி- உடனே, தனக்காகக் கண் கலங்கும் நண்பனின் துயரை உடனே போக்குவதற்காக.

ஸாலகிரீர் அவித்ய:- ஏழு மராமரங்களையும் பர்வதங்களையும் ஒரே பாணத்தால் தொளைத்தாய், ஸுகீர்வனுக்கு ஒரு மரத்தைத் தொளைத்து உன் சக்தியைக் காட்டினால் போதும். ஆனால் அவன் கண் கலக்கத்தைக் கண்டவாறே உலகையே கீழ் மேலாகச் செய்து காட்டுவாய்போல் இருந்தது. 'யேந ஸப்தமஹாஸாலா கிரிபூமிச்ச தாரிதா: | பாணேந ஏகேந காசுத்தஸ்த ஸ்தாநா தே கோ ரணக்ரத:' - ஒரு பாணத்தால் இவ்வாறு மரங்கள் ஏழு, மலைகள் ஏழு, உலகங்கள் ஏழு பிளக்கப்பட்டன. உன் எதிரில் யார்தான் நிற்கமுடியும்' என்று சொல்லும்படி பெருமாள் சக்தியில் இருந்த ஸந்தேஹமெல்லாம் நீங்கி தைரியமுள்ளவனாக ஆனான் ஸுகீர்வன். (20)

ஸுகீர்வனுக்குச் சத்துருவாயிருந்த வாலியைக் கொல்ல தனக்கு வல்லமையுண்டு என்று காட்டியதைக் கீழ் சுலோகத்தால் கூறினார். அதன்படியே வாலியைக் கொன்றார். ஆனால் யுத்தத்தில் எதிராக நின்று சத்துருவைக் கொல்லுவதுபோல வாலியைக் கொல்லவில்லை; ஒரு மிருகத்தை மறைந்து நின்று வேட்டையாடுவது போலவே செய்தார் என்பதைக் கூறுகிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

यद्वा मृगं मृगयुवत् मृगयापथेन छन्नो जघन्थ न तु शूँवदाभिमुख्यात् ।

तदुक्तमेव तव राघववंशजस्य तिर्यक्षु नैव हि विपक्षतयोपचारः ॥

21

யத்வா ம்ருகம் ம்ருகயுவத் ம்ருகயாபதேநச்

சந்நேநா ஜகந்த ந து சத்ருவத் ஆபிமுக்க்யாத் ।

கத் யுத்தம் ஏவ தவ ராகவவம்சஜஸ்ய

திர்யக்ஷு நைவ ஹி வீபக்ஷதயோபசார: ॥

21

யத்வா	- அல்லது,
ம்ருகம்	- ஒரு பிராணியை
ம்ருகயுவத்	- வேடன் (மறைந்து நின்று வேட்டையாடுவது)போல
ம்ருகயாபதேந	- வேட்டையாடும் முறையினால்
சந்ந;	- மறைந்து நிற்கொண்டு
ஜகந்த	- வாலியைக் கொன்றாய்.
து	- ஆனால்

சத்ருவத்	- சத்ருவான ஒருவனைக் கொல்லுவதுபோல
ஆபிமுக்க்யாத்	- நேருக்கு நேராக நின்று (யுத்தம் செய்து)
ந (ஜகந்த)	- கொல்லவில்லை.
தத்	- இது
ராகவவம்சஜஸ்ய	- ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவனான
தவ	- உனக்கு
யுத்தம் ஏவ	- தகுதியானதுதான்
திர்யக்ஷு	- மிருகங்கள் விஷயத்தில்
விபக்ஷதயா	- சத்ருவாகக் கருதப்படுவது என்றும்
உபசார:	- கௌரவமானது
ந ஏவ ஹி	- இல்லயல்லவா-

யத்வா- அல்லது, வாலியைக் கொன்றால், அவனை சத்துருவாகக் கருதியோ வெனில், அது இல்லை என்பதைக் காட்ட 'யத்வா' என்று ஆரம்பிக்கிறார்.

ம்ருகம் ம்ருகயுவத்- காட்டிலுள்ள ஒரு மிருகத்தை ஒரு வேடன் அடிப்பது போல, வேடன் ஒரு மிருகத்தைத் தனக்கு ஒத்த மனிதனைக் கருதுவதும் இல்லை; நேர் நின்று அடித்துக் கொல்லவேண்டும் என்ற விதியுமில்லை. 'ம்ருகம் ம்ருகயுவத்' என்பதால் அதைக் கொல்வது வேடனுக்குப் பாபம் இல்லை என்பதும் மட்டுமல்ல, ஸ்வதர்மமும் கூட; அப்படி மறைந்து நின்று அடித்தான் என்று ஏசுவாரும் இல்லை.

ம்ருகயா பதேந- அதேபோல வேட்டையாடுவது என்கிற முறையினால்.

சந்ந: ஜகந்த- நீயும் மறைந்து நின்று வாலியை அடித்தாய்.

சத்ருவத்- மனிதனைப் பிறந்து தனக்குத் தக்கவனாக இருக்கும் ஒரு சத்துருவைப்போல (இல்லை)

ந து ஆபிமுக்க்யாத்- நேருக்கு நேராக நின்று கொல்லுவதுபோல நீ வாலியைக் கொல்லவில்லை.

தத் யுத்தம் ஏவ- அது தக்கதே. 'ஏவ' என்பதால் இதில் ஒருவித ஆசைப்படும் எவருக்கும் இருக்கமுடியாது என்று கூறுகிறார். நீ ஒரு மனிதனாகையாலும், வாலி ஒரு வானரமாகையாலும், மிருகங்களை மறைந்து நின்று வேட்டையாடிக் கொல்லுவது வழக்கமாகையாலும் இது பொருத்தமானதே.

ராகவவம்சஜஸ்ய தவ- ரகுலத்தில் பிறந்த உனக்கு. சாதாரண மனிதனுக்கே மிருகத்தை வேட்டையாடுவதில் குற்றமில்லை எனில் ரகுவம்சமாகிற ராஜகுலத்தில் பிறந்த கூத்திரியனான நீ மிருகத்தை வேட்டையாடினால் அதில் என்ன குறை கூற முடியும்?

திர்யக்ஷு ந ஏவ விபக்ஷதயா உபசார:- மிருகங்களை ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்ற சத்ரு என்று மரியாதைக்காகக் கூடச் சொல்லுவதில்லையல்லவா! மற்றக்காரணங்களெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, வாலி வானர ஜாதியில் பிறந்து வானரமாக இருந்ததும், நீ முடிசூடின கூத்திரியவம்சமான ரகுவம்சத்தில் பிறந்து ராஜகுமாரனுமாக இருந்ததும் வாலியை மறைந்து நின்று கொன்ற விஷயத்தில் உன்னைக் குற்றம் கூறாமலிருப்பதிற்குப் போதிய காரணமாகும். குற்றம் கூறுவார் குறையே தவிர உன் குறையில்ல என்று கூறுகிறார்.

ஸுக்ரீவ மஹாராஜரோடு பெருமாளுக்கு சினேகம் ஏற்பட்டு மஹாராஜருக்காகப் பெருமாள் வாலியை வதம் செய்ததைப்பற்றி நீண்டகாலமாகவே சில ஆக்சுபங்கள் இருந்துவருகின்றன. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த பவபூதி என்னும் கவி உத்தரராமசரிதம் என்னும் தன் நாடகத்தில் லவன் முகமாக பெருமாள் சில பிழைகளைச் செய்திருக்கிறார் என்று கூறுகிறான்.

'वृद्धास्ते न विचारणीयचरिताः तिष्ठन्तु किं वश्यते सुन्दरीमथनेऽप्यकुण्टयशसो लोके महान्तो हि ते यानि वीण्यपराङ्मुखान्यपि पक्ष्यासन्खरायोधने यद्वा कौशलमिन्द्रस्नुनिषने तन्नाप्यभिक्षो जनः ॥

'ராமன் மிகப்பெரியவர். அவருடைய நடத்தையைப்பற்றி நாம் விசாரிக்கவல்லவர்களல்ல. அதைப்பற்றி அதிகம் விரித்து ஏன் கூறவேண்டும்? ராமன் ஸுந்தன் என்பவனுடைய மனைவியைக் கொன்றார் எனினும் அவருடைய கீர்த்திக்குக் குறைவில்லை. உலகில் அவர் பெரியவர் எனவே கருதப்படுகிறார். கூத்திரியன் சண்டையில் முன்வைத்த காலைப் பின்வாங்கலாகாது என்று தெரிந்திருந்தும் கரணோடு யுத்தம் செய்யும்போது மூன்றடி பின்வாங்கினார். மேலும் இந்திரபுத்திரனான வாலியை அவர் கொன்ற ஸாமர்த்தியத்தையும் உலகம் நன்றாக அறிந்தே இருக்கிறது' இது லவன் பெருமானைப்பற்றி இழிவாகக் கூறும் வாக்கியம்.

இம்மாதிரியான ஆக்சுபங்களுக்குப் பரிஹாரம் வாள்மீகிபகவானாலேயே கூறப்பட் டிருப்பதை அனுசரித்து, இரண்டு சுலோகங்களை ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மிகவும் பலிஷ்டனான வாலியின் உதவியைக் கொண்டு தன் காரியம் செய்து கொள்ளலாமாயிருக்க, ராமன் வாலியிடம் பயந்து ஓடி ஒளியும் ஸுக்ரீவனைத் துணை கொள்ளவேண்டியதில்லை. அவனுக்கு நம்பிக்கை யூட்ட மராமரங்களைத் தொளைக்க வேண்டாமே என்ற ஆக்சுபத்துக்குப் பதில் 20-வது சுலோகத்தால் கூறப்பட்டது. தன்னைச் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவன் மனோரதத்தை நிறைவேற்றிவைப்பது சரணாகத தர்மமறிந்த பெருமாளின் கடமை. அதற்காக வாலியைக் கொல்வது அவசியமாயிற்று. ஸுக்ரீவன் வாலியுடன் போருக்குச் சென்றால்தான் வாலிவதம் நிறைவேறும். வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை பெருமாளுக்கு உண்டு என்று அறிந்தால்தான் ஸுக்ரீவன் அந்தத் தையத்தினால் வாலியை எதிர்க்கச் செல்வான். அந்த நம்பிக்கையை உண்டாக்குவதற்கு ஒன்றுக்கு ஏழாக மராமரங்களைத் தொளைத்து, அதனால் ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை வரச் செய்து, வாலியுடன் போர் புரியும்படி தூண்டி, அதன்பின் வாலிவதத்தைப் பெருமாள் செய்தார் என்பதே பரிஹாரப் பிரகாரம்.

தவிரவும் யாரையாவது துணைகொண்டு பிராட்டியை யடையவேண்டியது என்பது பெருமாளுக்குக் கருத்து அல்ல. சரணாகத ரக்ஷணதர்மமே முக்கியமான கொள்கை; அவருடைய விரதம். ஸுக்ரீவன் சரணாகதன்; அவன் வாலிக்குத் தீவ்விழைத்தவனுமல்ல. அப்படியிருந்தும் வாலி அவன் மனைவியை அபஹரித்தான்; சரணமடைந்து மன்னிக்கும்படி வேண்டியும் அவனைக் காப்பாற்ற மறுத்துக் கொல்லமுயன்றான். ஆகையால் வாலி அநீதியைச் செய்திருக்கிறான். நீதியை யழித்த வாலியைச் சிஷிப்பதற்காகவும் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனைக் காப்பதற்காகவும் பெருமாள் வாலி

யைக் கொல்லவேண்டியதாயிற்று. வாலியும் ராவணனும் முன்பே அக்னிஸாகியாக சிநேகம் செய்துகொண்டவர்களாகையால் ராவணன் விருப்பத்துக்கு மாறாகப் பிராட்டியை ராமனிடம் சேர்த்து விடும்படி வாலி ராவணனுக்கு உபதேசிக்கவும் மாட்டான். ஆகையால் பெருமாள் வாலியின் உதவியை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆகையால் பெருமாள் தம்மைச் சரணமடைந்த ஸுகீர்வனுக்காக வாலியைக் கொல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் நேருக்கு நேராக யுத்தம் செய்யாமல் மறைந்து நின்று கொல்வானேன் என்னில், அதற்குப் பரிஹாரத்தை இந்த சுலோகம் கூறுகிறது. ஒரு க்ஷத்ரியனுக்கு ஒருவானரம் எதிரின்று போர்செய்யத்தக்க பெருமையுடையதல்ல, இரண்டாவதாக க்ஷத்ரியர்களுக்கு காட்டிலுள்ள மிருசுத்தை மறைந்துநின்றே எதிர்த்தோ இஷ்டப்படி வேட்டையாடலாம் என்பது குலதர்மம். மூன்றாவதாக தன் செயலுக்கு க்ஷமை கொண்டு சரணமடைந்த ஸுகீர்வனை ரக்ஷிக்காததுமட்டுமன்றிக்கே அவன் மனைவியையும் பறித்துக்கொண்டு அவனையும் கொல்லமுயன்ற வாலியினுடைய செயல் நீதக்குப் பொருந்தாததொன்றாகையால், நீதிவேலியை உழித்தவனைச் சிக்ஷிப்பது க்ஷத்ரிய தர்மமாகையாலும் பெருமாள் வாலியை சிக்ஷித்தது அவருக்குக் குற்றமாகாது. நான் காவதாக, வாலிக்கு எதிரின்று யுத்தம் செய்பவர்களின் பலத்தில் பாதி வாலிக்கு வந்துவிடும் என்று வாலிக்கு சிவன் வரன் கொடுத்திருக்கிறபடியால், அந்த தேவதையின் வரத்தைப் பழுதுபடுத்தலாகாது என்ற ஸங்கல்பத்தால், தமக்குக் குறை வந்தாலும் வரட்டும் என்று பெருமாள் வாலிக்கு எதிரே செல்லாமல் மறைந்துநின்றே பாணம் எய்தார். இதுமாதிரி இன்னும் பல காரணங்கள் வால்மீகிபகவானாலேயே வாலி ராம ஸம்வாதப் பிரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த விருத்தாந்தத்தை முடிக்கும் இடத்தில் வால்மீகிபகவான், 'ந தோஷம் ராகவே தத்யேள' பெருமாள் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, வாலி, பெருமாள் தன்னைக்கொன்றது குற்றமன்று என்று கடைசியில் வாலி வாயால் சொன்னதுமட்டுமல்ல மனதினாலும் பெருமாளிடம் குற்றம் இருப்பதாக நினைக்கவில்லை' என்று குற்றவாளியான வாலியே பெருமாள்பேரில் தோஷம் இல்லை என்று ஒப்புக்கொண்டான் என்று கூறி முடிக்கிறார். இவ்வளவுக்குப்பிறகும் பெருமாள்பேரில் குறை கூறுவார் அஸூயையினால் கூறுகிறார்களே யொழிய வேறு காரணமில்லை. இதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனும் ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் ஜந்தாவது அங்கத்தில் அஸூயை என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக வெகு அழகாக ஒரு சுலோகம் அருளிச் செய்திருக்கிறார்

‘निरवधिगुणश्रमे रामे निरागसि वागसिस्फुरणमुपिता लोका वदन्ति सदन्तिके ।

घरतनुहतिं वालिद्रोहं मनागपसर्वणं परिमितगुणे स्पष्टावचे मुखा किमुदासते ॥

[ஒருதோஷமும் இல்லாதவரும் ஸகலகல்யாணகுணங்களும் நிரம்பினவருமான ஸ்ரீராமன்விஷயத்தில் உண்மையறியாத உலகத்தோர் பெரியோர்களிடமும் பயமில்லாமல் சென்று, ‘ராமன் அழகிய ஸ்த்ரீயைக் கொன்றார், வாலிக்குத் துரோஹம் செய்தார், க்ஷத்திரியனாயிருந்தும் யுத்தத்தில் பின் வாங்கினார்’ என்று குறை கூறுகிறார்கள். ஸ்வல்பகுணமுள்ளவர்களும் ஸ்பஷ்டமான தோஷமுள்ளவர்களுடான மற்றவர்கள் விஷயத்தில் மெளனமாக இருப்பார்களா?] (தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்சேய்த

அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாந்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

வானரர்களுக்கு அதிபரான ஸுகீரீமஹாபராஜரைத் துணையாகக் கொள்ள பெருமாள் செய்தருளின கார்யங்களைக் கூறவே, அவர் பரிஜனங்களான வானரங்களைத் துணையாகக் கொண்டு கற்களால் கடலில் அணைகட்டினது என்கிறவீருத்தாந்தம் திருவுள்ளத்தில் வரவே அந்த அதிமானுஷ கார்யத்தை வர்ணிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

மானுஷ்யம் சரிதமாசரிதம் ப்ரவ்ருத்த: தேவாஸிகம் சரிதமங்! கிமஸ்யகாஸீ: |

யத் ஸாகரே வத வஸநிதய நாத் செது ஶீலீ: ஸ்வங்மஸமிங்ஜிதமஸ்ப்ரஸுநீ: ||

மாநுஷ்யகம் சரிதம் ஆசரிதம் ப்ரவ்ருத்த:

தேவாஸிகம் சரிதம் அங்க! கிம் அப்யகாஸீ: |

யத் ஸாகரே பத பபந்தித நாத! ஶேதும்

ஸைல: ப்லவங்கமஸமிங்ஜிதஸம்ப்ரஸுந்நை: |

22

அங்க!	- அப்பனே!
மானுஷ்யகம்	- மனிதர்களுக்கு இயற்கையாகவுள்ள
சரிதம்	- செயல்களை
ஆசரிதம்	- செய்வதற்கு
ப்ரவ்ருத்த:	- ஆரம்பித்தவனான நீ
தேவாஸிகம்	- தேவர்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட
சரிதம்	- செயலை
கிம் அப்யகாஸீ:	-- ஏன் செய்தாய்?
நாத	- ஸ்வாமியே!
ப்லவங்கம்	- குரங்குகளால்
ஸமிங்ஜித	- கொண்டுவரப்பட்டவைகளும்
ஸம்ப்ரஸுந்நை:	- தூக்கி எறியப்பட்டவைகளுமான
ஸைல:	- குன்றுகளாலே
ஸாகரே	- ஸமுத்திரத்தில்
ஸேதும்	- அணையை
பபந்தித	- கட்டி முடித்தாய்
(இதி) யத்	- (என்பது) யாதொரு காரியம் உண்டோ
பத	- ஆச்சரியம்.

மாநுஷ்யகம் சரிதம் ஆசரிதம் ப்ரவ்ருத்த:- மனிதர்கள் செய்யும் கார்யத்தைச் செய்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டுவந்தாய். வால்மீகி பகவானை ஸகல குணங்களும் நிரம்பின ஒரு மனிதனைப்பற்றிக் கூறும்படி பிரார்த்திக்கச் செய்தும், அதற்கு விடையளிக்கும் நாரதரை ஸகல கல்யாணகுணபூர்ணனான மனிதன் (நர:) ராமன் என்று கூறும்படியாகச் செய்தும், உலகில் குழந்தைகள் பத்துமாதம் கர்ப்பத்திலிருந்தால்

(தத: ச த்வாதசே மாஸே) என்கிறபடியே பன்னிரண்டு மாதங்கள் தாய்வயிற்றில் இருந்து, (கௌஸஸ்யா அஜநயத் ராமம்) கௌஸஸ்யை ராமனைப் பெற்றாள். 'கோஸலை தன் மணியியறு வாய்த்தவனே' என்று ஆழ்வார்களை வாய்புலற்றச் செய்தும், விச்வபவீத்ரர் வந்தால் (கிங்கரௌ உமக்குக் கிங்கரர்களான நாங்கள் வந்திருக்கின்றோம் என்று சொல்லிக்கொண்டும், ஸீதையை ஒருவன் அபஹரித்துச் சென்றால் சக்தியற்ற சாதாரணமனிதன் போல் மிருகங்கள் மரம் செடிகள் இவற்றின் காஸில் விழுந்தும், தத்துவமறிந்த பிரம்மாதிகள் வந்து, நீயே நாராயணன், ஸீதையே லக்ஷ்மி என்றால், இல்லவே இல்லை நான் தசரதனுடைய பிள்ளையேயன்றி மற்றொருவனில்லை என்று சொல்லியும் இப்படியெல்லாம் மனிதனாகக் கார்யம் செய்யவேண்டும் என்று புறப்பட்டாயே.

தேவாதிகம் சரிதம் கிம் அப்யகார்ஷீ:- அதையெல்லாம் மறந்து தேவர்களும் நினைக்கொண்ணாத அவர்கள் செய்யமுடியாத செயலை என் செய்தாய்? 'அங்க' செய்யநினைத்ததென்ன, செய்து முடித்ததென்ன! என்று இரக்கம் கலந்த அன்பு தோற்ற 'அங்க' அப்பனே என்று விளக்கிறார். மேல் பத- 'ஐயோ' என்பதால் முன்னுக்குப்பின் முரணான காரியத்தைச் செய்வது என்ன அறியாமையோ என்று இரக்கம் தோற்றக் கூறுகிறார்.

அப்படித் தேவர்களும் செய்யமுடியாத என்ன கார்யத்தைப் பெருமாள் செய்தார் என்னில்

பல்வங்கமஸமிங்கிதஸம்ப்ரணூர்ணை: சைலை: ஸாகரே ஸேதும் பபந்தி:-

அணை கட்டினது ஸமுத்திரத்தில்; அதற்கு ஸாதனமாகக் கொண்டது மலை களை-தண்ணீரில் போட்ட மாதிரத்தில் முழுக்கப் போகக்கூடியவை, அதற்கு உதவி செய்தவைகளோ வானரங்கள். நிலைத்து நின்று ஒரு க்ஷணமும் கார்யம் செய்யமுடியாத சாபலத்தையுடையவை. தண்ணீரைக் கண்டு பயப்படுமவை கிளைக்குக் கிளை தாவி வாழுவையாய் 'சாகாரங்கம்' என்று பெயர் பெற்றவை. இப்படி அநுகூலமான ஸாதனம் ஒன்றுகூட இல்லாமல் போனபோதிலும், 'குரக்கினத்தாலே குரைகடல் தன்னை நெருக்கி அணைகட்டி' கார்யத்தை முடித்தாய். இவையெல்லாம் மனிதன் செய்யும் கார்யமா குழந்தாய்! சொல்லாய் என்கிறார்.

பத: ஆச்சர்யம். ஸர்வசக்தனான நீ பரத்வத்தை மறைத்து மனிதனாக இருந்து கார்யம் செய்யவேண்டும் என்று வந்து நடிச்சுப்போது நடுவில் உனக்கு இயற்கையாக வுள்ள பரத்வத்தைக் காட்டக்கூடிய செயலைப் புரிவது என்ன விசித்திரமோ! (22)

ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டினதே ஒரு ஆச்சர்யமான செயல், மனிதன் செய்ய முடியாதது என்று கீழே கூறினார். அதையும்விட ஆச்சர்யமான காரியம் ஸமுத்திர ராஜன் என்னும் ஒரு தேவதையை மனுஷ்யனாகவே நின்று தோற்பித்தது என்று கூறுகிறார்.

यो विक्रमेण मनुजत्वविभूषणेन द्वं वरं वरुणराजं अज! व्यलेष्टा: ।

कृत्वोपधां दशरथं विधिरुद्रमुख्यै: द्वै: स्तुतश्च स किलेन्द्रजिता जितोसि ॥ २३

யோ விக்ரமேண ம நுஜத்வவிபூஷணே ந

தேவம் வரம் வருணராஜம் அஜய்யஜேஷ்டா: |

க்ருத்வேபதாம் தசரதம் விதிருத்ரமுக்கயை:

தேவை: ஸ்துத: ச வு சிலேந்த்ரஜிதா ஹிதோ:ஸி || : 23

அஜ!	- பிறப்பற்றவனான பகவானே!
ய: த்வம்	- எந்த நீ
மனுஜத்வவிபூஷணேன	- மனிதத்தன்மைக்கு அணிபோன்ற
விக்ரமேண	- பராக்கிரமத்தால்
வரம் தேவம்	- சிறந்த தேவனான
வருணராஜம்	- வருணன் என்னும் (ஸமுத்ர) ராஜனை
ய்யஜேஷ்டா:	- ஜயித்தாயோ;
விதிருத்ரமுக்கயை:	- பிரம்மா சிவன் முதலான
தேவை:	- தேவதைகளால்
தசரதம்	- தசரதசகர்வர்த்தியை
உபதாம் க்ருத்வா	- முன்னிட்டுக்கொண்டு
ஸ்துத: ச	- துதிக்கப்பட்டவனாகவும் இருந்தாயோ
ஸ: த்வம்	- அந்த நீ
இந்த்ரஜிதா	- இந்த்ரஜித்தினால்
ஜித: அஸி கில	- ஜயிக்கப்பட்டாயல்லவா?
	(இது எவ்விதம் பொருந்தும்?)

மனுஜத்வவிபூஷணேன விக்ரமேண:- மனிதத்தன்மைக்கு ஆபரணம் போல் இருக்கும் பராக்கிரமத்தினால். பெருமாளிடத்தில் தாம் செய்த சரணாகதி பலித்ததைக் கண்டு, சரணாகதி எவர் செய்தாலும் எவரிடம் செய்தாலும் பலிக்கும் என்ற எண்ணத்தால், வானரமுதலிகள் அக்கரைசேர்வதற்கு ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவதற்கு இடம்கொடுத்து உதவுர்ப்படி ஸமுத்ரராஜனிடத்தில் சரணம் புகும்படி பெருமாளிடம் விஜ்ஞாபித்தார். ('ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் க்ர்தும் அர்ஹதி') பெருமானும் தர்ப்பையை விரித்து கிழக்கு முகமாக நின்று பயபக்தியுடன் கைகூப்பி சரணமடைந்தார். ஸமுத்ரராஜன் மனமிரங்கவில்லை. அதனால் சரணாகதி பலிக்காமல் போயிற்று. அதற்குக் காரணம் பெருமாள் சக்தியுள்ளவராகையால் சரணாகதி செய்ய உர்ப்பையற்றவர். ஸமுத்ரராஜன் சக்தியற்றதாகையால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள அதிகாரம் பெற்றதல்ல. அதனால் பெருமாள் உடனே திருவுள்ளம் சீறி, லக்ஷ்மண: விஷ்ணுவும் அர்ப்பையும் கொண்டு, ஸமுத்திரத்தை வற்ற வடிக்கிறேன். குரங்குகள் கால்களால் நடந்து செல்லட்டும்' என்று கூறவே, ஸமுத்ரராஜன் பெருமாள் சக்தியையும் தன் அசக்தியையும் உணர்ந்து, தன் பதனிகளும் தானுமாகப் பெருமாள் திருவடிகளில் விழுந்தான். தன்னையும் காத்துக்கொண்டு பெருமாள் காரியத்தையும் செய்துகொடுத்தான்.

வரம் தேவம் வருணராஜம்:- இங்கே பெருமாள் பராக்கிரமம் மனிதத்தின் மைக்குப் பொருந்தி இருத்தலாவது- வருணனை ஸமுத்ரராஜன் என்றும் 'வரம் தேவம்'

சிறந்த தேவன் என்று கருதியதும், தன்னை ஒரு ஸாதாரண மனிதனாக நினைத்தும், விபீஷணனும்வான் உபதேசப்படி ஸமுத்ரத்தைச் சரணம் புக்கதும் எறியும் நீர் வெறிகொள் வேலைக்கு எதிரே அலையற்ற ஆரமுதக்கடல் சயனித்திருந்ததும் சரணாகதி செய்து பிரார்த்தனைக்கு ஸமுத்திரம் இணங்காதபோது பெருமாள் கோபித்தெழுந்ததும் மனிதத்தன்மையின் பொருமையற்ற நிலைக்கு ஏற்றதுதான்.

வருணராஜம் வ்யஜேஷ்டா:- சிறந்த தேவனென வீறுகொண்டிருந்த ஸமுத்ரராஜனை ஜயித்தாய். இது என்ன மனிதத்தன்மைக்கு ஏற்றதா? தேவதையையும் ஜயிப்பது அதிமானுஷமான கார்யமல்லவா?

அஜ:- இது தைவகார்யந்தான் என்பதை ('அஜ') பிறப்பில்லாதவனே என்று ஸம்பாதுனத்தால் காட்டுகிறார்.

விதிருத்ரமுக்யை: தேவை தசரதம் உபதாம் க்ருத்வா ஸ்துத:- ராவண வதத்திற்குப் பிறகு பிராட்டி தன் பாதீவ்ரத்யத்தைக் காட்டும்பொருட்டு அக்நிப்ரவேசம் செய்தபோது பிரம்மா சிவன் முதலான ஸகலதேவர்களும் பிராட்டியின் தூய்மையைக் கூறி அவளை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்கள் தசரதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமாளிடம் வந்தார்கள். ('ஏஷ ராஜா தசரத: விமாநஸ்த: ப்தா தவ') 'ஷடர்த்தநயந: ஸ்ரீமாந் மஹாதேவோ வ்ருஷத்வஜ: | கர்த்தா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்ம லி தாம் வர: ||' என்று ஸர்வஜ்ஞான ருத்ரனும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த ப்ரஹ்மாவும் யமன் வருணன் இந்திரன் முதலான எல்லாதேவர்களும் வந்து 'ஸீதா லக்ஷ்மீ: பவாந் லக்ஷ்ணு: | ஸீதையே மஹாலக்ஷ்மி; நீயே ஸாஷாத் விஷ்ணு' என்று பெருமானைத் துதித்தார்கள்.

தசரதம் உபதாம் க்ருத்வா ஸ்துத:- உன்னுடைய தந்தையான தசரதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, நீ அவர் பிள்ளை என்பது நேராகத் தெரியுமபோதே, உன்னை சங்கசக்ரதாரியான ஸாஷாத் விஷ்ணு என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்கள். இதுவும் ஒரு ஆச்சர்யமான அதிமானுஷகார்யம்.

ஸகில இந்த்ரஜிதா ஜித: அஸி:- லங்கையில் யுத்தம் செய்வதற்கு முன் நடந்த விருத்தாந்தம் ஸமுத்ரராஜனை ஜயித்து மலைகளைக்கொண்டு ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்டியது. ராவணவதாந்தம் நடந்த விருத்தாந்தம் ஸகல தேவர்களாலும் நீரே தாராயணன் என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுவது, இப்படி ஒரு விருத்தாந்தத்தால் பரதேவதை என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டும், பற்றொன்றால் பரதேவதை என்று துதிக்கப்பட்டும் இருக்கிற நீ இரண்டுக்கும் நடுவில் இந்திரஜித்தால் அடிபட்டுத் தோல்வியுற்றவர்போல் பூர்ச்சித்துக் கிடந்தது என்ன ஆச்சரியம்! முன்னும் பின்னும் முள்ள செயல்கள் உர்முடைய பரத்வத்தைக் காட்ட நடுவிலே மனிதன்போல் நடந்து காட்டுகிறது என்ன விசித்திரம்!.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாய்வாமி, M. A. மதுரை]
(சேன்ற ஸஞ்சிகைபின் தொடர்ச்சி)

ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்காக அணைகட்டுவதைப் பற்றிய பிரஸ்தாவம் வந்ததும், அது கட்டுவதற்கு மூன்பே தம்முடைய பரத்வத்தைக் காண்பிக்கக்கூடிய லுரு கார்யத்தைத் தாம் மனிதனாக இருப்பதையும் மறந்து பெருமாள் செய்தருளியது கண்முன்னே தோன்ற அதைப்பற்றித் கூறத்தொடங்குகிறார். இக்கரையிலேயே விபீஷணனுக்கு லங்காராஜ்யத்தின் அதிபனாக அபிஷேகம் செய்த வீருத்தாந்தம்தான் அது.

अग्निं न तेरिथ न जिग्यिथ राक्षसेन्द्रं नैवास्य जज्ञिथ यदा च बलाबलं त्वम् ।

निस्संशयः सपदि तस्य पदेऽभ्यपिञ्चः तस्यानुजं कथमिदं हि विभीषणं च ॥ २४

அப்திம் ந தேரித ந ஜிக்யித ராக்ஷஸேந்த்ரம்

நைவாஸ்ய ஜஜ்ஞித யதா ச பலாபலம் த்வம் ।

நிஸ்ஸம்சய: ஸபதி தஸ்ய பதே:ப்யஷிஞ்ச:

தஸ்யா நுஜம் கதமிதம் ஹி விபீஷணம் ச ॥

24

யதா	- எப்பொழுது
த்வம்	- நீ
அப்திம்	- கடலை
ந தேரித	- தாண்டவில்லையோ,
ராக்ஷஸேந்த்ரம்	- ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனை
ந ஜிக்யித	- ஜயித்தாகவில்லையோ,
அஸ்ய	- அந்த ராவணனுடைய
பலாபலம்	- பலாபலத்தை
ந ஜஜ்ஞித	- அறிந்துகொள்ளவில்லையோ, (அப்படியிருந்தும்,
ஸபதி	- (சரணமடைந்த) உடனேயே
தஸ்ய அநுஜம்	- அவன் தம்பியான
விபீஷணம்	- விபீஷணனை
தஸ்ய பதே	- அந்த ராவணனுடைய ஸ்தானத்தில்
நிஸ்ஸம்சய:	- ஒருவித ஸந்தேஹமுமில்லாதவனாய்
அப்யஷிஞ்ச: ஹி	- பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைத்தாயல்லவா
இதம் ச	- இதுவும்
கதம்	- எப்படி (உன் மனிதத்தன்மைக்குப் பொருந்தினதாக ஆகும்)?

மஹாபலிஷ்டனான ராவணனைப் பற்றி ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ளாபலிருக்கும் போதே, அவனுடைய ராஜ்யத்தில் வேறொருவனை அரசனாக அபிஷேகம் செய்துவதைத் தாய் என்றால் உனக்கு எந்தவிதமான துணிவு இருக்கவேண்டும். மனிதனாக இருக்கும் ஒருவன் கனவிலும் செய்யமுடியும் என்று நினைக்கக்கூடியதா? இச்செயலும் 'நீ ஸர்வ சக்தன், ஸத்யஸங்கல்பன்' என்பதையே காட்டுகிறது. மனுஷ்யன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறாயேயொழிய உன்னுடைய பரத்வம்தான் வெளியாகிறது என்கிறார்.

விபீஷணனை லங்காராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்துவைப்பதற்கு முன்னால் செய்து முடிக்கவேண்டிய காரியங்கள் எவை எவை என்பதை முதலில் குறிப்பிடுகிறார்.

அப்திம் ந தேரீத:- கடலைத் தாண்டியாகவில்லை. நூறுயோஜனையகலமுள்ள சமுத்திரத்தை நீரைக்கண்டு பயந்து பின்வாங்கும் வானரங்களுடன் தாண்டியாக வேண்டுமே' எப்படிச் செய்யப்போகிறோம் என்கிற கவலையேயிருந்ததேயொழிய, முதலிலேயே தாண்டிவிடுவோம் என்கிற நிச்சயம் ஏற்படவில்லை.

ந ஜிக்யித ராக்ஷஸேந்தரம்:- ராக்ஷஸர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாய் வரபலம் புஜபலம் இவற்றால் மிகுந்த பராக்ரமம் வாய்ந்தவன் ராவணன். அவனை ஜயித்தாகவில்லை.

அஸ்ய பலாபலம் ந ஜிஜ்ஞித:- அவனுடைய பலாபலங்களையும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. விபீஷணனும்வான் வந்து அவரைச் சேர்த்துக்கொண்டபிறகுதான், 'ஆக்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்' (ராக்ஷஸர்களுடைய உண்மையான பலத்தையும் அசக்தியையும் எனக்குக் கூறு) என்று கேட்கப்போகிறார். அதையும் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டாகவில்லை.

தஸ்ய பதே தஸ்ய அநுஜம் அப்யஷிஞ்ச:- இவற்றையெல்லாம் செய்துமுடிப்பதற்கு முன்பே ராவணனுடைய ஸ்தானத்தில் அவன் தம்பியான விபீஷணனை அபிஷேகம் செய்துவைத்தாய். அதுவும் எப்படியெனில்—

நிஸ்ஸம்சய :- ஒரு ஸந்தேஹமுமில்லாமல். இந்தக் காரியங்களை எப்படிச் செய்யப்போகிறோம்? செய்துமுடிக்க சக்தியிருக்குமா நம்மிடம் என்கிற ஒருவித ஸந்தேஹமுமில்லாமல்.

ஸபதி:- உடனேயே. அதிகத் துணிவுடன் விபீஷணனுக்கு அபிஷேகம் செய்துவைத்தாய்.

கதம் இதம் ச:- இதுவும் எப்படி? மனிசனாக நடித்துக்கொண்டிருக்கிற ஒருவன் இக்காரியத்தைச் செய்வானா? அவனை மனிதன் என்று நம்பத்தான் முடியுமா? நினைத்த காரியத்தை முடிக்கவல்ல சக்தியும் புஜபல வரபலம் பெற்ற ராவணனையும் மதிக்காமலிருக்கவல்ல வீர்யமும் இருந்தாலன்றோ செய்யலாவது? மனுஷ்யத்வவேஷத்தைப் பிளந்துகொண்டு தோன்றும் பரத்வமன்றோ இது? அதிமாநுஷக்ருத்யமல்லவா இது என்ன மனுஷ்யபாவனை என்று கேட்கிறார். 34

ராவணவதம் ஆவதற்கு முன்பே விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் இக்கரையிலேயே செய்துவைத்ததைக் கூறியதும் அதற்கடுத்தாற்போல் பெருமாள் செய்த மற்றொரு அதிமாநுஷச்செயல் நினைவுக்கு வரவே அதைக் கூற முற்படுகிறார்.

त्वं दक्षिणस्य निवसन्नुदधे स्तटेऽपि दूरान्तरोत्तरपयोधिमहान्तरीपे ।

दैन्यान् निजैकशरणायन् किमेतां लङ्कां स्थितोऽत्र कुरुपे किल न स भस् ॥ २५

தவம் தக்சிணஸ்ய நிவஸந் உததே: தடே:அபி

தூராந்தரோத்தரபயோதி மஹாந்தரீபே ।

தைத்யாந் நிஜைகசரபாரணயந் கிம் ஏதாம்

லங்காம் ஸ்திதோதர குருஷே சில ந ஸ்ம பஸ்ம ||

25

தவம்	- நீ
தக்ஷிணஸ்ய	- தெற்கேயுள்ள
உததே: தடே	- கடலின் கரையில்
நிவஸந் அபி	- இருந்தபோதிலும்
தூராந்தர	- வெகு தூரத்தில்
உத்தர	- வடக்கேயுள்ள
பயோதி	- கடலின்
மஹாந்தரீபே	- பெரிய தீவில் (இருந்தவர்களான)
தைத்யாந்	- அஸுரர்களை
நிஜ ஏக சர	- உன்னுடைய ஒரே பாணத்துக்கு
பாரணயந்	- இரையாகச் செய்தாய் (அவ்விதம் செய்ய முடியுமாகிய)
அத்ர ஸ்தித:	- (சமுத்திரத்துக்கு) இக்கரையில் இருந்துகொண்டே
ஏதாம் லங்காம்	- (அக்கரையிலுள்) இந்த லங்கையை
கிம்	- ஏன்
பஸ்ம ந குருஷே ஸ்ம கில	- எரித்துச் சாம்பலாக்கவில்லை?

சரணுகதி உடனே பலிக்கும் என்று செயலில் அறிந்த விபீஷணன் கடலில் அணைகட்டுவதற்காக ஸமுத்ரராஜனைச் சரணமடையலாம் என்று கூறவே பெருமானும் சரணமடைந்தார். கருங்கடல்ரோக்கிக் கருணையங்கடல் கிடந்தது என்னலாம் படி பெருமாள் இருந்தார். ஸமுத்ரராஜன் சடக்கென வராதவாறே பெருமாள் சிற்றங்கொண்டு லக்ஷ்மணனை வில்லும் அம்பும் கொண்டுவரச்சொல்லி அம்பை வில்லில் தொடுத்து ஸமுத்ரத்தை வற்றடித்துவிடுகிறேன்; குரங்குகள் நடந்து செல்லட்டும் என்று கர்ஜித்தார். உடனே ஸமுத்ரராஜன் தன் மனைவிகளுடன் வந்து பெருமாள் காலில் விழுந்து வேண்டியதைச் செய்வதாகக் கூறினான். சரணுகதனை ரக்ஷிப்பது பெருமானுக்குத் தர்மம். அதனால் பாணத்தை ஸமுத்திரராஜன்மேல் விடாது நிறுத்திக்கொண்டார் ஆகிலும் தொடுத்த பாணம் வீண்போகாதாகையால், ஸமுத்ரராஜனைப் பார்த்து, 'உனக்கு விரோதிகள் இருந்தால் சொல்லு இதை அங்கே பிரயோகிக்கிறேன்' என்றார். கடலரசனும், வடசமுத்திரத்தில் வெகுதூரத்தில் தருமகுல்யம் என்ற ஒரு தீவு இருக்கிறது அதில் அஸுரஸ்வபாவமுள்ள சிலர் வளித்துக்கொண்டு பெரும் தீங்கிழைக்கிறார்கள்' என்று கூறினான். தெற்கேயிருந்த பெருமானும் வெகு தூரம் வடக்கேயிருந்த அவ்வஸுரர்கள்மேல் அந்த பாணத்தை எய்து அவர்களை அழித்து, சரணுகதனை ஸமுத்ரராஜன் விரோதியைப் போக்கினார் என்ற விருத்தாந்தத்தைத் திருவுள்ளத்தில்கொண்டு இந்த சுலோகத்தை ஆரம்பிக்கிறார்,

தவம் தக்ஷிணஸ்ய உததே: தடே வஸந்:- நீ இருந்தது தென்கடல் கரையில்.

தூராந்தரோத்தரபயோதி மஹாந்தரீபே சைத்பாந்:- சமுத்திரராஜனுக்கு விரோதிகளான அஸுரர்கள் இருந்ததோ வெகுதூரம் வடக்கேயுள்ள கடலின் நடுவிலுள்ள தருமகுல்யம் என்று பெயருள்ள ஒரு தீவில்.

நிஜஏகசரபாரணயந்:- அவ்வளவுதூரத்தில் இருந்த பல அஸுரர்களை உன் ஒரு பாணத்துக்கு இரையாக்கினாய். இதனால் பெருமானுடைய சக்தி எவ்விதமானது

என்னில் எவ்வளவுதூரத்தில் இருந்தாலும் ஒருவனைப் பெருமாள் தன் பாணத்தால் அடிக்கமுடியும் எதிரில் இருப்பதைத்தான் அடிக்கமுடியும் என்பதில்லை; சத்துருக்கள் எவ்வளவுபேர் இருந்தாலும் ஒரே பாணம் போதும்; பல பாணங்கள் வேண்டும் என்பதுமில்லை. உனக்கு இவ்வளவு சக்தி இருக்குமாகில்,

அத்ர ஸ்திதி:- ஸமுத்ரத்துக்கு இச்சரையிலேயே நின்றுகொண்டு,

ஏதாம் லங்காம் பஸ்ம கிம் நகுரூஷே ஸ்ம்:- நூறுயோஜனைக்கப்பாலுள்ள சிறு லங்காதிபத்தை ஒரே பாணத்தால் ஏன் எரித்துச் சாம்பலாக்கவில்லை? அடபடிச் செய்யாது, கடலில் அணைசட்டி, அக்கரை சென்று, லங்கையை முற்றுசையிட்டு ராவணனுடைய ஸேநாதிபர்களையும் ராக்ஷஸர். தையும் ஒவ்வொருவராகக் கொண்டு, பல நாள் சண்டைசெய்து கடைசியில் ராவணஸம்ஹாரம் செய்தாய்? வெகுதூரத்தில் துருமகுல்யத்தில் இருந்த பல அஸுரர்களைக் கொல்ல ஓர்பாணத்தை விட்ட உனக்கு அருகிலுள்ள லங்கையிலுள்ளவர்களை அழிக்கமுடியாமற்போய்விட்டதா என்று கேட்கிறார்.

பகவானுடைய அவதாரத்துக்குப் பிரயோசனம் ஸாதக்களை ரக்ஷிப்பதும், துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பதும், தீர்ப்பத்தை நிலைநிறுத்துவதும் தனக்கு ஒருவன் திங்கிழைத்தால், பகவான் அவனை உடனே கொண்டுபோகிறதில்லை. கொஞ்சகாலம் கழித்தாவது திரும்பி அவன் நல்வழிக்கு வரமாட்டானா என்று பார்ப்பது வழக்கம். ஆனால் ஸாதக்களுக்குத் திங்கிழைக்க ஆரம்பித்தால், அவர்களும் தங்களை ரக்ஷிக்கும்படி ப்ரார்த்திப்பார்களேயானால் உடனே துஷ்டர்களைக் கொல்ல முற்படுவார். தண்டகாரத்தில் ரிஷிகள் பிரார்த்தனைக்கிணங்கியே ராக்ஷஸர்களை சிக்ஷிக்கப் பெருமாள் ஒத்துக்கொண்டார். ஸமுத்ரராஜனுக்கும் மற்றும் தேவர்களுக்கும் கொடுமை செய்தவந்தார்கள். துருமகுல்யத்தில் வளர்த்துவந்த அஸுரர்கள். அதனால் ஸமுத்ரராஜன் சரணம் அடைந்து பிரார்த்தித்ததும் தன் அம்பு வீணாகாது என்ற வ்யாஜத்தை வைத்துக் கொண்டு உடனே அவர்களை பெருமாள் சொன்னார்.

ராவணன் நல்ல அறிவாளி. உலகத்தையெல்லாம் அடக்கியாவல்லவன். அவன் பிராட்டியைக் கொண்டுபோனது அதர்மமாயிருந்தாலும், ஒருக்கால் நல்ல புத்திவந்து பிராட்டியைத் திருப்பிக்கொடுத்துச் சரணமடைந்தால் அவனை மன்னித்து வீடலாம் என்பதே பெருமாள் திருவுள்ளம். அவன் தீயந்தினையாகில் அவனைக் கொண்டே உலகத்தில் தீர்ப்பத்தை நிலைநாட்டலாம் என்னும் எண்ணம். அதனால்தான் அவனையும் லங்கையையும் உடனே தன் பாணத்தைக்கொண்டு அழித்துவிடவில்லை. அவன் ஒருவேளை திருந்திவிடலாகர்தா என்ற ஆசையினாலேயே வேவு பார்க்கவந்த சுகசாரணர்களை வானரர்களிடமிருந்து காப்பாற்றி, வானரசையத்தின் பலத்தையும் அவர்களுக்குக் காட்டி, ராவணனிடம் சொல்லி அவனைத் திருத்தட்டும் என்று அனுப்பினார். அங்கதனைத் தூது அனுப்பியதும், முதல்நாள் யுத்தத்தில் தோற்று நின்ற ராவணனைப் பார்த்து, இன்றுபோய் காளை வா' என்றதும், முதலிலேயே அவனைக் கொல்லாது அவனுடைய ஸேனை பந்துக்கள் எல்லோரையும் கொன்றதும், இவற்றினாலாவது அவன் புத்தி திருந்தாதா என்கிற நோக்கத்தாலேயே. இனி எவ்வகையாலும் திரும்பமாட்டான் என்று தீர்ந்தபிறகுதான் பெருமாள் ராவணவதம் செய்கிறது. பெருமாள் முதலடியிலேயேதான் இக்கரையில் இருந்த இடத்திலிருந்தே ஒரு பாணத்தை விட்டு லங்கையை அழிக்காததின் காரணம் இதுவே. 25

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]

(சென்ற ஸஞ்சுகையின் தொடர்ச்சி)

ஒரு பாணத்தால் ஸமுத்ரத்தையே வற்றச்செய்கிறேன் என்ற பெருமாளின் பிரபாவத்தைக் கூறவே அதேமாதிரி அப்ருதத்துக்காக என்று ஒரு கடலைக் கடைய ஆரம்பித்து அதிலிருந்து விசித்ரமான பொருளை உண்டுபண்ணின விருத்தாந்தத்தில் ஈடுபட்டு அதைப் பேசுகிறார்:—

एतत्कथं कथय यन्मथितस्त्वयासौ हित्वा स्वभावनियमं प्रथितं त्रिलोक्याम् ।

अश्वात्सरो विषसुधाविद्युपारिजातलक्ष्म्यात्मना परिणतो जलधिर्बभूव ॥

२६

ஏதத் கதம் கதய யந்மதி தஸ் த்வயாவெள

ஹித்வா ஸ்வபாவநியமம் ப்ரதிதம் த்ரிலோக்யாம் ।

அச்வாப்ஸரோவிஷஸுதாவிதுபாரிஜாத

லக்ஷ்ம்யாத்மநா பரிணதோ ஜலதிர்ப்பூவ ॥

- த்வயா - உன்றால்,
மதித: - கடையப்பட்ட
அஸௌ ஜலதி: - இந்த (ப் பாற்) கடல்,
த்ரிலோக்யாம் - மூவுலகங்களிலும்,
ப்ரதிதம் - பிரஸித்தமான,
ஸ்வபாவநியமம் - (கடலிலிருந்து உண்டாகும் பொருள்கள் இவைதான் என்று) தனக்
குள்ள இயற்கையான முறையை,
ஹித்வா - விட்டு விட்டு,
அச்வ - குதிரை.
அப்ஸர: - அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்,
விஷ - விஷம்,
ஸுதா - அம்ருதம்,
விது - சந்திரன்,
பாரிஜாத - பாரிஜாதவிருக்ஷம்,
லக்ஷ்மீ - லக்ஷ்மி (என்னும் இப்படிப்பட்ட)
ஆத்மநா - ரூபமுள்ள தான
பரிணத: - மாறுதலை யடைந்ததாக,
பபூவ - ஆயிற்று,
இதி யத் - என்பதுயாதொன்றுண்டு
ஏதத் கதம் - இதுதான் எப்படி?
கதய - சொல்லு,

த்வயா மதித:— தேவதைகள் அம்ருதத்தை வேண்டி அதைப்பெறும்பொருட்டு நீ பாற்சுடலைக் கடைந்தாய்.

த்ரிலோக்யாம் ப்ரதிதம் ஸ்வபாவநியமம் ஹித்வா— உலகில் உள்ள பொருள் களில், இன்ன வஸ்து இன்ன வஸ்துவாகத்தான் பரிணாமத்தை யடையும் என்று

இயற்கையில் ஒரு நியதியுண்டு. இது மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்தமாய் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பது. அந்த நியதியை விட்டுவிட்டு, கடல் விசித்திரமான வெவ்வேறு பொருள்களாக மாற்றிற்று. அப்பொருள்கள் யாவையென்னில்,

அச்வாப்ஸரோ லக்ஷ்மீயாத்மநா பரிணத: - உச்சைச்சிரவஸ் என்னும் குதிரை; ஆயிரக்கணக்கான அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்; ஹாலாஹலம் என்னும் விஷம்; தேவதைகள் விரும்பிய அமிருதம்; சந்திரன்; பாரிஜாதம் என்னும் (கல்பக) விருக்ஷம்; அமுதில் வரும் பெண்ணமுதான லக்ஷ்மீ. ஆக அலையும் நுரையுமாகப் பரிணமிக்கும் தன் ஸ்வபாவத்தை விட்டு, கடல் பரஸ்பர விருத்தமான விஷம் அம்ருதம், வெவ்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவையான குதிரை மரம் சந்திரன் லக்ஷ்மீ என்று இப்படி ஆச்சர்யப்படும்படியாக மாறுதலை யடைந்ததே நீ கடைந்த காலத்தில்.

ஏதத் கதம் கதய- அது எப்படி? நீயே சொல். இது என்ன அதிமாநுஷமான செயல். (36)

கடலில் அணை காட்டின பிரஸ்தாவம் வந்ததும் அதைப்பற்றியும் பாற்கடலைப் பற்றியும் நாலேந்து சுலோகங்கள் அநுளிச்செய்தார். மறுபடி ராவண விஷயத்தில் பெருமாள் செய்த செயலைச் சொல்லி அவர் குணத்தில் ஈடுபடுகிறார்:—

तत्तादृशागसमरिं रघुवीर! वीक्ष्य विश्राम्यतामिति सुमोचिथ सुग्यसाजौ ।

कोऽयं गुणः कतरकोटिगतः कियान्वा कस्य स्तुतेः पदमहो बत! कस्य भूमिः ॥ २७

தத் தாத்ருசாகஸம் அரிம் ரகுவீர! வீக்ஷ்ய

விசராம்யதாம் இதி முமோசித முக்தம் ஆஜ்ஜௌ ।

கோயம் குண: கதரகோடிகத: கியாந்வா

கஸ்ய ஸ்துதே: பதம் அஹோ பத! கஸ்ய பூமி: ॥

- ரகுவீர - ரகுவீரனே!
 தத்தாத்ருசாகஸம் - அவ்விதமான (கொடிய) பாபங்களைச் செய்த,
 அரிம் - சத்ருவான ராவணனை,
 ஆஜ்ஜௌ - யுத்தபூமியில்,
 முக்தம் - செயலற்றவனாக இருந்ததை,
 வீக்ஷ்ய - நோக்கி,
 விசராம்யதாம் - சற்று இளைப்பாறுவாயாக (பிறகு நாளை வரலாம்)
 இதி - என்று சொல்லி,
 முமோசித - போகவிட்டாயே,
 அயம் க: - இது என்ன?
 குண: - குணமா?
 கதரகோடிகத: - எத்த வகுப்பைச் சேர்ந்தது?
 கியாந்வா? - எவ்வளவுடையது?
 கஸ்ய ஸ்துதே: - யாருடைய ஸ்தோத்தரத்துக்கு,
 பதம் - இடமானது,
 கஸ்ய பூமி: - எவருக்கு (அறிய) நிலமாவது?
 அஹோ! பத! - ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்!

[ஐயோ! கஷ்டம்!]

மஹாபலபராக்ரமமுடைய ராவணன் முதல் நாள் யுத்தத்துக்கு வந்து, ஹனுமான் ஸுகீவன் லக்ஷ்மணன் முதலியவர்களைத் தோற்கடித்துவிட்டுப் பெருமாளோடு யுத்தம் செய்யவந்தான். கொஞ்சநேரம் யுத்தம் செய்து பெருமாள் ஒரு பாணத்தால் ராவணனை மார்பில் அடித்தார். வஜ்ராயுத்தத்தின் அடியாலும் கலங்காத ராவணன் ராமனுடைய பாணத்தால் மிகுந்த துன்பமடைந்து கையிலிருந்த விஸ்லைபும் நழுவவிட்டான். மற்றொரு பாணத்தை எய்து அவனுடைய கிரீடத்தையும் கீழே தள்ளினார். கிரீடமின்றிச் சோபையிழந்து வீரம் குலைந்து நின்ற ராவணனை நோக்கிப் பெருமாள், “நீ வெகு அழகாக யுத்தம் செய்தாய்; உன்னால் என்னுடைய பலவீரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். நீ சற்று களைத்திருப்பதுபோல் நிற்கிறாய். ஆகையால் நான் உன்னை இப்போது கொல்லவில்லை. நீ இப்போது உன் அரண்மனைக்குப் போகலாம்; நான் அனுமதி கொடுக்கிறேன். இளைப்பாறிவிட்டு நாளை மறுபடியும் வில்கைக்கொண்டு ரதமேறி யுத்தத்துக்கு வா; அப்போது என் பலத்தைப் பார்ப்பாய்”

[“க்ருதம் த்வயா க்ரம மஹத் ஸுபீமம் ஹதப்ரவீர: ச க்ருதஸ்த்வயா஽ஹம் | தஸ்மாத் பரிச்ராந்த இவ வ்யவஸ்ய ந த்வாம் சரை: ம்ருத்யுவசம் ந்யாமி || கச்ச அநுஜாநாமி ரணாந்திதஸ்த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ! லங்காம் | ஆச்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ ச தந்வீ ததா பலம் த்ரக்ஷ்யஸி மே ரதஸ்த: ||”]

என்று கூறினார். செயலற்று நின்ற ராவணனை மேலும் ஒரு பாணத்தை விட்டுக் கொண்டு, விபீஷணனுக்கு ராஜ்யத்தை யளித்துப் பிராட்டியையும் மீட்டுவர வாய்ப்பு ஏற்பட்டும், வெறுங்கையனாய் நின்ற ராவணனுடைய எளிய நிலையைக்கண்டு அவனிடம் கருணை புரிந்து “இன்று போய் நாளை வா” என்று கூறிப் போகவிட்ட பெருமானுடைய குணத்தில் ஈடுபட்டு பெருமானைக் கேட்கிறார்.

தத்தா த்ருசாகஸம்— அவ்விதமான அந்தப் பாபச்செயலைச் செய்தவனான ராவணனை, ஐகந்மாசாவான பிராட்டியிடம் தீய எண்ணம் கொண்டவனும், ‘அநபாயிநீ’ என்றிருக்கும் பிராட்டியைப் பெருமானை விட்டுப் பிரித்தவனுமான ராவணனுடைய செயலை வாயால் கூறவும் மாட்டாதவராய் ‘தத்தா த்ருசாகஸம்’ என்கிறார். ‘சரிசுழல் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையில் கடுவிசையரக்கன்’ என்று ராவணன் தீச்செயலைப் பற்றித் திருமங்கையாழ்வாரும் கூறுவார்.

இச்செயலைச் செய்தவன் யார் எனில், அரிம்— சத்துருவை, போரிடவந்த சத்துருவை யாராவது இவ்விதம் அனுப்புவானா?

ரகுவீர— தோள்வலியற்று மனதில் தைர்யமில்லாமல் நீ செய்திருக்கலாமோ வெனில், அதுவுமில்லையே! ரகுவம்சத்தில் தலைசிறந்த வீரனாய் மஹாவீரன் என்று ப்ரஸித்தனல்லவா நீ!

முக்தம்— உன் துணைவரான ஸுகீவ மஹாராஜரையும், தம்பியர்ன இளைய பெருமானையும், தாஸனான சிறிய திருவடியையும் மற்றும் உதவிபுரியும் வானரங்களையும் அடித்து வீழ்த்திவிட்டு வந்தவன் ராவணன். ரதத்தை முறித்து, வில்லை ஓடித்து, கிரீடத்தையும் வீழ்த்தி செய்வதறியாது உள்கலங்கி நின்ற அவனை ஒரு சிறு பாணம் போட்டுக் கொல்லவேண்டியதே எஞ்சிநின்ற காரியம். அப்படித் திகைத்துநின்ற அவனை.

ஆஜென — யுத்தத்தில், போர்க்களத்தில் யுத்தம்புரியவந்த சத்ருவை அடித்து வீழ்த்துவதே ஷத்தியரிதர்மம். ஆகராவணன் சத்ருவாகையாலும், உனக்குக்கொடிய அபகாரம் புரிந்திருப்பதினாலும், வீரஞ்சாலும், அவன் யுத்தத்துக்கு வந்திருப்பதாலும், யுத்தத்தில் தன் படைகளையும் வலிமையையும் இழந்து எளிதில் கொல்லத்தக்க நிலையில் ராவணன் செயலிழந்து நிற்பதினாலும், உன் வெற்றிக்கு ஹேதுவான கார்யம் செய்யவேண்டியதே முறை. அதைவிட்டு,

விச்ரம்யதாம் இதி முமோசித- இளைப்பாறிவரலாமென்று அவனைப்பாகவிட்டாய்.

கோடியம்— இது என்ன? இது ஒரு செயலா அல்லது வேறு ஏதாவதா? இது ஒரு வீரனுடைய கார்யமா? அதுவும் யுத்தத்தில் கொல்லவந்தவனும் மஹாபகாரம் செய்தவனுமான சத்ருவிடம்செய்யும் கார்யமா?

குண:— இது ஒரு கிரியையில்லாவிட்டால், இது ஒரு குணமா? 'ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: பாவீரஹந்தா' என்பதுபோல சத்துருவினிடம் கார்யம் செய்யும்போதும் கண்ணீர் வீழவிடுவது நல்லதா?

கதரகோடிகத: — (குணமாகில்) எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தது? ஒருவனுக்குள்ள குணங்களை நற்குணங்கள் என்றும் தீயகுணங்கள் என்றும் இருவகையாகப் பிரிப்பார்கள். நற்குணங்களைக் கண்டும் கேட்டும் ஸந்தோஷம் அடைவது உலக இயல்பு. சத்துருவுக்கும் அருள் புரியும் உன்னுடைய இந்த குணத்தை அநுஸந்தித்தவாறே பாபியான நமக்கும் உஜ்ஜீவனமுண்டு என்றும் மனம் தேறுதலடைந்து தெளிவுறுகிறது. இதனால் இதை நற்குணம் என்னலாம். ஆனால் அதே ஸமயத்தில் பாபமே செய்து பாபியான ராவணன் திறத்தில் என்னே ஒரு மஹாவீரனின் கருணை என்று நினைத்தால் உள்ளம் நெக்கு உருகி நெந்து சொல்லமுடியாத உணர்ச்சியைப் பெறுகிறது. நெஞ்ச இவ்விதம் உடைந்து ஒடுவதால் இதற்குக் காரணமான உன்குணத்தை தீய குணம்— துன்பத்தைக் கொடுக்கும் குணம் என்று சொல்லலாம்போலிருக்கிறது. வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்' என்று ஆழ்வார்களும் நொந்து அருளிச் செய்வார்கள். 'மையலேற்றி மலக்க உன்முகம் மாயமந்திரம்தான்கொலோ?' 'அழி தற்கே நோற்றோம்' என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்ததும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகையால் நல்லது அல்லது என்ற வகுப்புகளில் எதைச் சேர்ந்தது இது? குணங்களை மேன்மைக்கு ஏற்றவை என்றும் நீர்மைக்குத் தக்கவை என்றும் பிரிப்பதுண்டே அவற்றுள் இது எந்த வகையில் சேர்ந்தது? குற்றம் செய்தவனைத் தண்டிப்பது என்பது பரத்வத்துக்குச் சேரும். அபராதிமான ராவணனைத் தண்டிக்காது அவனை உயிருடன் திருப்பி அனுப்பியதைப் பார்த்தால் அது பரத்வத்துக்குப் பொருந்தவில்லை. வில்லை யறுத்துத் தரை யழித்துக் கிரீடத்தைத் தள்ளி நிராயுதபாணியாகத் தலை குனியும்படி செய்ததைப் பார்த்தால் நீர்மையின் கீழ்வருட்தயை வாத்தஸல்யம் முதலிய குணத்தில் சேராது. உன்னுடைய இந்த குணத்தை ஒன்றிலும் சேர்க்கமுடியவில்லையே.

கியாந் வா— இது எந்த அளவையுடையது? எங்களால் எண்ணி முடியாதபடி உயர்வற உயர்ந்து அளவற்றதாக இருக்கிறதே! (தொடரும்)

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்சேய்த

அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

கல்யஸ்துதே: பதம்?— யார் தான் இந்த குணத்தின் பெருமையைத் துதித்துக் கரை காணமுடியும்? இதைக் கேட்ட மாத்நிரத்தில் “காலாழும் நெஞ்சழியும்” என்று நிலை தடுமாறிப் போகுமே யொழிய யார் சொல்லி முடிக்கவில்லார்? ஸ்வாமி தேசிகன் பாதுகையின் பெருமையைப் பற்றி இவ்விதமே அருளிச்செய்கிறார்.

“நிச்சேஷமம்பரதலம் யதி பந்ரிகா ஸ்யாத் ஸப்தார்ணவீ யதி ஸமேத்ய மஷீ பவித்ரீ |
வக்தா ஸஹஸ்ரவதக: புருஷ: ஸ்வயம் சேத் லிக்யேத ரங்கபதிபாதுகயோ: ப்ரபாவ: ||”

[ஆகாசமண்டலம் முழுவதும் சாகிதமாகவும், ஏழ்கடல்களின் நீரெல்லாம் திரண்டு மசியாகவும், ஆயிரம் நாளுடைய ஆதிசேஷன் சொல்பவனாகவும், இருந்து ‘தோள்களாயி ரத்தாய்’ என்று கூறப்படும் ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமன் எழுதுபவனாக அமைந்தாலும், ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகைகளின் ப்ரபாவம் எழுதப்படக்கூடியதா?]

கல்ய பூமி:— இது யாருக்கு நிலம்? வாயால் சொல்லிமுடியாதெனில் மனத்தினால் நினைக்கமுடியுமோ என்றால், அதுக்கும் நிலமல்ல. வாக்கும் மனமும் ஒக்க முடியாதென்று, பின்வாங்கவேண்டும்படியல்லவா இருக்கிறது? “சனிப்பெருமூர்த்தி தன் மாயம் சேவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்” என்று ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தலை அநுஸந்திப்பது தவிர வேறு வழியில்லை என்கிறார்.

ஸ்ரீஸௌம்யமூர்த்தி என்று பிரஸித்தமாக எழுந்தருளியிருந்த கோஷ்டிபுரம் ஸ்ரீபெரியஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் ஸ்ரீரங்கத்தில் பல வருஷங்களுக்கு முன்பு காலசேஷம் செய்துகொண்டிருந்தபோது அந்த ஸ்வாமியின் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு விருத்தாந்தத்தை கோஷ்டிபுரம் ஸ்ரீதாமோதராசாரியர் சொல்லக்கேட்டேன். அதாவது— ஒருஸமயம் ஸ்வாமி மதராந்தகத்தருகில் ஒரு ஸ்ரீகிராமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் ஒருநாள் ஸ்வாமியைத் தேளொன்று கொட்டிவிட்டது. வலி பொறுக்க முடியாமல் போகவே, மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணைத் தவிர இந்நோய்க்கு மருந்தறிவார் யாருமில்லை என்ற குடியில் அவதரித்து அப்படியே நடப்பவராதலால் தம் தம்பியான ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யரைக் கூப்பிட்டு, ‘தேசிகா! அதிமானுஷஸ்தவத்தை ஸேவி கேட்கலாம்’ என்று நியமிக்கவும். ஸ்ரீசின்னஸ்வாமியும் சுலோகங்களை அர்த்தம் தோற்ற ஸேவிக்கவும், ஸ்வாமி அர்த்தாநுஸந்தானத்தில் மூழ்கி, தம்வலியை மறந்து கேட்டுக்கொண்டே வந்தவர் இந்த சுலோகம் வந்தவாறே ‘கோயம், குண:, கதரகோடிகத:’ ஆஹா என்ன ஈடுபாடு, என்ன அழகு, பெருபாள் இன்றுபோய்வா நானாவா என்று சொல்லி மஹாபராதியான ராவணனை உயிருடன் அனுப்பினது— அதை என்ன என்று சொல்வது—கீரியயா குணமா? குணமா தோஷமா? என்னசொல்வது’ என்று திருமடத்திருமட கண்ணும் கண்ணீருமாக ஸாதித்தாயிற்று என்றார்.

பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களில் ஆழ்வானுக்கு உள்ள ஈடுபாட்டைத் தெளிவாகக் காட்டும் பல சுலோகங்களில் இது பிரதானமாகும். மஹாபுருஷர்களுடைய அனுபவத்துக்கும் நிலமல்லாத ஆழத்தில் இனியும் இறங்கினால் கால் பாவர்த்து தத்தளிக்க வேண்டியதுதான். ஆகையால் இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டு மேலே செல்வோம். 27

கீழ் 23-வது சுலோகத்தில் தேவதையான ஸமுத்ரராஜனைத் தோற்கடித்த பராக்கிரமம் இருக்க இத்திரஜித்தால் எவ்வாறு தோல்வியுற்றாய்? என்று கேட்டார்.

கடலோடு தொடர்புள்ள பெருமானுடைய சில கார்யங்களைச் சொல்லி வந்ததால் அதற்கு விடை கூறாது கேள்வியைமட்டும் கேட்டு நின்றார். இப்போது ராவணனோடு யுத்தம் செய்த பிரஸ்தாவம் வரவே ராவணன் இனையபெருமாள் விஷயத்தில் செய்த ஒரு கார்யத்தைக் கூறி அதனால் பெருமாள் போல இனையபெருமானும் அதிமாநுஷ்மான கார்யங்களைச் செய்ய வல்லவர் என்று கூறி, அப்படிச் செய்ய வல்லவர்கள் ஸாதாரண மனிதர்கள்போல் ஒருஸமயம் தோல்வியுற்று விழுவார்களாகில் அது மனுஷ்யனாக பாவனை செய்ததே உல்லாமல் உண்மையல்ல என்று முன் கேட்ட கேள்விக்கு விடையளிக்கிறார் இந்த சுலோகத்தில்.

यल्लक्षणस्वदनुजो रिपुशक्तिमुखः शत्रोर्गुरुः हनुमतश्च लघुर्वभूव ।

*एतेन ते सुविदितो भवतीन्द्रशत्रोः मायास्त्रवन्धननिबन्धनजो विमोहः ॥ २८

யல்லக்ஷமண: த்வதநுஜ: ரிபுசக்திமுத்த:

சத்ரோ: குரு: ஹனுமத: ச லகு: பபூவ ।

ஏதேந தே ஸுவிதிதோ பவதி இந்த்ரசத்ரோ:

மாயாஸ்த்ரபந்தநநிபந்தநஜோ விமோஹ: ॥

28

ரிபு	- சத்துருவான ராவணனுடைய,
சக்தி	- சக்தி என்னும் ஆயுதத்தினால்,
முத்த:	- மூர்ச்சையடைந்த,
த்வதநுஜ:	- உன் தம்பியான,
லக்ஷமண:	- லக்ஷமணன்,
சத்ரோ:	- (தூக்கிச் செல்ல முயன்ற) சத்ருவுக்கு,
குரு:	- கனமாகவும்,
ஹனுமத:	- ஹனுமானுக்கு,
லகு:	- லேசாகவும்,
பபூவ	- ஆனால்,
இதி யத்	- என்னும் யாதொரு செயலுண்டோ,
ஏதேந	- இதனால்,
தே	- உனக்கு,
இந்த்ரசத்ரோ:	- இந்திரஜித்துடைய,
மாயாஸ்த்ர	- மாயாஸ்த்ரத்தினால்,
பந்தந	- கட்டுப்பட்டிருப்பது என்கிற,
நிபந்தநஜ:	- வேறுவினாலுண்டான,
விமோஹ:	- மயக்கமானது,
ஸுவிதித:	- ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்ததாக,
அபவத்	- ஆயிற்று.

ராவணன் முதல்நாள் யுத்தத்துக்கு வந்து ஹனுமான் நீலன் முதலானவர்களை வென்று இனையபெருமானோடு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். இனையபெருமானுடைய பராக்ரமத்தைக் கண்டு ராவணன் தனக்குப் பிரம்மாவினால் கொடுக்கப்பட்ட

* एतेन वां, एतेन वै என்றும் பாடங்கள் இருக்கின்றன.

சக்தி என்னும் ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். பல பாணங்களால் இனையபெருமாளால் தடுக்கப்பட்டும் அது அவருடைய மார்பில் பிரவேசித்து அவரை மூர்ச்சையடையுடைய செய்துவிட்டது. இதுதான் தக்க ஸமயம் என்று ராவணன் அவரைத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு லங்கை செல்வோம் என்று நினைத்து ஸமீபத்தில் வந்து தன் இரு கைகளால் தூக்க முயன்றான். அசைக்க முடியாத மலைகளான ஹிமவான் மந்தரம் மேரு, தேவர்களோடு கூடிய மூவுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் கூட அசைத்து விடலாம்போலிருந்தது. ஆனால் லக்ஷ்மணனை அசைக்கமுடியவில்லை. பிறகு இருபது கைகளாலும் அதன்பின் தன் வீரர்களின் உதவியைக் கொண்டும் லக்ஷ்மணனைத் தூக்கப் பார்த்தபோதிலும் தூக்கமுடியவில்லை. அப்போது ஹனுமான் வந்து அவர்களை அடித்து வீரட்டிவிட்டு ஒரு பூமாலையை எடுப்பதுபோல ஒரு சிரமமுமில்லாமல் தூக்கி ஸுரக்ஷிதமான இடத்துக்குக் கொண்டுபோனார்.

[‘ஹிமவான் மந்தரோ மேரு: த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை: |

சக்யம் புஜாப்யாம் உத்தர்த்தம் ந ஸங்க்யே பரதாநஜ: ||

சத்ருணாம் அப்ரகம்ப்யோ஽பி லகுத்வம் அகமத் கபே: |’]

ஸாதாரணமனிதன் செய்யமுடியாத ஒரு காரியத்தை லக்ஷ்மணன் செய்தார். அதுபோலவேதான் உன்னுடைய அமானுஷமான செயல்களுமிருக்கின்றன என்கிறார்

லக்ஷ்மண: த்வதநஜ:— உன் தம்பியான லக்ஷ்மணன். அதிமானுஷமான காரியங்களைச் செய்வதில் உன்னைப்போலவே பின் பிறந்த லக்ஷ்மணனும் செய்கிறான்.

ரிபுசக்திமுத்த:— சத்துருவான ராவணனுடைய சக்தியால் மூர்ச்சைபோட்டு நினைவிழந்திருந்தான்.

சத்ரோ: குரு:— சத்துருவுக்கு மிகவும் கனமாக இருந்தான்: ‘புஜாப்யாம்’ என்று அலக்ஷியமாக இருந்த கைகளாலும் ராவணன் முதலில் தூக்க முயன்றான். தூக்க முடியாமல் போகவே இருபது கைகளாலும் தூக்கப் பார்த்தான். அதுவும் இயலாமற்போகவே தன் வீரர்களைத் துணையாகக்கொண்டு தூக்கி எடுக்கப் பார்த்தான். சத்துருக்களான எவ்வளவு ராக்ஷஸர்கள் முயன்றும் லக்ஷ்மணனை அசைக்கமுடியவில்லை. (சத்ருணாம் அப்ரகம்ப்யா:)

ஹனுமத: து லகு: பபூவ— ஆனால் ஹனுமானுக்கோவெனில் லேசாக இருந்தான். லக்ஷ்மணனிடம் ஹனுமானுக்கு இருந்த அன்பினாலும், பக்தியினாலும் சிறு குரங்கான அவருக்கு லக்ஷ்மணன் மிகவும் லேசாகிவிட்டான்.

[‘வாயுஸூரோ: ஸுஹ்ருத்தவேந பக்த்யா பரமயா ச ஸ: |

சத்ருணாம் அப்ரகம்ப்ய: அபி லகுத்வம் அகமத் கபே: ||’]

லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சையடைந்திருந்தான் என்பது உண்மையாகில், தன் நினைவற்றிருந்தபோதிலும் ராவணனுக்கும் அவன் வீரர்களுக்கும் தூக்கமுடியாமல் மிகவும் கனமாக இருந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அவ்வளவு ராக்ஷஸர்களும் சேர்ந்தும் தூக்க முடியாத லக்ஷ்மணன், தனியாக வந்த ஹனுமானுக்கு கருமுனைப் பூமாலையே லேசாக இருந்ததற்குக் காரணம் என்ன? ‘சத்ருணாம்’ என்று பெஞ்சில் விரோதப்பாவத்தோடு வந்து தூக்கமுயன்ற சத்ருக்களுக்குப் பேர்க்கவும் முடியாதபடி கனத்திருந்தான் லக்ஷ்மணன். பெஞ்சில் பக்தியுடன் வந்த தனியான ஹனுமானுக்கு லேசாக ஆகிவிட்டான்.

ஏதேந ஸுவிதிதோ பவதி— இதனால் நன்கு தெரிகிறது. சக்தியினால் அடிபட்டு மூர்ச்சையுற்றதுபோலிருந்தது மனுஷ்யபாவணையே யொழிய உண்மையில்லை. மூர்ச்சையடைந்திருப்பது உண்மையானால் நெஞ்சில் விரோதமுள்ளவனுக்குக் கனத்தும் பரிவுள்ளவனுக்கு லேசாகவும் எப்படி இருக்கமுடியும்?

ஏதேந இந்த்ரசத்ரோ: மாயாஸ்த்ரபந்தனநிபந்தநஜ: விமோஹ: தே ஸுவிதித: அபவத் — லக்ஷ்மணனுடைய இந்தச் செய்கையிலிருந்து இந்திரஜித்தினுடைய மாயாஸ்த்ரத்தால் உமக்கு உண்டான மோஹமும் மனுஷ்யபாவணையாசத்தான் இருக்க வேண்டுமேயொழிய உண்மையில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

இப்படி மனிதனாக நடிப்பதற்கு நீயும் உன் தம்பியும் ஸங்கேதம் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள் என்பது தெளிவு. 28

இவ்வாறு பிறர்களுக்கு அரியவித்தகனையும் பத்துடையடியவர்களுக்கு எளியவனாயும் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் எழுந்தருளியிருந்ததை அநுஸந்தித்தார். அந்தக் காலத்தில் உலகில் வாழும்படியான பாக்கியம் பெற்றவர்களை நினைத்தார். உடனே ஆழ்வானுக்குத் தான் அப்போது பிறவாமல் இருந்ததால் உண்டான இழவு நினைவுக்கு வந்தது. ஒரு மனிதனாகப் பிறந்திராவிட்டால் மரபு செடி புல் பூண்டாகவாவது பிறந்திருக்கலாகாதா? ஐயோ! என்ன தெளர்ப்பாக்கியம் என்னுடையது என்று அப்போது பிறவாமைக்கு நோவுபடுகிறார் அடுத்த சுலோகத்தில்.

ஹ! ஹ்! ஹ்! भवतः चरणरविन्दद्वन्द्वं कदा नु भविता विषयो ममाक्ष्णोः

योऽहं निर्गलविर्गलदन्धकारैः वृक्षैस्तृणैश्च सुलभं समग्रं व्यतीतः ॥

29

ஹா! ஹந்த! ஹந்த! பவத: சரணரவிந்த

த்வந்த்வம் கதா நு பவிதா விஷயோ மமாக்ஷ்ணோ: |

யோஹம் நிர்யக்ளவிநிர்க்ளதந்தகாரை:

வ்ருகைக்ஷ: த்ருணை: ச ஸுலபம் ஸமயம் வ்யதீத: ||

29

யா: அஹம்	- எந்த நான்,
நிரர்கள்	- தடையில்லாமல் நன்றாக,
விநிர்களத்	- நீங்கிய,
அந்தகாரை:	- அஜ்ஞானமாகிற இருகையுடையவைகளான,
வ்ருகைக்ஷ:	- மரகங்களாலும்
த்ருணை:	- புற்களாலும்,
ஸுலபம்	- எளிதில் அடையக் கூடியதாயிருந்த,
ஸமயம்	- காலத்தை,
வ்யதீத:	- கடந்தவரைய் இருக்கிறேனே.
தஸ்ய மம	- அப்படிப்பட்ட எனக்கு.
பவத:	- உன்னுடைய
சரணரவிந்தத்வந்த்வம்	- தாமரைபோன்ற அடியிணைகள்,
அக்ஷ்ணே:	- கண்களுக்கு,
விஷய;	- விஷயமாக (பார்க்கத் தக்கதாக),
கதா நு	- இனி எப்போது.
பவிதா	- ஆகப் போகிறது.
ஹா ஹந்த ஹந்த	- ஹா! அந்தோ!! கஷ்டம்!!!

(தொடரும்).

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வமீ, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

பெருமாள் தம் அவதார காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளுகிற காலத்தில் சராசரங்களையெல்லாம் வைகுந்தத்தேற்றின விருத்தகார்த்ததை ஆழ்வான் அநுஸந்தித்தார். உடனே ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் தாம் இருக்கும் இருப்பு நினைவுக்கு வந்தது. 'அன்று பிறந்திருந்தால் நாமும் மோக்ஷத்திற்குப் போயிருக்கலாமே. என்ன துரதிர்ஷ்டம் அப்போது பிறவாதிருந்தது;' என்று தம்மையே மொந்து கொள்ளுகிறார்.

ஹா! ஹந்த!! ஹந்த!!! - அந்தோ என்ன கஷ்டம் என்ன கஷ்டம் என்று முதலடியிலேயே உதறுகிறார். அப்படித் துக்கத்துக்குக் காரணத்தைக் கூறிவிட்டுப் பிறகு துக்கத்தைச் சொல்லலாம் என்று கூடப் பொறுக்க முடியவில்லை.

என் இப்படிக்கூவுகிறீர் என்றால்— **பகவத: சரணாவிர்த த்வந்த்வம் - எம் பெருமானுடைய சரணகமலங்களை எப்போது காணப்போகிறீர்கள்?** 'அடியார்சனையுடன்கூடுவது என்று கொளோ' என்று ஆழ்வார்களும், உன் திருவடிகளை 'என் சென்னிக்கு அணியாக எப்போது வைத்துக்கொள்ளப்போகிறேனோ' என்று ஆளவந்தாரும், பிறகு எம்பெருமானாரும் 'உதா' 'கதா' என்று புலற்றினது போல, எப்போது என் கண்ணுக்கு இலக்காக உன் திருவடி மலர்கள் ஆகப்போகின்றன' என்கிறார். ஆசைப்படுவது மட்டுமே இவர்கள் செய்ய முடியாமையொழிய, பெறுவது அவனருளாலேயே என்கிற சாஸ்திரார்த்தத்தையும் காட்டுகிறார்.

பிற்பாதியால் தாம் இழந்ததைக் கூறுகிறார்:— யோஹம் ஸமயம் வ்யதீத: - நான் காலம் தப்பி வந்து பிறந்திருக்கிறேன்.

வ்ருகை: த்ருணை: ச ஸுலபம் - மரங்கள், புல் இவைகளுக்குக் கூட எளிதில் கிடைத்த ஸமயம்; பெருமாள் அவதரித்த காலத்தில் உயிருடனிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றன அவை. 'புற்பாமுசலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றினறியே நற்பால் அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்தனை நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளை' என்று பெருமாள் அயோத்தியில் வாழ்ந்த சராசரங்களுக்கெல்லாம் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தார்.

நிரர்களவிரீர்களத் அந்தகாரை: - அஜ்ஞானமாகிற இந்நள் முற்றிலும் நீங்கினவை அம் மரம் செடி கொடிகள், என்னே அவைகளின் பாக்கியம்!

மரம் செடிகள் கூட பெரிய ஜ்ஞானிகள் போல அஜ்ஞானம் நீங்கினவைகளாக இருந்தன என்றதை விவரிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

वंशं रघोरनुजिघृक्षुरिहावतीर्णः दिव्यैर्वर्षिथ तथाऽत्र भवद्गुणौघैः ।

त्वस्त्रिधिप्रभवशैत्यजुषो यथा हि वृक्षाश्च तान्तिमलमन्त भवद्वियोगे ॥ ३०

வம்சம் ரகோ: அநுஜிக்ருக்ஷு: இஹ அவதீர்ண:

திவ்யை: வவர்ஷித ததா அத்ர ச பவத்ருணைகை: ।

த்வத்ஸந்நிதிப்ரபவசைத்யஜுஷ: யதா ஹி

வ்ருக்ஷா: ச தாந்திம் அலபந்த பவத்வியோகே ॥ 30

ரகோ: வம்சம்	-	ரகும்ஹாரஜனுடைய வம்சத்தை
அநுஜிக்குஷு:	-	அநுகர்ஹிக்க விரும்பினவனாய்
இஹ	-	இவ்வுலகில்
அவதீர்ண:	-	அவதரித்தவனை நீ
திவ்யைய:	-	தெய்வத்தன்மையுள்ள
பவத்குணௌகை:-	-	உள் குணப்பெருக்கினால்
அத்ர	-	இங்கே
ததா	-	அவ்விதமாக
வவர்ஷித	-	வர்ஷித்தாய். (எப்படியெனில்)
த்வத்ஸந்நிதி	-	உன்னுடைய எதிரில் இருப்பதால்
ப்ரபவ	-	உண்டான
சைத்யஜுஷ:	-	குளிர்ச்சியைப் பெற்ற
வ்ருக்ஷா: ச	-	மரங்கள் கூட
பவத்வியோகே	-	உன்னை விட்டுப் பிரிந்த மாத்திரத்தினால்
யதா ஹி	-	எப்படி
நாந்திம்	-	வாட்டத்தை
அலபந்த	-	அடைந்தனவோ (அவ்வாறு)

‘தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு’ என்று ஆழ்வார்கள் அநுளிச்செய்தபடியே, எம்பெருமானையே தனக்கு தாரக போஷக போக்யமாக உணர்வதே அறிவு எனப்படும். ‘உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும் தின்னும் ஷெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான்’ என்றிருப்பவர்களே ஜ்ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள்; அறியாமை நீங்கியவர்கள். கோஸலதேசத்தில் உள்ள ஸ்தாவரங்கள் கூட இந்நிலையை அடைந்திருந்தன என்று கூறியதை விளக்குகிறார்:-

வம்சம் ரகோ: அநுஜிக்குஷு: இஹ அவதீர்ண: - புராணங்களில் ரகுவுக்கும் ஒரு ராஷஸனுக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு ஸம்வாதம் கூறப்படுகிறது. அதிலிருந்து சரணுகதனை ரக்ஷிப்பதைத் தன் தர்மமாக ரகு கொண்டிருந்தான் என்று தெரிகிறது. ‘அபயம் ஸர்வபூதேய: தநாமி ஏதத் வ்ரதம் மம’ என்று இதையே பெருமானும் தன் விரதமாக அருளிச்செய்கிறார். தன் விரதத்தைக் கொண்டிருந்த ரகுவின் வம்சத்தை அநுகிரஹிக்கும் பொருட்டு அந்த வம்சத்தில் அவதரித்தாய். ‘பிதரம் ரோசயாமாஸ த்ஜாதசரதம் ந்ரூபம்’ என்று தசரதனைத் தந்தையாகப் பெற விரும்பி அவதரித்தாப்போலே.

திவ்யைய: பவத்குணௌகை: வவர்ஷித - உன்னுடைய திவ்யமான குணப்ரவாஹத்தை வர்ஷித்தாய் இவ்வுலகில். தன் குணத்தால் பெருமான் எல்லோரையும் வயப்படுத்தியிருந்தார் என்பதை அயோத்தியா காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் நாம் பரக்கக் காண்கிறோம். சக்ரவர்த்தி பெருமானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய விருப்புவதாகச் சொன்னவாரே ஜனங்கள் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் அதை வரவேற்றார்கள். குருக்கள், மந்திரிகள், அயோத்தியாஜனங்கள், கௌஸல்யை முதலிய எல்லோரும் (கைகேயி உள்பட) முதலில் அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் மங்களகாரியம் நடப்பதாகவே கருதினார்கள்.

த்வத்ஸந்நிதிப்ரபவசைத்யஜுஷ: வ்ருக்ஷா: - நீ அருகில் இருந்த மாத்திரத்தாலேயே உண்டான குளிர்ச்சியை யடைந்தவைகளாக மரங்கள் செழிப்புடன் விளங்கின. இதனால் மழையில்லாவிட்டாலும் வெளியில் நீரில்லாவிட்டாலும் பெருமானுடைய கடாக்கமும் ஸாந்தித்யமுமே தாரகமாக மரங்கள் வளர்ந்து பசுமையுடன் நின்றன.

பவத்வியோகே வ்ருக்ஷா: ச தாந்தும் அலபந்த - உன்னை விட்டுப் பிரிந்த போதோ மரங்கள் கூட வாட்டத்தையடைந்திருந்தன. கோஸலநாட்டு மக்களெல்லாம் துக்கக்கடலில் மூழ்கியிருந்தார்கள். நகரத்திலுள்ள பூனை முதலிய பிராணிகள் கூட துக்கமடைந்தன. தளிர், இலை, மொட்டு, புஷ்பம் எல்லாம் பெருமானுடைய பிரிவினாலுண்டான தாபத்தைத் தாங்கமுடியாமல் வதங்க, மரங்களும் வாடி நின்றன. குளம், குட்டை, ஏரி எல்லாவற்றின் தண்ணீரும் கிட்ட அணுகவொண்ணாதபடி கொதித்துப் போயிருந்தது. 'அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: உபதப் தோதகா: நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச' என்று வால்மீகி பகவான் கூறுகிறார்.

பிரிவில் இப்படித் தாபத்தோடு இருந்தவை பெருமாள் பதினாலு வருஷம் கழித்துக் காட்டிலிருந்து திரும்பியதும் ஸந்தோஷமாக இருந்தன என்பதையும் வால்மீகி கூறுகிறார். (அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:) மரங்கள் காலமில்லாத காலத்திலும் பூவும் பழமும் குலுங்கப் பொலிவுற்று நின்றன. பகவத்தத்வம் கைவந்த பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானி பகவானையே ஆத்மாவாகக் கொண்டு தத்தினமான ஜீவநத்தையுடையவாக இருக்கிறான். பகவானோடு சேர்க்கையே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதாயும் பிரிவே துக்கத்தைக் கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது. அதுபோலவே தாவரங்கள் கூட பெருமாள் விஷயத்தில் இருந்தன என்கிறார். இவ்வாற்றிருப்பதே ஜ்ஞானியின் லக்ஷணம் என்று ஆளவந்தார் தம் கீதார்த்தஸங்கிரஹத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். [ஜ்ஞானீது பரமைகாந்தீ தநாயத்தாத்மஜீவந: | தத்வம்ச்லேஷலியோகைகஸுகது:க: ததேகதீ:] அந்த ஜ்ஞானியின் நிலையிலிருந்ததால் அவைகளுக்கும் மோக்ஷம் ஸுலபமாயிருந்தது என்றார். (30)

'அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி' என்கிறபடியே சராசரங்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைத்தது 'நற்பாலயோத்தியில் வாழ் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த் தனன்' என்கிறபடியே ஸகலசராசரங்களுக்கும் பெருமானோடு சேர்க்கையும் பிரிவுமே ஸுகமும் துக்கமும் என்றிருக்கும்படியான தன்மையிருந்தது. இது எதனால் என்பதை அடுத்த சுலோகத்தால் கூறுகிறார்—

ये धर्म्याचरितुमभ्यसितुं च योगं बोद्धुं च किञ्चन न जात्वधिकारभाजः ।

तेऽपि त्वदाचरितभूतलवन्धगन्धात् बन्धातिगाः परगतिं गमितास्तृणायाः ॥ ३१

யே தர்மம் ஆசரிதும் அப்யஸிதும் ச யோகம்

போத்தும் ச கிஞ்சந ந ஜாத்வதிகாரபாஜ: |

தேயபி த்வதாசரித-பூதல: | ந்தசந்தாத்

பந்தாதிசா: பரகசிம் கமிதா: த்ருணாத்யா: |

31

யே	—	எவை (எந்த புல் முதலியவை)
தர்மம்	—	தர்மத்தை
ஆசரிதும்	—	அனுஷ்டிப்பதற்கும்
கிஞ்சந	—	ஒன்றை
போத்தும்	—	அறிவதற்கும்

யோகம்	— யோகத்தை
அப்யஸிதும்	— அப்யாஸம் செய்வதற்கும்
ஜாது	— ஒரு ஸமயத்திலும்
அதிகாரபாஜ:	— அதிகாரமுள்ளவைகளாக
ந	— இருக்கவில்லையோ;
தே	— அந்த
ந்ருனாத்யா: அபி	— புல் முதலானவைகள் கூட
த்வதாசரித	— நீ ஸஞ்சாரம் செய்த
பூதல	— இடத்தின்
பந்தகந்தாத்	— ஸம்பந்தவாஸனையினாலே
பந்தாதிகா:	— கர்மபந்தத்தை விட்டு நீங்கினவைகளாய்
பரகதிம்	— சிறந்த கதியை
கமிதா:	— அடையுமபடி செய்யப்பட்டன.

கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் இவைகளை அநுஷ்டித்தால் தான் ஒருவன் மோக்ஷத்தைப் பெறலாம் என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கோஸலதேசத்தில் இருந்த புல் முதலியவை இவற்றைச் செய்யக்கூடியவைகளாக இருந்தனவா என்னில். அவற்றுக்கு யோக்யதையே இல்லையென்கிறார்:—

தர்மம் ஆசரிதும் - தம் தமக்கு சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கும், அதாவது கர்மயோகத்தைச் செய்வதற்கும்:

கிஞ்சந போத்தும் - ஏதொன்றை அறிவதற்கும். மிகவும் ஸலக்ஷ்மமான ஆத்மவஸ்துவை அறிவதற்குச் சாதனமாகக் கூறப்பட்ட ஜ்ஞாநயோகத்தைக் செய்வதற்கும்.

யோகம் அப்யஸிதும் ச - பக்தியோகத்தை அப்யஸிப்பதற்கும். கர்மயோகத்தினாலும் ஜ்ஞாநயோகத்தினாலும் யோக்யதையை ஸம்பாதித்துப் பிறகு பக்தியோகத்தையனுஷ்டிக்க வேண்டும். பக்தியோகம் தான் மோக்ஷத்துக்கு ஸாக்ஷாத் உபாயம்.

ஜாது ந அதிகாரபாஜ: - ஒரு காலத்திலும் அவை அதிகாரம் பெற்றவைகளாக இல்லை. மனித இனத்தில் பிறந்தவர்களுக்குத் தான் சாஸ்த்ரங்கள் தர்மங்களை விதிக்கின்றன. அதில் பிறக்காமையால் அவைகளுக்குத் தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்கிற விதியில்லை. சக்தியுமில்லை.

அப்படியானால் அவைகளுக்கு மோக்ஷம் கிடைத்ததற்குக் காரணம் என்ன வென்றால்—

தே அபி த்வதாசரித பூதல பந்த கந்தாத் பந்தாதிகா: - நீ ஸஞ்சரித்த பூமியில் அவைகள் இருந்ததால், அந்த ஸம்பந்தவாஸனையாலேயே கர்மபந்தத்தை விட்டு நீங்கினவைகளாக ஆயின. தாம் இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயரவும் முடியாமல் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால் தாவரங்கள் (அசையாப் பொருள்கள்) என்று பெயர் பெற்ற அவைகளும் கர்மபாசங்கள் நீங்கினவைகளாக ஆயின. அங்குமிங்கும் சென்று அவைகள் காரியம் செய்யவேண்டியிருக்க, அவைகளுக்காக நீ அவை இருந்த இடங்களுக்குச் செல்வதற்காக அங்கும் இங்கும் ஸஞ்சரித்தாய். அவைகள் செய்ததென்னவென்னில், நீ ஸஞ்சாரம் செய்த பூமியோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவைகளாக இருந்தன. அந்தப் புண்ணியத்தாலேயே அவை கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டன.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

பரகதிம் ச கமிதா: - உத்க்ருஷ்டகதி எனப்படும் மோக்ஷத்தைப் பெறும்படி செய்யப்பட்டன.

ஆழ்வான் தம் வரதராஜஸ்தவத்தில் இவைகள் விஷயமாகப் பெருமானைக் கேட்ட கேள்விக்கு விடையாக இந்த சரீலாகம் அமைந்திருக்கிறது. அச் சரீலாகம் பின் வருமாறு.

வ்யாமனந்தி கவய: கருணாமூர்தயே! ஜானகியாபஜனலப்யமலப்யமயே: |

புதுஷு கென வரதோஸரகோஸலஸ்தா: பூவீ சதூவ்மபஜந்த ஹி ஜந்வஸ்த்வாம் || (வரதராஜஸ்தவம்-69)

[கருணையங்கடலே! வரத! கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம் இவற்றிலேயே உன் னையடைய முடியுமேயொழிய வேறு வழியில்லை என்று உன்னைப் பற்றி ஸர்வஜ்ஞர்களான ரிஷிகள் கூறுகிறார்கள். உத்தரகோஸலதேசத்தில் இருந்த புலமுதலான ஜந்துக்கள் அன்று உன் னையடைந்தனவே, மோக்ஷத்தைப் பெற்றனவே. இக் கர்மஜ்ஞானபக்தியோகங்களில் அவை எதை அனுஷ்டித்துப் பெற்றன?]

‘விஷயவாஸம்’ அதாவது பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்த இடத்தில் வளிப்பது இந்த பாக்கியத்தைப் பெற்றிருந்ததால் அவைகளும் மோக்ஷத்தைப் பெற்றன. அந்த பாக்கியம் அவைகளுக்கு எப்படிக்கிடைத்தது எனில், அவைகள் பூர்வஜன்மத்தில் செய்த பக்தியோகாதிகளின் பலமாய் கோஸல நாட்டில் பிறந்து அதே ஜன்மத்தில் மோக்ஷத்தை யடைந்தன என்றே அல்லது முன்பே அவைகள் தாமேயோ அல்லது அவைகளுக்கும் சேர்த்துப் பிறரோ பிரபத்தியை யனுஷ்டித்திருக்க வேண்டும். அதன் பலமாக அவைகளும் மோக்ஷம் பெற்றன என்று இந்த விஷயத்தில் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் வித்தாந்தம் செய்தருளியிருக்கிறார்; “ஜங்கம்ஸ்தாவர விபாதமற உபாயாதிகார ப்ரஸங்க ரஹிதமான ஜந்துக்களை யெல்லாம் விஷயவாஸமே பற்று சாகப் பின்பு ரக்ஷிக்கும் பிரகாரத்துக்குப் புறஞ் செலவான ‘தே வயம் பவதா ரக்ஷயா: பவத் விஷயவாஸீந:’ என்கிற ரிஷிகள் வாக்கியத்தின் படியே அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரை நிராகரித்து ரிஷிகளை ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகையாலும், ரக்ஷா பேகை பண்ணும்போது வேறொரு உபகாரம் மண்ண வேண்டா, அபிமான கோசரமான விஷயத்தில் அந்நயசரணதையை வெளியிட்டுக் கொண்டு கிடக்கவமையும்’ என்ற திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் படியிலே “கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பரை உகத்” எனும் அர்த்தத்தை வெளியிட்டான்” (அபயப்ரதாநஸாரம்: சரணுகதி தாத்பர்யப்ரபஞ்சாதிகாரம்),

‘எதேனும் ஒரு பிரகாரமாகவுமாம்; ஆரேனும் ஒருவர் அனுஷ்டிக்கவுமாம்; ப்ரபத்திக்கல்லது ஸர்வேச்வரன் பரமபுருஷார்த்தம் கொடுக்க இரங்கான் என்றாயிற்று. இப்படி “பச: மதுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ச்யாய: | தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விக்ஷ்ணை: பரமம் பதம். என்றும், ‘தே வயம் பவதா ரக்ஷயா பவத் விஷயவாஸீந: | நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநிச்வர’ என்றும் ‘நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்தனன்” என்றும், “வன்மையாவது நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன் என்னும் வன்மை” என்றும் சொல்லுகிற பாகவதர்பிமாந-பகவத் விஷயவாஸாதிகளுக்கும் தன் பக்கலியேயாதல், பிறர் பக்கலிலேயாதல், முன்பேயாதல் பின்பேயாதல் ஓர் உபாயத்துவக்கு உண்டு.

எங்கனையெனில், இவை உபாஸந்திலேயாதல் பிரபத்தியிலேயாதல் மூட்டியும், உத்
பந்நோபாஸநனுக்கு உத்தரோத்தரோபசயத்தைப்பண்ணியும் ஸ்வதந்தர்ப்பத்தயநு
ஷ்டாநம் பண்ணினவனுக்கு இக்குற்ற கைங்கர்யாபிவ்ருத்தியை உண்டாக்கியும் உப
காரங்களாம்” (ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்) 31

சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக அவதரித்து “புற்பா முதலாப் புல்லெறப்பாதி
யொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றும் திரும்பிவருதலில்
லாததால் மோக்ஷம் என்று சொல்லப்படும் ஸாந்தானிக லோகத்துக்கு அழைத்துக்
கொண்டு போன பெருமையைச் சொன்னார் இவ்வுலகிலேயே திருவடிக்கு மோக்ஷ
நந்தத்தைக் கொடுத்து தன் குண நுஸந்தானத்திலேயே மூழ்கியிருக்கும்படி அனுக்
ரகம் செய்த மஹா குணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

तादृग्गुणो ननु बभूविथ राघवत्वे यस्तावकं चरितमन्वहमन्वभुङ्क्त ।

सोऽत्रैव हन्त हनुमान् परमां विभुक्तिं बुद्ध्या अवभूय चरितं तत्र सेवतेऽसौ ॥ ६२

தா த்ருக்குணை நநு பபூவித ராகவத்வே

யஸ்தாவசம் சரிதம் அந்வஹம் அந்வபுங்க்த ।

ஸோத்ராவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம்

புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஜஸௌ ॥

32

ராகவத்வே
தா த்ருக்குணை:
பபூவித நநு
ய: ஹநுமாந்
தாவகம்
சரிதம்
அந்வஹம்
அந்வபுங்க்த
ஸ: அஸௌ
பரமாம்
விமுக்திம்
புத்த்யா
அவதூய
அத்ர ஏவ
தவ சரிதம்
ஸேவதே

— ராமனாக இருந்த நிலைமையில்
— அப்படிப்பட்ட (கல்யாண) குணங்களையுடையவனாக
— இருந்தாயல்லவா! (எவ்விதமெனில்)
— எந்த ஹநுமாந்
— உன்னுடையதான
— சரித்திரத்தை
— எப்போதும்
— அனுபவித்தானே
— அந்த ஹநுமாந்
— மிகச்சிறந்ததான
— மோக்ஷத்தை
— தன் புத்தியினால்
— அலக்ஷ்யம் செய்துவிட்டு
— இங்கேயே
— உன்னுடைய சரிதத்தை
— அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

பாலகாண்டாரபத்தில் கால்மீகி மாரதபகவானிடத்தில் ‘கோந்வஸ்திந் ஸாம்
பாதம் லோகே குணவாந்’ என்று பல குணங்களைச் சொல்லி, ‘இவைகளையுடைய ஒரு
மனிதனைப்பற்றி எனக்குக் சொல்ல வேண்டும்’ என்று கேட்ட, ‘பஹவோ தூலபா: சைவ
யே தவயா கீர்த்திதா குண:’ (உன்னால் கூறப்பட்ட குணங்கள் அசிகம்; அவைகளை ஓரி
டத்தில் காண்பதும் அரிது) என்று சொல்லி, ஆகிலும் ‘தை: யுக்த: ச்ரூபதாம் நர:’
(அவைகளைப் பெற்ற ஒரு மனிதனைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்) என்று சக்ரவர்த்தித் திரு

மகனுடைய குணசேஷ்டி தங்களை உளம் மகிழ்ந்து கூறினார். அயோத்தியா ஜனங்களும் 'பஹுவோ ந்ருபி! கல்யாணகுணை: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே' (அரசே! உம் பிள்ளையான ராமனிடத்தில் பல்கல்யாணகுணங்கள் இருக்கின்றன) என்றார்கள். 'கற்பாள் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ' என்று வீவேகிகள் ஈடுபடுவது இராமபிரானிடத்தில் என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். அந்த ராமகுணத்தில் ஈடுபட்டவர்களில் தலை சிறந்தவரான சிறிய திருவடி அனுபவித்தப் பிரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

தாத்தருக்குணை நறு பழுவித ராகவத்வே— ராமகுை வந்திருந்த போது அப்படிப்பட்ட குணங்களல்லவா உன்னிடம் காணப்பட்டன, அக்குணங்களின் பெருமையென்னவெனில்,

ய: தாவகம் சரிதம் அர்வஹம் அர்வபுங்க்த— உன்னுடைய சரித்திரத்தையும் அதனால் வெளிப்படுகின்ற குணங்களையுமே எப்போதும் நினைத்தும் சொல்லியும் மகிழ்ந்திருந்தார் ஹநுமான். 'யத்ர யத்ர ரகுநாதகீர்த்தனம் தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலம்! பாஷ்பவாரிபரிபூர்ணலோசனம் பாவ்யாமி பவமானந்தனம்' (எங்கெங்கெல்லாம் ராமகுணங்கள் சொல்லப்படுமோ, அங்கெல்லாம் ஹநுமான் சிரமேல் கைகுவித்து அக்குணங்களைக் கேட்டு கண்களிலிருந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் வெள்ளமிட நிற்கின்றார். அவரை நாம் தியானிப்போம்) என்கிறபடியே இருக்கும் ஹநுமானுடைய அநுபவம் அவருடைய அநுபவத்தின் சீர்மை யென்னவெனில்,

பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யா அவதூய— மிகச் சிறந்த புருஷர்த்தமென்று கூறப்படும் மோக்ஷாந்தத்தையும், ராமகுணங்களின் அநுபவாந்தத்தையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, மோக்ஷம் ஸாரமற்றது என்று அதைத் தம் புத்தியால் விலக்கி விட்டார். அதில் மனதைச் செலுத்தாதவராக ஆனார்.

அத்ரைய தவ சரிதம் ஸேவதே அஸௌ— இங்கேயே உன் குணங்களைக் காட்டும் உன் சரிதத்தையே அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார் 'அச்சநா! அமரரேறே! ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும் இச்சகவை தவீர யான் போய் இந்திரலோகமாளும் அச்சகவை டேறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே!' என்று அருளிச்செய்த தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்போல ஹநுமானும் இருந்தார். பெருமாள் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, ஹநுமானையும் அழைக்க, ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் தவயி நித்யம் ப்ரதஷ்டித: | பக்தி: ச நியதா வீரபாவோ நாந்யத்ர கச்சதி || உம்முடைய விக்கிர ஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் வீர்யாதி சேஷ்டிகங்களாலும் உம்மிடத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அன்பும் பக்தியும் 'என் தன் அளவன்றால் யானுடைய வன்பு' என்கிறபடியே என்னால் கொள்ளமுடியாதபடி அதிகமாய் இருந்தன. ஆகையால் இப்படி இஸ்ஸம் ஸாரமண்டலத்திலேயே உம் குணங்களையே அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் இருப்பையே சிரியதாகக் கருதுகிறேன். இதை விட்டு முற்றேறாதிடத்தில் என் மனம் செல்ல மறுக்கிறது என்றார். சிறிய திருவடியினுடைய இப்படிப்பட்ட ராமகுணாநுபவத்தைய் இந்தச் சீலாகம் வர்ணிக்கிறது.

சிறிய திருவடி பூவுலகத்தில் சக்ரவர்த்தித் திருமகளின் குணங்களில் ஈடுபட்டு வேறு எங்கும் என் மனம் செல்லாது என்றார். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் குணங்களுக்கு வாசகமான நாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வதால் ஏற்படும் சுவையைத் தவிர

மற்றொரு சுவை கிட்டினாலும் நான் அதை வேண்டேன் என்றார். ஸ்வாமி ஸ்ரீ தேசிகன் இக்குணங்களுக்கு ஆதாரமாயும் காமங்களுக்கு வாச்யமாயுமுள்ள திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் அநுபவத்தில் ஈடுபட்டு, 'பிரானே! உன்பேரில் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். உன் திருமேனியை இங்கே இலவிக்கும் பாக்கியம் கிட்டியிருக்கிறபோது வைகுண்டவாஸத்திலும் எனக்கு ஆசையில்லை' என்றார்.

निरन्तरं निर्विशतस्त्वदीयं असृष्टविजातापदमामिरुष्यम् ।

सत्यं शपे वारणशैलनाथ! वैकुण्ठवासेऽपि न मेऽभिलाषः ॥ (வரதராஜபஞ்சாசத்-49)

பெருமானுக்குப் பிரதிகூலமோ அநுகூலமோ ஒருவித கார்யத்தையும் செய்யாதவைகளான அயோத்தியில் வாழ்ந்த ஸுகலஜந்துக்களுக்கும் புநராஸ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷத்தைப் பெருமாள் கொடுத்ததைச் சொன்னார் 31-வது சுலோகத்தில். அடுத்த சுலோகத்தில் அநுகூலகையிருந்த திருவடிக்கு இங்கேயே மோக்ஷாநந்தத் துக்கு ஸமானமான குணநுபவத்தைக் கொடுத்ததைக் கூறினார். அடுத்த சுலோகத்தில் பிரதிகூலத்தைச் சேயத காந்தத்துக்கும் சரணடைந்த பார்த்திரத்தில் ஒரு கண்ணழிவே. செய்து ரக்ஷித்ததைக் கூறி அதனாலேயே பாபிஷ்ணான நமக்கும் ரக்ஷணம் ஏற்படும் என்று நினைத்துத் தேறியிருக்கலாம் என்கிறார்:-

यत् त्वं कृतागसमपि प्रणतिप्रसक्तं तं वायसं परमया दययाऽशमिषाः ।

तेनैव मादृशजनस्य महागसोऽपि युक्तं समाश्रयमित्युपधारयामि ॥

33

யத் த்வம் க்ருதாகஸம் அபி ப்ரணதிப்ரஸக்தம்

தம் வாயஸம் பரமயா தயயா அக்ஷமிஷ்டாஃ ।

தேநைவ மாத்ருசஜநஸ்ய மஹாகஸோ஽பி

யுக்தம் ஸமாச்வஸநம் இதுபதாரயாமி ॥

33

க்ருதாகஸம் அபி	- (கொடிய) அபராதத்தைச் செய்தவனுயிருந்தாலும்
ப்ரணதிப்ரஸக்தம்	- சரணமடைவதுபோன்ற ஒரு செயலையுடையவனான
தம் வாயஸம்	- அந்த காந்தத்தை
பரமயா தயயா	- மிகுந்த கருணையினால்
த்வம் அக்ஷமிஷ்டாஃ	- நீ மன்னித்து விட்டாய்.
இத்யத்	- என்பது யாதொன்றுண்டோ
தேந ஏவ	- அதனாலேயே
மஹாகஸஃ அபி	- மிகுந்த பாபிகளாயிருந்தாலும்
மாத்ருசஜநஸ்ய	என்காப்போன்றவர்களுக்கும்
ஸமாச்வஸநம்	- (ஓயம்-நிங்கி) தேறியிருப்பது
யுக்தம் இதி	- கூடும் என்று
உபதாரயாமி	- நமபிக்கையுள்ளவனுக்குக்கிறேன்.

காகாஸூர விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டோமாகில் மஹாபாபிகளான நம்மையும் பெருமாள் ரக்ஷிப்பார் என்று தேறியிருக்கலாம் என்கிறார். (தொடரும்)

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

பெருமானும் பிராட்டியும் சித்திரகூடத்தில் ஒருநாள் வெகுநேரம் ஜலகீர்டை செய்ததால் பிராட்டி சற்றுநேரம் இளைப்பாறியிருந்தாள் பிறகு பெருமாள் பிராட்டி மடியில் தலைவைத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். அந்த ஸமயம் அஸூரஸ்வபாவம் உள்ளவனும் இந்தரன் புத்திரனுமான ஜயந்தன் ஒரு காகவடிவில் வந்து ஜகந்மாதா வான பிராட்டியடத்தில் தீய எண்ணத்துடன் திருமேனியில் அலகினால் புண்படுத்தினான். புண்ணிலிருந்து ரத்தம் சிந்திவ பெருமாள் கண்விழித்து, பிராட்டியின் திருமேனியில் புண்ணையும் உதிரக்கையனாயிருந்த காகத்தையும் பார்த்து உடனே கோபத்தால் ஒரு தர்ப்பத்தை எடுத்து பிரம்மாஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்து அதன்மேல் ஏவினார். காகம் பயந்து யாராவது ரக்ஷிக்கமாட்டார்களா? என்று மூன்றுலோகங்களிலும் ஓடிப்பார்த்தது. காகத்தைக் கொல்லவேண்டும் என்று பெருமாளுக்கு ஸங்கல்டமில்லை யாகையால், காகம் பெருமாள் இருக்கும் பக்கம் நோக்கினால் பிரம்மாஸ்திரம் சற்று மெதுவாகத் தொடர்ந்தும், வேறு திக்கை நோக்கி ஓடினால் தரத்தக்கொண்டும் பசுன்றது. கடைசியில் காகம் எத்திசையும் உழன்றோடி இளைத்து வேறு கதையில்லாமல் பெருமாள் திருவடிகளிலேயே வந்து விழுந்தது. அதைப் பெருமாள் ரக்ஷித்தார்.

க்ருதாசலம் அபி— மனோவாக்காயங்களால் அஞ்ஜலி செய்து வணங்கவேண்டியவளான ஜகந்மாதாவான பிராட்டி விஷயத்தில் காகம் தீயஎண்ணம் கொண்டது மட்டுமல்ல. தீச்செயலையும் செய்தவிட்டு மார்பில் அலகினால் கொத்தி ரத்தம் பெருகும்படி செய்தது. ரத்தம் மேலே சிந்தியதால் பெருமாள் விழித்துக்காண்டார். அவ்விதமான கொடிய பாபத்தைச் செய்திருந்தபோதிலும்.

ப்ரணதிப்ரஸக்தம்— காப்பாரார் என்று மூவுலகிலும் சுற்றித் திரிந்தும், தந்தையும் தாயும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் எல்லோரும் குற்றம் செய்த காகத்தைக் காக்க மறுக்கவே, வேறுவழியில்லாமல் காகம் பெருமாள் இருந்த திக்கை நோக்கி இளைத்து வந்து விழுந்ததேயன்றி, பெருமாள்ிடம் சரண்புகவேண்டும் என்ற எண்ணமில்லை. சரணமடைகிறவர்கள் செய்வதுபோன்ற ஒரு காரியத்தைக் காகம் செய்யமுற்படவே.

தம் வாயஸம்— அந்த காகத்தை. தோதைகளில் ஒருவனான இந்திரனுடைய புத்திரனாயிருந்தும், ஸ்வபாவம் அஸூரமாயிருந்ததால் பிராட்டியிடத்தில் அபசாரப் பட்டு, ரத்தக்கரையோடிருந்த அலகையுடைய அந்த காகத்தை.

பரமயா க்ஷமயா அக்ஷமிஷ்டா:— மிகவும் கடிணைகாட்டி அதை மன்னித்துவிட்டாய் செய்த குற்றமே பெரிது. குற்றம் இழைத்ததற்குப் பச்சுத்தட்டமுடில்லை; அது இல்லாததால் சரணமடையவேண்டும் என்ற எண்ணமும்மில்லை ஆனால் தரத்திவருகின்ற பிரம்மாஸ்திரத்தைக் கண்டு நடுங்கி காப்பாற்றுபவர் எவராயினும் இருப்பார்களா என்று மூவுலகமும் திரிந்து, எங்கும் ரக்ஷணம் இல்லாமற்போகவே, உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதற்காக பெருமாள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வந்து இளைத்துக் கீழே விழுந்தது. அதன் நிலையைக்கண்டு இரங்கி, அது செய்த குற்றத்தை மறந்து அதைக் க்ஷமித்தார். க்ஷமை, பொருமை, தயை எல்லாம் பிராட்டியின் பணங்கள். 'க்ஷமயா அக்ஷமிஷ்டா:' தயையினால் காப்பாற்றினாய் என்றால், பிராட்டியின் புறந்ஷகாரத்தால் காப்பாற்றினாய் என்று பொருள் தோன்றுகிறது. பாத்தியுரணத்தில் இந்

தக் கதையைக் கூறுமிடத்தில், காகம் பயத்தினால் பதைத்து ஓடிவந்து செய்வது தெரியாது பூமியில் விழுந்தது. விழுந்தபோது பெருமாள் பக்கம் அதன் கால்களும் தலை வேறுபக்கமுமாக இருந்தன. அதன் சோர்வு பயம் எளிமை இவற்றைப் பார்த்துப் பிராட்டி அதனிடத்தில் இரக்கம்கொண்டு, 'எப்படியாவது பிழைத்துப்போகட்டும்' என்று எண்ணி 'யோஜ்யாமாஸ பாதயோ:' என்று காகத்தின் தலை பெருமாள் திருவடிகளில் படும்படியாக அதைத் திருப்பிப்போட்டாள். பெருமாள் பிராட்டியினுடைய புருஷகாரமாகவே அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி காகத்துக்கு உயிர்ப்பிச்சையளித்தார். ஆனால் தாம் தொடுத்த அம்பு வீண்போகாதாலும், காகம் மறுபடி இம்மாதிரி தீமையில் இறங்காமலிருப்பதற்காகவும் அதன் ஒரு கண்ணைத் தம் அம்புக்கு இலக்காக்கி அது விரும்பிய உயிர்ப்பிச்சையை அளித்து அதைப் போகவிட்டார். ஸ்வாமி தேசிகன் 'காகம் பிழைசெய்ய, அது பிழைத்துப்போகும்படி ஒரு கண்ணை வாங்கிவிட்டார். 'காகம் பிழைத்திடக் கண்ணழிலே செய்த காசுத்தன், என்று அழகாக இந்த விருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

தேனைவ— அதனாலேயே எவ்வளவு பாபம் செய்தவனாயிருந்தாலும் பெருமாள் ரக்ஷிப்பார் என்று தெரிகிறபடியால்.

மாத்ருசஜநஸ்ய மஹாகஸ: அபி— மிகப்பெரிய பாபங்களைச் செய்திருக்கும் என்போன்றவர்களுக்குக்கூட.

ஸமாச்வஸநம் யுக்தம்— பெருமானிடம் கருணை என்னும் குணம் இருக்கிற வரையில் நமக்கும் ரக்ஷணம் நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று தேறியிருப்பது தகும். நாம் பாபத்தைக்கண்டும் அவைகளுக்குப் பலம்கொடுக்கும் தண்டதரணை பகவானைக் கண்டும் பயப்படவேண்டியதில்லை. இறையும் அவனை விட்டுப்பிரியாமல் பிராட்டி இருப்பதால் பெருமானிடம் கருணை எப்போதும் இருக்கும். அது உள்ளவரையில் நம் பாபங்களுக்குப் பகவான் ஏதாவது வகை செய்து நம்மை ரக்ஷிப்பான்.

இதி உபதாரயாமி— என்று நான் நம்பி நிர்ப்பரமாய் நிர்ப்பயமாயிருக்கிறேன்.

தன் நேர்மையாலும் நீர்மையாலும் உலகத்தையாட்சொண்டு ரக்ஷித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய திவ்ய சரிதங்களை 'புத்தச்சாமி கிஞ்சக' என்று ஆரம்பித்து பதினேழு சுலோகங்களால் இதுவரை அனுபவித்தார். இனித் தன் தீடபுகளால் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் கண்ணனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை அடுத்த இருபத்தைந்து சுலோகங்களால் அனுபவிக்க முற்படுகிறார். அவற்றள் முதலில் தொட்டில் பருவத்தில் செய்த லீலைகளை அநுஸந்தித்து கடுபடுகிறார்.

सा पूतना शकटं अर्जुनयोश्च युगं बाल्योचितान्यपरचेष्टितविष्णुलिङ्गे ।

यस्यालभन्त शलभत्वमहो निगूढः स त्व ब्रजे ववृषिषे किल कंसमीत्या ॥ ३४

ஸா பூதநா ஸகடம் அர்ஜுநயோஃ ச யுகம்ம்

பால்யோசிதா ந்யபரசேஷ்டி தவிஷ்புலிங்கே ।

யஸ்யாலபந்த ஸலபத்வம் அஹோ! நிகூட:

ஸ த்வம் வ்ரஜே வவ்ருதிஷே கில கம்ஸபீத்யா #

34

ஸா பூதநா	— அந்த பூதனை (என்னும் அரக்கியும்	
யஸ்ய (தவ)	— எந்த (உன்னுடைய)	
பால்யோசித	— குழந்தைப்பருவத்துக்கு ஏற்றவைகளும்	
அந்யபர	— வேறுகார்யங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டவைகளுமான	
சேஷ்டித	— செயல்களாகிற	
விஷ்புலிங்கே	— நெருப்புப் பொறியில்	
சகடம்	— சகடாஸூரனும்	
அர்ஜுநயோ:	} — இரண்டு மருதமரங்களும்	
யுகம் ச.		
சலபத்வம்		
அலபந்த		
ஸ: த்வம்		
கம்ஸபீத்யா		
நிகூட: ஸந்		
வ்ரஜே		
வவ்ருதிஷே கில		
அஹோ!		
		— விளக்குவிட்டில் பூச்சியின் தன்மையை
		— அடைந்தனவோ
		— அப்படிப்பட்ட (பராக்ரமமுள்ள) தீ
		— கம்பையத்தாலே
	— ஒளிந்துகொண்டவனும்	
	— கோகுலத்தில்	
	— வளர்ந்தாயல்லவா!	
	— ஆச்சர்யம்!	

ஸா பூதநா— அந்தப்பூதனை. கண்ணன் அவதரித்து நாலாட்கள் கழிவதற்கு முன்னமேயே நேர்ந்த ஆபத்துக்களைப் பார்த்து மனம் கொந்து 'அந்தப் பூதனை' என்கிறார். வால்மீகி பகவான் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய அவதாரத்தை வர்ணிக்க ஆரம்பித்து, அந்த ஸர்க்கம் முடிபடடைவதற்கு முன்பே அவரை விவாஹ யோக்ய ராக்கி அதை நிறைவேற்றி வைக்கப் போகும் விசுவாமித்ர மஹர்ஷியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார். பால்ய லீலைகளைக் கூறவில்லை. அந்த குறை தீர சுகமகர்ஷி கண்ணனுடைய பால்ய லீலைகளை தொடர்பில் பருவம் முதற்கொண்டு பரிபூர்ணமாகக் கூறி அனுபவிக்கிறார். கூடவே நேர்ந்த ஆபத்துக்களோ நினைக்கவும் பயமானவை. அவைகளுக்குள்ளே பூதனை என்னும் அரக்கியால் கண்ணனுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தை நினைத்தவாரே 'ஸா பூதநா' என்கிறார்.

தன்னைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பிறந்த கண்ணன் திருவாய்ப் பாடியில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்வதை அறிந்த கம்ஸன் தரிக்கிலானாகிக் கண்ணனுக்குத் தீங்கைய நினைத்துப் பல அஸூரர்களை ஏவினான். அவர்களுக்குள் முதலில் வந்தவள் பூதனை. அவள் தாய்நிலில் வரும் ஒரு பேய்ச்சி. எனரும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்காதபடி மாய உருவத்துடன் வந்தாள். கண்ணனோ நாய்க்கும் பேய்க்கும் வித்தியாஸம் அறிந்து ல்காள்ள முடியாத சிறு குழந்தை. பேய்ச்சியின் கொடுமையையும் கண்ணனின் பேதமையையும் நினைந்து ஆழ்வார்களும் ஆசார்டர்களும் பதறுகிறார்கள். ஆனால் அடியார்கள் செய்த பாக்கியத்தால் கண்ணனுக்கு வந்த தீங்கு விலகி விட்டது, அவள் பால் கொடுக்க வந்தாள் வீஷ்ணு நினைந்த கொங்கைகளுடன் கண்ணனும் பால் குடிக்கும் குழந்தை போலவே பேய்ச்சி முலையூடு அவனாயிரையும் உண்டுவிட்டான். கண்ணன் செய்தது பால் குடித்தல் என்ற குழந்தையில் கார்யம்; ஆனால் நேரிட்ட முடிவு வேறு. பூதனை உயிர் துறந்தாள். இதையெல்லாம் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு 'ஸா பூதநா' என்கிறார். "பொல்லா வடிவுடைப் பேச்சி துஞ்சப் பணர்மூலை வாய் மருக்க வல்லானே" என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்தார்.

சகடம்— சகடாஸுகரன். குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டு குழந்தைக்குப் பராக்குக் காட்டும் பொருட்டு ஒரு வண்டியை அருகில் நிறுத்தி வைத்து யசோதை தன் காரியங்களைக் கவனிக்கச் சென்றாள். இந்த சமயம் பார்த்து ஒரு அஸுரன் அந்த வண்டியில் உட்புகுந்து உருண்டுருண்டு குழந்தையைக் கொல்ல வந்தான். காவலாக வைக்கப்பட்ட அரிசதனமான ஒரு வண்டி இவ்வாறு குழந்தைக்குக் கேட்டை விளைவிக்கும் என்று யாரும் நினைக்க முடியாது. அப்போது தொட்டிலிலிருந்த குழந்தை பசியினால் முதுகொண்டு காலை உதைத்தது. (ஸ்தந்த்யார்த்தி ப்ரருரோத ஹ) திருவடிப்பட்டமாத் திரத்தில் வண்டி சுக்குநூறுநி அஸுரனும் உயிரிழந்து விழுந்தான். 'பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி' என்று ஆண்டாள் இந்த லீலைக்குப் பல் லாண்டு பாடுகிறாள்.

அர்ஜுனயோ: யுகம் ச— இரண்டு மருதமரங்கள். கண்ணனுடைய தீம்புகளைக் குறைப்பதற்காக யசோதை ஒருநாள் அவனைக் கண்ணிக்குறுக்கயிற்றால் ஒரு உரலோடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு, 'இனி விஷமம் செய்யாதே இரு' என்று அதட்டி விட்டுக் குடும்பவேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றாள். கண்ணன் அவ்வுரலையும் சேர்த்து இழுத்துக்கொண்டு நந்தகோபர் திருபாளிகை வாசலில் வளர்ந்திருந்த இரண்டு மருதமரங்களுக்கு நடுவே தவழ்ந்துசென்றான். உரல் குறுக்காக அவைகளில் சிக்கிக்கொள்ளவே கண்ணன் இழுக்கவே, யதோதையின் கயிற்றுக்கும் உரலுக்கும் ஒருகேடுமீன்றி மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தன. நாரதரின் சாபத்தால் மருதமரங்களாக வளர்ந்திருந்த இரண்டு கந்தர்வர்களுக்கும் சாபவீமோசனம் ஏற்பட்டது. ஆகிலும் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்கள் மரத்தில் புகுந்து இருந்தமையால் அவர்களுக்கு மரணமே கிட்டிற்று. இதையே 'உட்டித் திராஸகம் கயோ:சித் விபலோலு கல கர்ஷகம் குமாரம்' என்று ஸ்ரீ தேசிகனும், 'பொய்ம்மா மருதான அசுரரைப் பொன்றவித் தின்று நீ வந்தாய்' என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்கள்.

பேய்ப்பெண், மாயச்சகடம், மாமருதம் என்று விரோதிகள் மிகவும் பலமுள்ள வர்களாயிருந்தாலும், கண்ணன் அவர்களை எளிதில் அழித்தமையைச் சொல்லுகிறார்களே.

பாலயோசித-அந்யபர-சேஷ்டித-விஷ்புலிங்கே சலபத்வம் அலபந்த— அவர்களைக் கொல்லுவதற்காக என்று செய்யாமல் வழக்கமாகக் குழந்தைகள் செய்யும் கார்யத்தைச் செய்ய அவ்வஸுரர்கள் தானே விழுந்து மடிந்தார்கள். விளக்கின் ஜலாலை யைக் கண்டு விட்டில்கள் என்னும் பூச்சிகள் தாமே வந்து அதில் விழுந்து இறப்பது போல.

பூதனை விஷ்புதோய்ந்த கொங்கையைக் குழந்தை வாயில் வைத்தாள். சண்ணனும் பாலை உண்பதுபோலவே செய்து அவனையிரையும் உண்டுவிட்டான். பசியினால் குழந்தைகள் கையைக் காலை உதைப்பதுபோலக் கண்ணனும் காலை அசைத்தான். கொல்ல உருண்டுருண்டு வந்த சகடம் கால்பட்டு 'நாறுங்கிப்போயிற்று. கட்டப்பட்ட குருந்தைகள் கயிற்றையும், இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோவதுபோல கண்ணனும் உரலுடன் தவழ்ந்து சென்றான். மரங்களிடையே உரல் குறுக்காக மாட்டிக் கொள்ள, கண்ணன் அதை இழுக்கவும் மரங்கள் சூற்று விழுந்தன. ஆக, கண்ணனின் குழந்தைச் செயல்களால் தீமை செய்ய வந்த அஸுரர்கள் இறந்துபட்டனர். சலபம்— விட்டில் பூச்சி, விஷ்புலிங்கே—நெருப்புப் பொறியில். (தொடரும்)

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

ஸ: த்வம் கம்ஸபீத்யா நிகூட: — உன் பால்ய சேஷ்டிதங்களால் ஒரு முயற்சியின்றியே அஸூரரைக் கொல்ல வல்லவனாகில், கம்ஸனிடத்திலிருந்து பயப்பட்டு ஏன் ஒளிந்து வளரவேண்டும்? என்று அவனையே கேட்கிறார். என்னே உன் செயல்களின் சேராச் சேர்த்தி! என்று மனம் உருகுகிறார். 34

அடுத்து எல்லாவிதமேன்மையையுமுடைய ஒருவன் களவில் இறங்குவதே? என்று வெண்ணெய் களவு கொண்ட விருத்தாந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்.

पश्यत्सु सूरिषु सदा परमं पदं ते देव्या श्रिया सह वसन् परया विभूत्या ।

योगेन योगनिरतैः परिमृग्यमाणः किं त्वं ब्रजेषु नवनीतं अहो! व्यसृणाः ॥ ३५

பச்சயத்ஸு ஸூரிஷு ஸதா பரமம் பதம் தே

தேவ்யா ச்ரியா ஸஹ வஸந் பரயா விபூத்யா ।

யோகேந யோகநிரதை: பரிம்ருக்யமாண:

கிம் த்வம் வ்ரஜேஷு நவநீதம் அஹோ! வயமுஷ்ணை: ॥

ஸூரிஷு	— நித்யஸூரிகள்
தே	— உன்னுடைய
பரமம்பதம்	— பரமபதம் என்னும் ஸ்தானத்தை
ஸதா	— எப்போதும்
பச்சயத்ஸு	— பார்த்துக்கொண்டே நிற்க
பரயா	— மிகச்சிறந்த
விபூத்யா	— செல்வத்தோடு (கூடினவரையும்)
ச்ரியா தேவ்யா ஸஹ	— ஸ்ரீதேவியோடுகூட
வஸந்	— வாழ்பவனும்
யோகநிரதை:	— யோகாப்யாஸத்திலிறங்கியவர்களால்
யோகேந	— யோகமார்க்கத்தாலே
பரிம்ருக்யமாண:	— தேடப்படுகிறவனுமான
த்வம்	— நீ
வ்ரஜேஷு	— இடையர்களின் வீடுகளில்
நவநீதம்	— வெண்ணெயை
கிம் அமுஷ்ணை:	— ஏன் திருடினாய்?
அஹோ!	— ஆச்சர்யம்.

திருட்டுத் தொழிலில் இறங்கவேண்டிய அவசியமில்லாதபடி மேன்மையின் எல்லை நிலத்தில் இருக்கும் கண்ணன் பெருமையை மூன்று அடைமொழிகளால் வர்ணிக்கிறார்.

ஸூரிஷு தே பரமம் பதம் ஸதா பச்சயத்ஸு— உன்னுடைய பரமபதத்தை ஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்குப்பொழுது. அந்தமில் பேரின் பத்து அடியவர்கள் என்றும் நித்யஸூரிகள் விழித்த கண் வாங்காதபடி ஆச்சர்யத்

துடன் ஷர்த்துக்கொண்டே இருக்கும்படி அவ்வளவு சிறந்தது நீ எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபதம்.

தேவ்யா சீரியா ஸஹ வஸந்— ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மிதேவியோடு வஸிப்பவன் நீ. ஸகலமங்களங்களுக்கும் காரணமாயும் ஐச்வர்யத்துக்கு அதிதேவதையாயுமுள்ள ஸ்ரீதேவி எப்போதும் உன்னுடன் இருக்கிறாள்.

பரியா விபூத்யா— சிறந்த செல்வத்தோடு கூடியவன். நித்யவிபூதி எனப்படும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஐச்வர்யத்தையுடைய லோகமும் உன்னுடையதாகயிருக்கிறது.

இவ்வாறு 'தந்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரயா:' என்கிறபடியே ஜ்ஞானம் சக்தி முதலியவற்றால் சிறந்தவர்களான நித்தமஸூரிகளும் ஆச்சர்யத்துடன் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கும்படியான செல்வம், செல்வத்துக்குத் தேவதையான லக்ஷ்மி, அவர்கள் இருக்கும் கலங்காப் பெருநகரம் எனப்படும் பரமபதம் இவையெல்லாம் உன்னுடையவைகளாக இருக்கின்றன.

இவற்றுக்கும் மேற்பட்ட மற்றோர் பெருமையும் உண்டு.

யோகநிரதை: யோகேந பரிம்ருக்ஷமாண:— யோகாப்யாஸநிஷ்டர்களால் தியானயோகத்தால் எப்போதும் தேடப்படுகிறவன். யோகிகளும் மிகவும் பிரயாஸப்பட்டுத் தியானம் செய்தபோதிலும் உன்னை அடையமுடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

ஓம் த்வம் வ்ரஜேஷு நவநீதம் வ்யதூஷ்ணை:— ஆய்ப்பாடியில் இடையர் இல்லங்களில் புகுந்து வெண்ணெய் ஏன் திடினாய்? ஸூரிகளால் எக்காலத்திலும் ஸேவிக் கப்படுகிறவனாயும் திருமாமகன்கேள்வனாயும் யோகிகள் தியானத்துக்கும் எட்டாதவனுமான நீ வ்ரஜவாஸிகளான இடையர்களுக்குக் கண்ணுக்கு இலக்கானமையும் வெண்ணெயைக் களவு கொள்வதும் என்ன ஆச்சர்யம். உபயவிபூஷ்ணாதனாயிருக்கும் பரத்வம் எங்கே! வெண்ணெய் திருட முற்படும் நீர்மை எங்கே! 35

யோகிகளுடைய தியானத்துக்கும் எட்டாதவன் என்றார், அவனை கோபியின் கையில் கட்டுண்டு நிற்பதைக் கூறுகிறார்.

यं दुर्ग्रहं सुमनसो मनसाऽपि निर्यं बन्धच्छिद्यं परमसीरं उदाहरन्ति ।
 दास्यो निबद्ध इति शुश्रुम तं भवन्तं नालं बभूविध वतः श्रुयन्तः तस्य ॥ 36

யம் துர்க்ரஹம் ஸுமநஸோ மநஸா:பி நித்யம்
 பந்தச்சிதம் பரமம் ஈசம் உதாஹரந்தி ।
 தாம்நா நிபத்த கி ஸுச்ரும் தம் பவந்தம்
 நாலம் பபூவித் பத! ச்லதநாய தஸ்ய ॥ 36

- யம் (பவந்தம்) — எந்த உன்னை
- ஸுமநஸ: — பரிசுத்தமான சித்தத்தையுடைய யோகியினுடைய
- மநஸ: அபி — மனதால் கூட
- நித்யம் துர்க்ரஹம் — ஒருநாளும் கிரஹிக்கவடியாதவனென்றும்
- பந்தச்சிதம் — (ஸம்ஸாரிகளின் கர்மம் என்றும்)
 பந்தத்தை அறுக்கவல்லவன் என்றும்

பரமம் ஈசம்	— ஸர்வேச்வரன் என்றும்
உதாஹரந்தி	— (ஜ்ஞானவான்தள்) சொல்லுகிறார்களோ
தம் பவந்தம்	— அப்படிப்பட்ட உன்னை
தாம்நா	— தாம்பினால்
நிபத்த: இதி	— கட்டப்பட்டவன் என்று
சுச்சுரும	— கேள்விப்பட்டோம்.
தஸ்ய	— அந்தக்கட்டை
சலதநாய	— அவிழ்த்துக்கொள்வதற்கும்
அலம்	— சக்தியுள்ளவனாக
ந பபூவித	— இருக்கவில்லை
பத!	— ஆச்சரியம்!

ஒரு கோபியின் கையில் சிக்கித் தாம்பினால் கட்டுண்டு, அதிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாதவனாகியிருந்தாய். ஆனால் உன்னைப்பற்றி மேலோர் கூறுவதோ:—

யம் தூர்க்ரஹம் ஸுமநஸ: அபி நித்யம்— தபோவிசேஷத்தால் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடைய யோகிக்கும் மனத்தாலும் எக்காலத்திலும் கிடக்கவரியவன் நீ.

பந்தச்சிதம்— தன்னையடைந்தவர்களுடைய கர்மபந்தத்தைப் போக்குகிறவன் நீ. 'தமர்கள் கூட்ட வல்லினையை நாசம் செய்யும் சதுர்மூர்த்தி'

பரமம் ஈசம்— மேற் கூறப்பட்ட இரண்டு காரணங்களால் தீயே எல்லோருக்கும் ஈசனான ஸர்வேச்வரன் என்று கிடைக்கிறது.

உதாஹரந்தி- வேதம் வல்லார்கள் இவ்வாறாக உன் பெருமையைக் கூறுகிறார்கள் தம் பவந்தம்— இப்படிப்பட்ட பரத்வத்தையுடைய உன்னை

தாம்நா நிபத்த: இதி சுச்சுரும— நீ தாம்பினால் கட்டுண்டாய் என்று கேள்விப்பட்டோம்,

தஸ்ய சலதநாய நாலம் பபூவித— அந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ள முடியாதவனாக இருந்தாய் என்றும் நாங்கள் கேட்டோம்.

பத!— ஆச்சரியம்! யோகிகளின் தியானத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவனான நீ ஒரு கோபியின் கையில் அகப்பட்டு தாம்பினால் கட்டுண்டு நிற்பது. தன்னை தியானிப்பவர்களின் கர்மபாசங்களையெல்லாம் வெட்டி அவர்களை ஸம்ஸாரமாகிற சிறையில் இருந்து விடுவிக்கும் வல்லமையையுடைய நீ தன் கட்டைப்போக்கிக்கொள்ள முடியாமல் எளிவராதோற்ற நிற்பது. ஸர்வசக்தன் அசக்தனாய் நிற்பது, என்ன ஆச்சரியம். ஸீதை இரக்குமிடம் தெரியாமல் அலைந்துகொண்டிருக்கும்போது ஐடாயுவுக்கு மோகனம் கொடுத்ததைப்போலிருக்கிறது. 'பழித்திட்ட இன்பப் பயன் பற்றடித்துப் பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம் ஒழித்தீட்டு அவரைத் தனக்காக்கவல்ல பெருமான் திருமால்..... இன்று ஆச்சியரால் அனைவண்ணெயுண்டு ஆப்புண்டிருந்தவனே' 'எங்காணும் ஈதொப்பதோர் மாயமுண்டே?' என்று திருமங்கைமன்னையும் வாய் புலற்றப் பண்ணும் நீர்மையிது.

வெண்ணெய் திருடியது, கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டது போன்ற மேன்மை கலசின நீர்மையைக் காட்டும் அவதாரசேஷ்டிதங்களைக் கீழ் மூன்று சுலோகங்களால் அநுஸந்தித்தார். அவைகள் மிகவும் போக்யமாயிருப்பதால், மேல் ஐந்து சுலோகங்களால் மீண்டும் அவற்றையே அனுபவிக்கிறார். முதலில் 34-வது சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட விருத்தாந்தங்களையே வேறொருவிதமாக அனுபவிக்கிறார்.

ऐशं हि शैशवमपि स्वतिवेलखेलं यत् पूतना शकटं अर्जुनयोश्च युग्मम् ।

बाल्योचितान्यपरसाचिविचेष्टितेन हन्तालभन्त शलभायितमोजसस्ते ॥

39

ஐசம் ஷி சைசவம் அபி வ்யதிவேலகேலம்

யத் பூதநா சகடம் அர்ஜுநயோச்ச யுகம்மம் ।

பால்யோசிதா ந்யபரஸாசிவிசேஷ்டிதேந

ஹந்தாலபந்த சலபாயிதம் ஓஜஸஸ்தே ॥

37

ஸா பூதநா	— பூதனையென்னும் அரக்கி,	
சகடம்	— சகடாஸுரன்,	[கள்
அர்ஜுனயோ: யுகம்மம் ச	— இரண்டு மருதமரங்கள் (உருவில் இருந்த அஸுரர்கள்) இவர்பால்யோசித	
அந்யபர	— குழந்தைப்பருத்வதுக்கு ஏற்றதாயும்,	
	— (இவர்களை அழிப்பதற்காக என்று செய்யாமல்) வேறு காரணத்துக்காகச் செய்யப்பட்டதும்,	
ஸாசி	— தற்செயலாக உண்டான துமான	
விசேஷ்டிதேந	— செயலால்	
தே	— உன்னுடைய	
ஓஜஸ:	— பராக்கரமம் என்னும் அக்நிக்கு	
சலபாயிதம்	— விட்டில்பூச்சியாயிருக்கும் தன்மையை	
அலபந்த	— அடைந்தார்கள்.	
யத்	— இந்தக்காரணத்தால்	
ஐசம்	— ஸர்வேச்வரஸூடையதான	
சைசவம் அபி	— குழந்தைப்பருவமும்	
வ்யதிவேலகேலம் ஹி	— அளவற்ற திருவிளையாடல்களையுடையதல்வா.	

வயது வருவதற்கு முன் தொட்டில் பருவத்திலேயே கண்ணன் செய்த இந்த லீலைகள் ரஸிகர்களை ஈடுபடுத்துகின்றன. 'கள்ளச்சகடம் மருதம் கலக்கடிய உதை செய்த பிள்ளையரசே! நீ.பேயைப் பிடித்து முலையுண்டபிள்ளை உள்ளவாறு ஒன்றும் அறியேன்' என்று இவற்றைச் சேர்த்தே கூறுவர் பெரியாழ்வாரும்

ஐசம் சைசவம் — ஸர்வேச்வரஸூடைய இளம் பிள்ளைப்பருவம்

வ்யதிவேலகேலம் — கரைகாணவொண்ணாத அளவற்ற லீலைகளையுடையது. வேலா-கரை: ஆகையால் பரமபோக்யமானது. இதற்கு உதாஹரணமாக மூன்று விருத்தாந்தங்களை அருளிச் செய்கிறார்.

பூதநா — பூதனை எடுத்துவந்த கள்ள வடிவத்தையும் அவள் தீய எண்ணத்தையும் நினைந்தவாறே அவளைப்பற்றி வேறு ஒன்றும் கூறமாட்டாது பூதனை என்று சொல்லி நிறுத்துகிறார். (தொடருப)

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநீலாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

'போற்றெடித்தோள் மடமகள் தன் வடிவு கொண்ட போல்லாதவன்பேய்ச்சி கோங்கை வாங்கி, பெற்றெடுத்த தாய்போல மடுப்ப ஆடும் பேணாஞ்சுண்கேந்த பிள்ளை கண்டார்' இது அவள் கொண்ட வடிவு.

'யாயும் பிறரும் அறியாத யாமத்து, மாயவலவைப் பெண் வந்து முலை தர, பேயென்று அவளைப் பிடித்து உயிரையுண்ட வாயவன்' பிள்ளைப் பருவத்தில் கண்ணன் காட்டிய ஸர்வேச்வரத்வம் இது.

சுகடம்:— 'என்களோர் நானிந்து திங்களளவிலே, தானிமிர்த்துச் சுகடத்தைச் சாடிப் போய், வாங்கோள் வளையெயிற்று ஆருயிர் வவ்வினுள்.'

அர்ஜுனயோ: யுகம்மம்:— இரண்டு மருதமரங்கள். அஸுரர்கள் ஆவேசித்திருந்த இரண்டு மரங்களும் இற்று விழுந்ததால் கண்ணனுக்கு வந்த கேடு விலகிற்று என்ற மகிழ்ச்சி ஒருபுறமிருக்க, அவை விழுந்த சப்தத்தைக் கேட்டு புன்முறுவலுடன் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கண்ணனின் ஸௌந்தர்யத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் 'பரிவர்த்தித கந்தரம் பயேந ஸ்மிதபுல்லாதரபல்லவம் ஸ்மராயி | விடபித்வநிராஸகம் கயோச்சீத் விபுலோ லாகலகர்ஷகம் குமாரம் || என்று அருளிச்செய்கிறார்.

பாலயோசித-அந்யபர-ஸாசி-விசேஷ்டிதேந— மாயவல்லசரர்களை யழிப்பதற்காகக் கண்ணன் ஏதாவது பெரும் முயற்சியெடுத்துக்கொண்டானேயெனில், எல்லாம் இளம்பிள்ளைகளுக்கேற்ற செயல்களே; இவர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்கிற எண்ணமின்றி வேறு எண்ணத்துடன் செய்தவை. ஸாசி-யத்ருச்சையாக. கண்ணன் செய்த செயல்கள் யாத்ருச்சிகமானவை; தற்செயலாக ஏற்பட்டவை; அதனால் அரசர்கள் அழிந்துபோனார்கள். ஒளிக்கெதிரே இருள் நிற்கமாட்டாதுபோல கண்ணனுக்குத் தீங்கு நினைத்துவந்தவர்கள் தன்னடைவே அழிந்துபோனார்களேயொழிய, கண்ணன் அதற்கென்று ஒரு பிரயாஸம் எடுக்கவில்லை. இதையே விளக்குகிறது மேல்.

தே ஓஜஸ: சலயாயிதம் அலபந்த— விளக்கு ஒளிவிட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும் போது வீட்டில் என்ற சில பூச்சிகள் தாமே வந்து அதில் விழுந்து அழிவதுபோல கண்ணனுடைய தேஜஸ்ஸில் தாங்களாகவே வந்து விழுந்து மடிந்துபோனார்கள் அவ் வஸுரர்கள். தர்மத்துக்கு முன் அதர்மம் நிற்கமுடியாதல்லவா! 37

அடுத்த இரண்டு முன்று சுலோகங்களால் நவந்தசௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்.

सत्येव गव्यनिवहे निजधाग्नि भूम्ना पर्यन्तसद्यसु किमर्थमचूचुरस्त्वम् ।
सुष्णश्च किं व्यजघटो घटशेषमग्रे गोपीजनस्य परिहासपदं किमासीः ॥ ३८

ஸத்யேவ கவ்ய நிவஹே நிஜதாம் நி பூம்நா
பர்ய ந்தஸத்ம்ஸு கிமர்த்தம் அகூசுரஸ்த்வம் ।
முஷ்ணம்ச்ச சிம் வ்யஜகடோ கடசேஷம் அக்ரே
கோபீஜநஸ்ய பரிஹாஸபதம் சிம் ஆஸீ: ॥ 38

நிஜதாம்நி	— தன் வீட்டில்
கவ்யநிவஹே	— வெண்ணெய்க்குவியல்
பூம்நா	— அதிகமாக
ஸத்யேவ	— இருக்கும்பொழுது,
த்வம்	— நீ
பர்யந்தஸத்மஸு	— அருகிலுள்ள வீடுகளில்
கிம் அர்த்தம்	— எதற்காக
அசுசுர:	— திருடினாய்?
முஷ்ணந்-ச	— (அப்படியே) திருட்டுக்கார்யத்தைச் செய்கிறவனாயிருந்தாலும்
அக்ரே	— கண் முன்பே
கடசேஷம்	— (வெண்ணெய் உண்ட பிறகு) மிகுதியாயுள்ள பாத்திரத்தை
கிம் வ்யஜகட:	— ஏன் உடைத்தாய் (அதற்குமேல்)
கோபீஜநஸ்ய	— ஆயர் சிறுமிகளுக்கு
பரிஹாஸபதம்	— ஏச்சுக்கிடமாக
கிம் ஆஸீ:	— ஏன் ஆனாய்?

கவ்யநிவஹே நிஜதாம்நிபூம்நா ஸத்யேவ— தன் வீட்டில் வெண்ணெய் முதலிய நிரவ்யங்கள் அதிகமாக இருக்கும்பொழுதே. கண்ணன் செய்த திருட்டின் குற்றத்தைக் காட்டுகிறார். திருடுவது குற்றமானாலும், தன்னிடம் இல்லாமை காரணமாக வேறு வழியின்றி ஒருவன் திருட்டு முற்பட்டால் அவ்வளவு கனத்த குற்றமன்றென்னலாம். கண்ணன் விஷயத்திலே அக்குறையில்லை. நந்தகோபர் திருமாளிகையில் 'முப்போதும் கடைநீண்டிய வெண்ணெயும்' வைத்த நெய்யும் காய்ந்த பாலும் வடிதயீகும்' எப்போதும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும்,

பர்யந்தஸத்மஸு கிமர்த்தம் அசுசுர:— அண்டை வீடுகளில் திருடியது என்ன பர்யோஜனத்துக்காக. அவர்கள் வீட்டில் அதிகமான வெண்ணெய் இருக்கிறது என்று அல்லது திருட்டுப்பட்டம் பெறவா?

முஷ்ணந்-ச— அப்படியே திருடினாலும்

அக்ரே கடசேஷம் கிம் வ்யஜகட:— கண் முன்பே வெண்ணெய்க்குடத்தை உடைப்பானேன்? கடசேஷம்- வெண்ணெய் முழுதும் அனைந்து அமுதுசெய்த பிறகு குடமே மிகுந்திருந்தது. அசுசுரபாத்திரம்போல் மேலும் ஏன் வெண்ணெய் கொடுக்க ஷல்லை என்ற கோபத்தினாலா அதை உடைத்தாய்? அல்லது ஓசைபடுத்தி அதைக் கேட்டு இன்புறுவது குழந்தைக்கு இயற்கையாகையால், குடத்தைக் கீழேபோட்டு அதன் ஓசைகேட்டு மகிழ்வா? 'வெண்ணெய் விழுங்கி வேறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதனோசை கேட்கும் கண்ணபிரான் கற்ற கல்லி' என்பர் பெரியாழ்வார். தான் விரும்பும் வெண்ணெயும் தயிருமில்லாமல் மோர்மாதிரி இருக்குமாகில், 'மோரார் குடமுட்டி' என்று மோருடன் அக்குடத்தை உருட்டி அவ்வோசை கேட்டு மகிழ்பவனல்லவா அவன்.

கோபீஜநஸ்ய பரிஹாஸபதம் கிம் ஆஸீ:— கோபிகளுடைய ஏச்சுக்கு இடமாக ஏன் ஆனாய்? திருடினாலும் பாணையை உடைத்தாலும் ரஹஸ்யமாகச் செய்துகிட்டுப் போகாமல் கோபியர்களின் ஏச்சுக்கிடமாக ஏன் ஆனாய்? 'வண்ணக்கருங்குழல் ஆய்ச்சியால் மொத்துண்டு கண்ணிக்கறங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் காணேடி' 'ஆழ்கடல்கும் வைய

கந்தமர் ஔப்போய் ஆய்ப்பாடித் தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்டான் கூணேடி' 'வேயினன்ன
தோள் மடவார். வெண்ணெயுண்டான் இவன் என்று ஏசரின்ற எம்பெருமான்' என்று இவ்வா
ராக ஏசம்படி. ஏன் நின்றாய் என்று கேட்கிறார்.

இப்படிச் செய்ததுக்கெல்லாம். காரணம் லீலாரசம் என்று கீழ் சுலோகத்தில்
குறிப்பிடப்பட்டது. 38

பிறர் எசுவது இருக்கட்டும். திருட்டை மறைப்பதற்காக அது தானே வெளிப்
படும்படியான கார்யத்தைச் செய்தாயே; இது என்ன பேதமை என்று கேட்கிறார்
அடுத்த சுலோகத்தால்.

यन्नाम नाथ! नवनीतमचूचुरस्त्वं तच्छादनाय यदि ते मतिराविरासीत् ।

किं सुध दिग्धमसुम्न करपण्डवं ते गावे प्रमूज्य निरमाः किल निर्विशङ्कः ॥ ३९

யந்தாம நாத! நவநீதமசூசுரஸ்த்வம்

தச்சாதநாய மதி தே மதிராவிராஸீத் ।

கிம் முக்ததிக்தம் அமுநா கரபல்லவம் தே

காத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய நிரகா: கில நிர்விசங்க: ॥

39

நாத	— பிரானே!
த்வம்	— நீ
யத் நவநீதம்	— யாதொரு வெண்ணெயை
அசூசுர:	— திருடினாயே
தச்சாதநாய	— அதை மறைப்பதற்கு
மதி:	— எண்ணம்.
தே	— உளக்கு.
ஆவிராஸீத் மதி	— தோன்றியிருந்தால்
அமுநா	— இந்த வெண்ணெயால்
திக்தம்	— பூசப்பட்டிருந்த
கரபல்லவம்	— தளிர்போன்ற கையை
தே	— உள்ளுடைய
காத்ரே	— திருமேனியில்
ப்ரம்ருஜ்ய	— தடவிக்கொண்டு
நிர்விசங்க:	— ஒருபயமுமின்றி
நிரகா: கில	— வெளியே புறப்பட்டாயே
முக்த!	— (மறைக்கும்வகைதெரியாத)பேதையே
கிம்	— இது என்ன?

யந்நாம நவநீதம் அசூசுர: நாத!— யாதொரு வெண்ணெயைத் திருடினாயே;
ரகசுகளே! ரகசுகளையிருப்பவன் திருடலாகாது; ஏதோ சபலத்தால் திருடினாய் என்று
வைத்துக்கொண்டாலும்.

தச்சாதநாய மதி: ஆவிராஸீத் மதி.— அதை மறைக்கவேண்டும் என்ற எண்
ணம் உண்டாயிற்றுக் கில், ஒருவருமில்லை என்று நினைத்துக் கண்ணன் ஓர் ஆயர்மனை
யுள் புகுந்து வெண்ணெயைத் திருடி அமுதுசெய்துகொண்டிருக்கையில், வீட்டுக்

குடையவன் வரக்கண்டு திருட்டை மறைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினான். வெண்ணெய் கையில் இருந்தால் திருடினான் என்பார்கள்; வாயில் இருந்தால் வெண்ணெயுண்டான் என்று குற்றம் சாட்டுவார்கள். ஆகையால் வாய் வெண்ணெயை விழுங்கி கை வெண்ணெயை உடலில் பூசிக் கையை சுத்தமாக்கிக்கொண்டு, இனி நம்மை யாரும் திருடன் என்று கூறமுடியாது என்று அச்சமில்லாதவனாய் வெளியே புறப்பட்டருளினான். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறி, திருமேனி முழுவதும் வெண்ணெயைத் தடவிக்கொண்டால், திருட்டு மறைந்துவிடும் என்று நினைத்தாயா என்று கேட்கிறார்.

முக்த— என்கே உன் அறியாமை.

இதுவும் ஒரு பால்மலீலை. கண்ணனுக்கு ஆசிரிதர்களிடத்தில் உள்ள பரிதி அவர்கள் தர்வயத்தளவும் செல்ல வளர்ந்து, கையிலும் வாயிலும் மட்டில் பட்டால் போதாது, அந்த வஸ்துவின் ஸ்பர்சம் திருமேனி முழுவதிலும் படவேண்டும் அதனால் உள்ளம் குளிரவேண்டும் என்பதற்காகக் கண்ணன் செய்த மலீலை இது. 39

வெண்ணெய் களவுகண்டதற்காக யசோதை வேகுண்டு கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்ட கட்டுண்டிருந்தான். தேவர்க்கும் தேவனை ஒருவன் இப்படி எளியனாவதே என்று அநுஸந்தித்து, நம்மாழ்வார் முதலானவர்கள் ஈடுபட்டதைப் பேசுகிறார்.

त्वामन्यगोपगृहगव्यमुषं यशोदा गुर्वी त्वदीयमवमानममृष्यमाणा ।

प्रेम्णाऽथ दामपरिणामजुषा बन्ध ताड् न ते चरितमार्यजनाः सहन्ते ॥

80

த்வாம் அந்யகோபக்ருஹகவ்யமுஷம் யசோதா

குர்வீ த்வதீயம் அவமானம் அம்ருஷ்யமாணா ।

ப்ரேம்ணாத தாமபரிணாமஜுஷா பப்ந்த

தாத்ருங்ந தே சரிதம் ஆர்யஜநாஃ ஸஹந்தே ।

40

குர்வீ	— பெருமதிப்பையுடையவளான
யசோதா	— யசோதை
த்வதீயம்	— உன்னுடையதான
அவமானம்	— அவமானத்தை
அம்ருஷ்யமாணா	— பொறுக்கமாட்டாதவளாய்,
அந்யகோபக்ருஹ	— வேறு இடையர் வீட்டில்
கவ்யமுஷம்	— வெண்ணெயைத் திருடியவனான
த்வாம்	— உன்னை
அத	— பிறகு
தாமபரிணாமஜுஷா	— தாம்பின் உருவத்தைப் பெற்ற
ப்ரேம்ணா	— அன்பினால்
பப்ந்த	— கட்டினால்
தாத்ருக்	— அப்படிப்பட்ட
தே	— உன்னுடைய
சரிதம்	— (கட்டுண்ட) விருத்தாந்தத்தை
ஆர்யஜநாஃ	— (ஆழ்வார்போல்) உயர்ந்த குணமுள்ளவர்கள்
ந ஸஹந்தே	— பொறுக்கமுடியாதவர்களை சரிருக்கிறார்கள், (தொடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

அந்யகோபக்ருஹகவ்யமுஷம் த்வாம் — மற்ற இடையர் வீட்டுக்குச் சென்று வெண்ணெயைத் திருடிய உன்னை. தன் வீட்டில் திருடுவதையே வெறுக்கும் யசோதை பிறர் வீட்டில் புகுந்து கண்ணன் வெண்ணெயைக் களவுகண்டால் எவ்விதம் பொறுப்பாள்?

குர்வீ யசோதா— தன்மானமும் பெருமதிப்புமுடையவள் யசோதை. ஒருவர் தன்பிள்ளையைக் குறை கூறினால் அதனால் வெட்கமடையும் தன்மையுடையவள். “மானமுடைத்து (உங்கள்) ஆயர்குலம்”

த்வதியம் அவமானம் அம்ருஷ்யமானா — உனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவளாய்.

“காலையெழுந்து தடைந்த இம்மேர் விற்கப்போகின்றேன் கண்டேபோனேன் மாலைநறுங்குஞ்சி நந்தன் மகனல்லால் மற்றவந்தாரும் இல்லை மேலையகத்து நங்காய்! வந்து காண்மின்கள் வெண்ணெயென்று இருந்த பாலும் பதின்சூடும் கண்டிலேன் பாலியேன் என்செய்கேன் என்செய்கேனே” என்று கோபியர்கள் கண்ணனைப் பற்றி முறையிடுவதைக் கேட்ட யசோதை நம்முடைய குழந்தை இப்படித் தகாத காரியங்களைச் செய்கின்றதே என்று அவமானமும் வருத்தமும் அடைந்து “ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்” என்று கூறுவாள்.

ப்ரேம்னா பபந்த— அன்பினால் கட்டிவைத்தாள். நம் சிறுவன், ஒருத்தி குறை கூறும்படி யிருக்கலாகாது என்ற அன்பினால் கண்ணனைக் கட்டினாள்.

அத தாமபரிணமஜுஷா— பிறகு தாம்பு என்கிற ரூபத்தையடைந்த (அன்பினால் ஆழ்வானுடைய அனுபவம் இங்கு மிகவும் ரஸமானது. யசோதையின் அன்பே கயிறு வடிவமாக மாறி யடைந்தது என்கிறார். கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டான் என்று சொல்லப்பட்டாலும், யசோதை கட்டியது கயிற்றால் அல்ல, தன் ப்ரீதியினாலேயே; அவள் ப்ரீதி கயிறாகப் பரிணமித்தது என்று ஆழ்வான் அருளிச் செய்கிறார்,

தே தாத்ருக் சரீதம் ஆர்யஜநா: ந ஸஹந்தே— உன்னுடைய இம்மாதிரியான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தால் ஆழ்வார்கள் பான்ற மஹான்களால் பொறுக்கமுடிகிறதில்லை. “மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு, எத்திறம் உரலினோடு இணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவே” என்று இந்த வீருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்த நம்மாழ்வார் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ‘எத்திறம்’ என்று ஆறுமாதம் மோஹித்துக் கிடந்தார். “ஆய்ச்சியர் சேரி அனைதயிர் பாலுண்டு பேர்த்தவர் கண்டுபிடிக்கப் பிடியுண்டு, வேய்த்தடந்தோளிணர் வெண்ணெய்கொள்மாட்டாது அங்கு ஆப்புண்டிருந்தான்” என்று பெரியாழ்வாரும், “வெண்ணெய் தானமுதசெய்ய வேகுண்டு மத்தாய்ச்சி யோய்ச்சி சண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டவேட்டென்றிருந்தான்” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இந்த லீலையில் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்தார்கள்.

40

கண்ணன் ஆய்ச்சி கையால் கட்டுண்டதைக் கேட்டுப் பொறுக்கவொண்ணாத ஆர்யஜனங்களுடைய நிலையை அடுத்த சலோகத்தால் வர்ணிக்கிறார்.

मात्रा यदि त्वमसि दामनि सन्निवद्धः तच्छ्राविणासुदितचाक्षुपनिर्झराणाम् ।
बभ्रासि हन्त हृदयं भगवन् कुतस्तत् सर्वो हि वश्यविषये विवृणोति वीर्यम् ॥ ४१

மாத்ரா யதி த்வமஸி தாமநி ஸந்நிபத்த:

தச்ச்ராவிணம் உதிதசாக்ஷுஷநிர்ஜராணம் ।

பத்நாஸி ஹந்த ஹ்ருதயம் பகவந்! குதஸ்தத்

ஸர்வோ ஹி வச்யவிஷயே விவ்ருணோதி வீர்யம் । 41

பகவந்!	- எம்பெருமானே!
த்வம்	- நீ,
மாத்ரா	- தாயினால்,
தாமநி	- தாம்பில்,
ஸந்நிபத்த: யதி அஸி	- கட்டப்பட்டாயானால்,
தச்ச்ராவிணம்	- அதைக் கேட்டவர்களும்,
உதிதசாக்ஷுஷநிர்ஜராணம்	- கண்ணீர் வெள்ளமிடுகின்றவர்களுமான மஹான்களின்,
ஹ்ருதயம்	- மனதை,
ஹந்த	- ஐயோ!
பத்நாஸி	- பிணித்து வைக்கிறாயே,
தத் குத:	- அது ஏன்?
ஸர்வ:	- எல்லோரும்,
வச்யவிஷயே ஹி	- தனக்கடங்கினவர்களிடத்தில் அல்லவா,
வீர்யம்	- தன் பராக்ரமத்தை,
விவ்ருணோதி	- காட்டுகிறார்கள்.

த்வம் மாத்ரா தாமநி ஸந்நிபத்த: யதி அஸி — தாயான யசோதையால் தாம்பினால் நீ கட்டப்பட்டாயாகில். தனக்கு நன்மை செய்தவர்களுக்கு நன்மையும், தீமை செய்தவர்களுக்குத் தீமையும் செய்வது என்று உலகில் ஒரு வழக்கம் உண்டு. அதன்படி, உன் தாய் உன்னைத் தாம்பு கொண்டு கட்டிவைத்தாளாகில், உனக்கு சக்தியிருந்தால் நீ அவளைக் கட்டிவைக்க முயலவேண்டும். அதைச் செய்ய சக்தியற்றவராய் வேறு எதையோ செய்தாயே என்று கேட்கிறார்.

தச்ச்ராவிணம் உதிதசாக்ஷுஷநிர்ஜராணம் — நீ கட்டுண்டமையைக் கேட்டு, ஸர்வசக்தியுள்ள ஸர்வேச்வரன் ஒரு ஸ்த்ரீ கையால் கட்டுண்டு நிற்பதே என்று எம்பெருமான் நீர்மையை அநுஸந்தித்து அடியார்+ள் உள்ளம் உருக, மெய் சோர, கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக நிற்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய—

ஹ்ருதயம் ஹந்த பத்நாஸி — மனதைப் பிணித்து வைக்கிறாய். உன்னுடைய நீர்மையில் ஈடுபட்டு அவர்கள் மனம் வேறொன்றில் செல்லாமல் உன்னிடமே கட்டுண்டதுபோல இருக்கிறது. அவர்களால் உன்னை நினைக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை,

தத் குத:— அது ஏன்? உன்னைக் கட்டின தாயைக் கட்டவேண்டுமே யொழிய அவளை வீட்டு வேறு எவர்களுடைய மனதையோ பிணைத்துவைக்கிறாயே. அது ஏன்? இதுதான் நியாயமா? மேலும் கட்டுண்டு நிற்பவன் கண்ணீர்விடவேண்டுமேயன்றி, அதைக் கேட்டவர்கள் கண்ணீர் விடுவதுண்டா?

ஸர்வோ ஹி வச்யவிஷயே விவ்ருணேதி வீர்யம் — உலகில் எல்லோரும் தனக் கடங்கினவர்களிடத்தில் தானே தன் சக்தியைக் காட்டுவது. தாய்க்கு நீ அடங்கிவை னாதலால் அவள் உன்னைக் கட்டிவைத்தாள். நீயும் மீறிச் செல்லாது இருந்தாய். உன் னடியார்கள் உனக்கு அடங்கினவர்களாதலால் நீ அவர்கள் மனதை உன்னிடமே கட்டிப் போட்டுவைக்கிறாய்.

கீழே 13-வது சுலோகத்தில் 'யுக்தோ விதேயவிஷயேஷு ஹி காமசார:' (அடங்கி யிருப்பவர்கள் விஷயத்தில் மனம் போனபடி செய்வது வழக்கம்தானே) என்று கீழ்ப் பட்ட ருத்ரனை மேலே தூக்கிவைத்ததைக் கூறினார். இங்கே கட்டிவைத்த தாயிடம் காட்டாத பராக்ரமத்தை அடியார்களிடத்தில் காண்பித்ததைக் கூறுகிறார். 41

வெண்ணெய் திருடியபோது இருந்த கண்ணின் எழில்கொள் சோதிவடிவை வர்ணிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்:—

कान्तालकान्तं अमलं कमलायताक्षं उर्विल्लासं उदितसितमुन्नसं च ।

वक्तं वहन् परम! गोपगृहेषु किं त्वं गोपीमनांसि नवनीतमुताभ्यमोषीः ॥ ४२

காந்தாலகாந்தம் அமலம் கமலாயதாக்ஷம்

உத்ப்ருவிலாஸம் உதிதஸ்மிதம் உந்நஸம் ச ।

வக்த்ரம் வஹந் பரம! கோபக்ருஹேஷு கிம் த்வம்

கோபிமநாம்ஸி நவநீதமுதாப்யமோஷி: ॥

42

பரம!	— ஸர்வேச்வரனே!
காந்த	— அழகிய,
அலகாந்தம்	— கேசங்களின் நுனியை யுடையதும்,
அமலம்	— சூற்றமற்றதும்,
கமல	— தாமரைபோல்,
ஆயத	— நீண்ட,
அக்ஷம்	— திருக்கண்களையுடையதும்,
உத்ப்ருவிலாஸம்	— உயர்ந்த புருவங்களின் அழகையுடையதும்,
உதிதஸ்மிதம்	— தோன்றிய புன்முறுவலை யுடையதும்,
உந்நஸம் ச	— உயர்ந்த மூக்கை யுடையதுமான,
வக்த்ரம்	— திருமுகத்தை.
வஹந்	— உடையவனாக இருந்த,
த்வம்	— நீ.
கோபக்ருஹேஷு	— ஆயரில்லங்களிலே,
கோபிமநாம்ஸி	— கோபிகைகளின் நெஞ்சை,
அப்யமோஷி: கிம்	— அபஹரித்தாயா?
உத	— அல்லது,
நவநீதம்	— வெண்ணெயை (அபஹரித்தாயா)?

காந்தாலகார்தம்— அழகிய திருக்குழல் கற்றைகளின் நுனியையுடைய (முகம்) இதுமுகத் ஆறு விசேஷணங்களால் வெண்ணெய் திருமுடி கண்ணனின் திருமுகமண்டலத்தை வர்ணிக்கிறார். “சுருண்டிருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தான்” “செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள் வந்து உன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்று விளங்கும் திருமுகம்.

அமலம்— நிர்மலமானதும், களங்கமற்ற பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகம்.

கமல-ஆயுத-அக்ஷம்— அரவீந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணன். ஸ்ரீதேசிகனும் எம்பெருமான் திருமுகமண்டலத்தை “பரிஹஸித பூர்ணசந்திரம் பத்மஸத்ருக்ஷ ப்ரஸந்ர லோசந்யுகளம் முகம்” (மறுவற்றிருப்பதால்) சந்திரனையும் பழிப்பதும் தாமரை போன்று அதனிலும் அழகு விஞ்சிய திருக்கண்களை யுடையதுமான திரு முகம்) என்று வர்ணிக்கிறார் தேவநாயகபஞ்சாசத்தில்.

உத்ப்ருவிலாஸம்— உயர்ந்த புருவங்களின் அழகுகொண்டது. இருட்டில் வெண்ணெய் இருந்த இடம் தெரியாதபோது நெரித்த புருவத்தின் அழகு.

உதிதஸ்மிதம் — புன்னகை தவழும் முகம். வெண்ணெய் கைப்பட்டவாறே முகத்தில் திகழும் புன்முறுவல்.

உந்நஸம்— எடுப்பான மூக்கு, “ப்ரபுத்தமுக்தாம்புஜசாருலோசநம் ஸலிப்ரமப்ருவத முஜ்வலாதரம் | சுசிஸ்மிதம் கோமளகண்டம் உந்நஸம் லலாடபர்யந்த விலம்பிதாலகம்” என்று ஸ்தோத்ரர த்னத்தில் ஆளவந்தார் திருமுகத்தின் அழகை வர்ணித்தார்.

வக்த்ரம் வஹந்— இப்படிப்பட்ட அழகான முகத்தைத் தரிக்கிறவராய்.

பரம்!— இந்த ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டவாறே இவனே ஸர்வேச்வரன் என்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் ‘பரம்’ என்கிறார். “வண்ணக்கருங்குழலாய்ச்சியால் மொத்தண்டு கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும், எண்ணற்கரியன் இமையோர்க்கும் சாழலே” என்று ஸர்வஸுலபனாய்க் கட்டுண்டிருக்கும்போதே பிரகாசிக்கும் பரத்வத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

கோபீக்ருஹேஷு கோபீமநாம்ஸி உத நவநீதம் அப்யமோஷீ: — ஆயர்மனைகளில் கொள்ளை கொண்டது திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையாரான ஆயர்சிறுமிகளின் மனத்தையா அல்லது வெண்ணெயையா? இரண்டையும்தான். வெண்ணெடைக் கண்ணன் கைப்பற்றினான்; நெஞ்சைப் பெண்கள் தாமே பறிகொடுத்தார்கள் நவநீத ஹரன் மனோஹரசுவம் இருந்தான். இவ்விடத்தில்,

“ஸுந்தரோருபுஜ! நந்தநந்தந: த்வம் பவந் ப்ரமரவிப்ரமாலக: |

மந்திரேஷு நவநீததல்லஜம் வல்லவீதியம் உத வ்யகூசுர:”

என்ற ஆழ்வானுடைய ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவம் 110-வது சுலோகம் அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

42

கண்ணன் செய்யும் தீம்புகளும் போற்றப் படுவதைக் கூறுகிறார்.

सर्वं गुणाय गुणिनामिति सत्यमेतत् यत् खल्विहेतरजने मलिनत्वहेतुः ।

यद्गोपवेषविनिषेवणमुच्चै ते गोपालनं च गणयन्ति गुणं गुणेषु ॥

(தொடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப லீத்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ நிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

ஸர்வம் குணய குணினாம் இதி ஸத்யம் ஏதத்
யத் கல்விஹேதரஜநே மலிநத்வஹேது: ।
யத் கோபவேஷவிநிஷேவணம் உத்தமம் தே
கோபாலநம் ச கணயந்தி குணம் குணேஷு #

43

இஹ	- இவ்வுலகில்
இதரஜநே	- (குணமற்ற) ஸாதாரணமனிதர்களிடத்தில்
யத் கலு	- எந்தச் செயல்
மலிநத்வஹேது:	- இழிவுக்குக் காரணமாக ஆகிறதோ,
தத் ஸர்வம்	- அநெல்லாம்
குணினாம்	- குணவான்கள் விஷயத்தில்
குணய	- பெருமைக்குக் காரணமாக ஆகிறது
இதி ஏதத்	- என்கிற இந்த வார்த்தை
ஸத்யம்	- மெய்தான்
யத்	- ஏனென்றால்
தே	- உன்னுடைய
கோபவேஷநிஷேவணம்	- கோபாலவேஷம் எடுத்ததையும்
கோபாலநம் ச	- பசுக்கள் மேய்த்ததையும்
குணேஷு	- குணங்களுக்குள்ளே
உத்தமம் குணம்	- சிறந்த குணமாக
கணயந்தி	- கருதுகிறார்கள்

ஸர்வம் குணய குணினாம்— நல்ல குணம் படைத்தவர்கள் நல்லதோ கெட்
டதோ எதைச் செய்தாலும் அது குணமாகவே ஆகிறது.

யத் இதரஜநே மலிநத்வஹேது:— ப்ரஸித்தியில்லாத ஒரு ஸாதாரண மனி
தன் அதைச் செய்தால் அது அவனுடைய இழிவுக்குக் காரணமாக ஆகும்.

இதி ஸத்யம் ஏதத்— இந்தப் பேச்சு உண்மைதான் என்று தெரிகிறது.

கோபலவேஷவிநிஷேவணம் கோபாலநம் ச— கற்றினம் மேய்க்கிலும் மேய்க்
கப் பெற்றான் காவோழ் சாதியுமாகப் பெற்றான்' என்கிறபடியே இடைச்சிறுவனாக வந்த
தும் ஆநிரை மேய்த்ததும்,

குணேஷு உத்தமம் குணம் கணயந்தி— குணவான்கள் விஷயத்தில் சிலாக்ய
மான குணங்களாகக் கருதுகிறார்கள். ஸாதாரண பனிதன் இதைச் செய்தால் அவனை
இழிவார்கள். உயர்வற உயர்நலமுடையவனான கண்ணன் அதைச் செய்யவே, அது
குணமாக ஆகி ஆழ்வார்களை 'உள்ளம் உள் குடைந்து என்னுயிரை உருக்கியுண்ணுமே'
என்று வாய் புலற்றச் செய்தது. 43

கம்ஸனுக்குப் பயந்து ஒளிந்து வளர வந்த இடத்தில் அதிமா நுஷமான கார்
யங்களைச் செய்தது ஏன் என்று வினவுகிறார்.

गोपालपोतकतया निभृतं धरितीं आवस्तुकाम इव सन्नपि बाल्यलौल्यात् ।

ऐन्द्रं निहत्य महमद्रिमथो दधानः किं तस्थिषे सुरगणाय सवासवाय ॥

४४

கோபாலபோதகதயா நிப்ருதம் தரிதீம்

ஆவஸ்துகாம இவ ஸந்நபி பால்யலௌல்யாத் !

ஐந்த்ரம் நிறுத்ய மஹமத்ரிமதோ ததாந:

கிம் தஸ்திஷே ஸுரகணய ஸவாஸவாய ||

44

கோபாலபோதகதயா	— இடைச்சிறுவனாய்
நிப்ருதம்	— ரஹஸ்யமாக
தரிதீம்	— பூமியில்
ஆவஸ்துகாம இவ ஸந்நபி—	(ஒளிந்து) வளிக்கவேண்டும் என்று நினைத்திருந்தும்
பால்யலௌல்யாத்	— சிறுவர்களுக்கள்ள சாபலத்தாலே
ஐந்த்ரம்	— இந்த்ரனுடையதான
மஹம்	— உதஸவத்தை
நிறுத்ய	— நிறுத்தி
அதோ	— அதன் பின்
அத்ரிம்	— (கோவர்த்தந) மலையை
ததாந:	— தூக்கிப்பிடித்தவனாய்
ஸவாஸவாய	— இந்திரனோடு கூடிய
ஸுரகணய	— தேவதைகளுக்கு
கிம் தஸ்திஷே	— எதிரியாக நின்றாய்?

கோபாலபோதகதயா நிப்ருதம் தரிதீம் ஆவஸ்துகாம இவ ஸந்நபி— ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரலில் ஒருத்தி மனனாய் வளர்ந்தது உன் மேன்மையை மறைத்தற் காகத்தானே.

பால்யலௌல்யாத்— அப்படியிருக்க நீ செய்த காரியம் சிறு பிள்ளைகளின் சபல ஸ்வபாவத்தாலே என்று தோன்றுகிறது. தைவத்தன்மையை மறைத்துக்கொண்டு வளர வந்ததுபோக சிறுபிள்ளைபோல் அதை வெளிப்படுத்தும் காரியத்தையே செய்துவிட்டாய்.

ஐந்த்ரம் மஹம் நிறுத்ய— இந்த்ரனுக்கென்று ஆயர்கள் கோடித்த விழாவை விலக்கி.

அதோ அத்ரிம் ததாந:— தேவாதிபனை இந்திரனுக்காகச் செய்யப்படும் விழா வை நீ ஒரு மனிதனாயிருந்தால் நிறுத்தியிருக்கமுடியாது. அதற்குமேல், 'வானவர் கோன் வலிப்பட்டு முனிந்து விடுக்கப்பட்ட மழை வந்தேழுநாள்' பெய்ய, 'அம்மமத் தடங் கண் மடவாய்ச்சியரும் ஆனாயரும் ஆநிரையும்' அலறியபோது கோவர்த்தனத்தைத் தூக் கிக் குடையாகப் பிடித்தாய், இது என்ன அமாநுஷமான செயல்.

ஸவாஸவாய ஸுரகணய தஸ்திஷே— இந்திரனையும் தேவர்களையும் எதிர்த்து நின்றாய், இது என்ன மனிதன் செய்யத்தக்கதா? ஒளிக்கவந்த பரத்வத்தை வெளிப் படுத்திக்கொண்டு நின்றாயே.

'கூஹிதஸ்வமஹிமாஸி ஸுந்தர த்வம் வ்ரஜே கிமிதி சக்ரம் ஆக்ரமீ: | ஸப்தராத்ரம் அததா: ச கிம் கிரிம் ப்ருச்சத: ச ஸுஹ்ரத: கிம் அக்ருத: ||' என்ற ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ சுலோகம் (112) இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

44

கண்ணனுடைய வேணுகானத்தை நான்கு சுலோகங்களால் அனுபவிக்கிறார். முதலில் குழலாதனைதைக் கேட்ட பிருந்தாவனத்திலுள்ள பதார்த்தங்களின் நிலை என்ன என்று அக்கண்ணனையே கேட்கிறார்.

वेणुक्षणप्रणयिनि त्वयि लोकनाथ! वृन्दावनं चरणसञ्चरण पुनाने ।

भावास्तदा वनभुवः किल कीदृशस्ते त्वद्गीतसिक्तसिकतासु वसुन्धरासु ॥

84

வேணுக்வணப்ரணயிநி த்வயி லோகநாத!

ப்ருந்தாவனம் சரணஸஞ்சரணை: புநாநே ।

பாவாஸ்ததா வநபுவ: கில கீத்ருசஸ்தே

த்வத்தீதஸித்தஸிகதாஸு வஸுந்தராஸு ॥

45

லோகநாத	-	ஸர்வஜகதீச்வரனே!	
வேணுக்வணப்ரணயிநி	-	குழலாதுவதில் பீரீதியையுடையவளு	
த்வயி	-	நீ	
சரணஸஞ்சரணை:	-	திருவடிகளால் ஸஞ்சரிப்பதால்	
ப்ருந்தாவனம்	-	ப்ருந்தாவனத்தை	
புநாநே ஸதி	-	பரிசுத்தமாக்கினபொழுது;	
ததா	-	அந்த ஸமயத்தில்	[டைய
த்வத்தீதஸித்தஸிகதாஸு	-	உன் கானத்தின் அம்ருதத்தால் நனைக்கப்பட்ட மணல்களையு	
வஸுந்தராஸு	-	பூமிகளில்	
வநபுவ:	-	காட்டிலுள்ள	
தே பாவா:	-	அந்த பதார்த்தங்கள்	
கீத்ருச:	-	எப்படிப்பட்டவைகளாக இருந்தன	

வேணுக்வணப்ரணயிநி த்வயி— வேணுகானத்தில் பீரீதியுள்ள நீ. 'சிறுவீரல் தடலிப் மரிமாறச் செங்கண்கோடச் செய்யராய் கொப்பளிப்பக் குறுவெர்ப்புருவம் கூடலிப்பக் கோவிந்தன் குழல்கோடு ஊதினபோது'

சரணஸஞ்சரணை: ப்ருந்தாவனம் புநாநே— 'கானகம்படி யுலாலியுலாலி' என்ற கிறபடியே உன் திருவடிகளால் ப்ருந்தாவனத்தைப் பரிசுத்தமாக்கின போது.

த்வத்தீதஸித்தஸிகதாஸு வஸுந்தராஸு— 'கோவிந்துடையகோமளவாயில் குழல் முழைக்குகளினாடு குமிழ்த்தக் கொழித்தீழிந்த அமுதப்புனல்' என்கிறபடியே உன் வேணுகானத்தின் அம்ருதத்தால் நனைந்த மணல்களையுடைய ப்ருந்தாவனப் பிரதேசங்களில்.

ததா வநபுவ: பாவா: கீத்ருச:— காட்டிலுள்ள ஐந்துக்கள் எப்படிப்பட்டவையாக இருந்தன? மிருகங்களும், மரங்களும் வேணுகானத்தில் ஈடுபட்டுத் தன்வசமின்றி இருந்தன. அவற்றின் நிலையையநுஸந்தித்துத் தரீக்கமாட்டாதவராய் ஆழ்வான் அவைகளின்நிலை எப்படியிருந்தது என்று கேட்டு நின்றவிடுகிறார். குழலாதலின் சிறப்பைப் பெரியாழ்வார் நாவலம் பெரிய தீவீனில் வாழும் என்ற திருமொழியில் வெகு அழகாக அருளிச்செய்திருக்கிறார். 'கோவிந்தன் குழல் கோடு ஊதினபோது பறவையின் கணங்கள் கூடுதூற்து வந்து குழந்து பகோடு கிடப்பக் சரணவயின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்

திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே. மருண்டு மான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசேர இரண்டு பாலும் துலங்காப் புடைபெயரா எழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே. மரங்கள் நின்று மதுநாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர் கோம்புகள் தாழும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கி அவை செய்யும் குணமே' இவ்வாறு காட்டிலுள்ளவைகளான பறவைகளும் கறவைகளும் மாண்களும் மரங்களும் குழலோசையில் ஈடுபட்டிருந்தன என்கிறார். 45

வேணுகானகாலத்தில் ஆரண்யகபதார்த்தங்களின் நிலை எப்படிப்பட்டது என்று கேட்டு நிறுத்தினார். அவற்றுள் சிலவற்றின் நிலையை வர்ணித்து, உன் குழல் ஓசையைக் கேட்கும் பாக்கியம் படைத்தவர்களும் சிலரே என்று அவர்களைக் கீகாண்டாடுகிறார்,

धन्यैः श्रुतं तदिह तावकरासकाले गीतेन येन हि शिलाः सलिलांबभूवुः ।

पञ्जापि किञ्च परिवृत्तगुणानि भूतानि उर्वोकृशानुमरुदम्बरशम्बराणि ॥

४६

தந்யை: ச்ருதம் ததிஹ தாவகராஸகாலே

கீதேந யேந ஷி சிலா: ஸலிலாம்பபூவு: ।

பஞ்சாபி கிஞ்ச பரிவ்ருத்தகுணாநி பூதாநி

உர்வீக்ருசாநு மருதம்பரசம்பராணி ॥

46

தாவகராஸகாலே	— நீராஸகீடை செய்தபோது
யேந கீதேந	— எந்த (வேணு) கானத்தாலே
சிலா:	— பாறைகளும்
ஸலிலாம்பபூவு:	— நீராக உருகிப்போயினவோ,
கிம் ச	— மேலும்
உர்வீ	— பூமி
க்ருசாநு	— அக்ளி
மருத்	— வாயு
அம்பர	— ஆகாசம்
சம்பராணி	— ஜலம் என்கிற
பஞ்ச அபி பூதாநி	— ஐந்து பூதங்களும்
பரிவ்ருத்தகுணாநி	— மாறுபட்ட குணங்களையுடையவைகளாக ஆயினவோ,
தத்	— அத்த கீதம்
இஹ	— இங்கேயே
தந்யை:	— பாக்கியசாலிகளால்
ச்ருதம்	— கேட்கப்பட்டது.

தந்யை: ச்ருதம் தத் இஹ— இவ்வுலகில் உன்னுடைய அந்த வேணுகாந்ததைக் கேட்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களும் சிலரே. அடியேனுக்கு அந்த பாக்கியம் கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்துகிறார். கண்ணனுடைய மனோஹரமான பால்ய லீலைகளை அனுபவிக்கும் பாக்கியத்தை 'நந்தன் பெற்றனன், நல்லினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே' என்று தேவகி புலம்பினதுபோல. (இதாடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்சேய்த

அதிமாநுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. சீனிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சீவின் தொடர்ச்சி)

தாவகராஸகாலே:— நீ ராஸகீரீ... செய்த காலத்தில். 'அங்கநம் அங்கநாம் அந் தரே மாதவ: மாதவம் பாதவம் ச அந்தரம் அங்கநா' இரண்டிரண்டு இடைப்பெண்க ளுங்கு நடுவில், இரண்டிரண்டு கண்ட இடங்கு இடையில் ஓர் இடைப்பெண்ணும் இருக்கும்படியாகப் பல ரூபங்களைச் செய்து கண்ணன் இடைப்பெண்களுடன் ஆடின கூத்து ராஸகீரீடை அல்லது முடிவக் கூத்து என்று கூறப்படுகிறது. அந்த ஸமயத்தில்

யேந கீதேந:— யாதொரு வேணுகாநத்தாலே

சிலா: ஸலிலாம்பபூவு:— பாண்டி ரீராக உருகி ஓடின.

பஞ்சாபி பூதாரி பரிவ்ருத்தகுணம் பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் என்ற ஐந்து பூதங்களும் இயற்கையான தன்மை குணம் மாறப்பெற்று வேறு குணங்களை யுடையவைகளாக ஆகிவிட்டன. மெய்யுடைய பருமாள் கோவலனாய் அவதாரித்துக் குழல் ஊதினதைக்கேட்ட சேதனசேதனங்களை மயங்கித் தன் தன்மையை இழந்து வேறு தன்மையையடையாத பொருள் ஒன்று இல்லை என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் வெகு அழகாக ஒரு சுலோகத்தால் (-73) அருளிச்செய்கிறார். (பூமியும் நெடும்பும் நீராயின. முனிவர்கள் மூடங்களாகவும் மரங்களுமிடையர்களும் ஸர்வஜ்ஞர்களாகவும் ஆயினர். பாம்புகள் மயங்குமயங்களாகவும் பசுக்களும் புலிகளும் உடன்பிறந்தவைகளாகவும் மாறின. நடுக்கக் கூறில், அங்குள்ள ஒவ்வொன்றும் மற் றொன்றாக மாறிற்று. அவர்களுள் நடி ஒருவனாக ஆகிவிட்டாய்) 'சைலோடகநி: ச ஜலாம்பபூவ முநயோ மூடாம்பபூவு: ஜடம்ப்ரஜ்ஞாமாஸு: ஆகா: ஸகோபம் அம்ருதாமா ஸு: மஹாசீலிஷா: | கோவ்யாகரா: ஸஹஜாம்பபூவு: அபரே து அந்யாம்பபூவு: ப்ரபோ! த்வம் சேஷு அந்யமாம் பபூலித பவத்வேணுக் ணேந்மாசநே ||' இவ்விடத்தில் பின் வரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதசுலோகத்தையும் அநுஸந்திக்கலாம். 'லோகாந் உந்மதயந் ச்ருதீ: முசரயந் கோணாந்ருஹாந் ஹர்ஷயந் சைலாந் வித்ரவயந் ம்ருகாந் விவசயந் கோப்ருந்தம் ஆநந்தயந் | கோபாந் ஸம்ப்ரமயந் முநீந் ப்ருகுலயந் ஸப்தஸ்வராந் ஜ்ஞம்பயந் ஓங்ாரார்த்தம் உத்ரயந் விஜயதே வம்சீநிநாத: சிரோ: || (2-110) 46

ராஸகீரீடை செய்யும் காலத்தில் குழலோசையில் ஈடுபட்ட ஸர்ப்பங்களின் நிலை மிக விசித்திரமாயிருந்தது என்று அடுத்த சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

தேभ्य: कृती न किल कश्चिदिहासि... रसोऽसोऽसुकथिय: तत्र काननान्ते ।

வேணுஷ்ணீதரஸீஷபரிபுல்தான்தே சுவ... ரசனயா லிலிஹுர்ஜங்ஜா: || 47

தேப்ய: க்ருதீ ந கில கச்சி... இஹாஸ்தி யே வை
ராலோத்ஸவோத்ஸவ... தய: தவ கா நநாந்தே ।

வேணுஸ்வநஸ்ருதரகோ... கபரிப்லுதாந்தே
ஸ்வே ஸ்ருக்வணீ ரஸ்ய... யா லிலிஹு: புஜங்கா: || 47

யே — எந்த
புஜங்கா: — ஸர்ப்பங்கள்

காநநாந்தே	— ப்ருந்தாவனத்தில்
ராஸோத்வ	— ராஸகீடையில்
உத்ஸுக	— ஆசையுள்ள
தீய:	— புத்தியையுடைய
தவ	— உன்னுடைய
வேணு-க்வந	— குழலோசையினுலே
ஸ்ருத	— பெருகுகின்ற
ரஸௌக	— அம்ருதத்தின் பிரவாஹத்தால்
பரிப்லுதாந்தே	— நனைக்கப்பட்ட ஓரங்கையுடைய
ஸ்வே ஸ்ருக்வணீ	— தம் கடைவாய்களை
ரஸநயா	— நாக்கிலுல்
லிலிஹு:	— நக்கிக்கொண்டிருந்தனவோ
தேய்ய:	— அப்பாப் புகளைக்காட்டிலும்
க்ருதீ கச்சித்	— பாக்யம்செய்த ஓருவன்
இஹ	— இவ்வுலகில்
நாஸ்தி கில	— இல்லையல்லவா!

ராஸகீடை செய்யும் காலத்தில் கோபிகளின் நடுவில் நின்று அவர்கள் மனமும் கண்ணும் ஒருங்கே படிந்து நிற்க அந்த மகிழ்ச்சியினால் தன் மனத்திலுள்ள அன்பெல்லாம் வெளிவரும்படி குழலூதினபோது விஷத்தைக் கக்குவதையே இயற்கையாக உடைய ஸர்ப்பங்களின் நிலையை ஒருவாறு உணர்த்துகிறார். இச்சலோகத்தைத் திருவுள்ளத்தில்கொண்டே பட்டர் தம் பூரங்கராஜஸ்தவத்தில் (முன் சலோக உரையில் காட்டப்பட்டுள்ளது) 'அம்ருதாமாஸு: மஹாகீலிஷா:' என்று அருளிச்செய்தார்.

யே புஜங்கா:— எந்த ஸர்ப்பங்கள். தங்கள் உருவத்தாலும் செயலாலும் எல்லோருக்கும் பயத்தையே உண்டுபண்ணுமவை.

காநநாந்தே;— ப்ருந்தாவனத்தில். கோபிகளையும் தானுமாக அங்குமிங்கும் கண்ணன் உலாவும்போது திருவடிகளிலுள்ள ரேகைகளால் கோலம் செய்யப்பட்ட பிரதேசங்கள் வாய்க்கப்பெற்ற அந்த ப்ருந்தாவனத்தில்.

ராஸோத்ஸவ-உத்ஸுகதிய:— கண்ணனுக்கே குழலூதுவதில் அதிகப் பிரியமுண்டு. அதுவும் தன்னையே 'உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும் தின்னும் வெற்றிலையாக'க் கருதும் இடைப்பெண்களோடு ராஸகீளி என்று கூறப்படும் குரவைக் கூட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது அவர்கள்பால் தன் மனத்துள்ள அன்பெல்லாம் இசைவடிவாகக் குழல் மூலம் வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு 'அதராஹிதசாரூவம்சநாளா:' வாயில் குழலை வைத்து ஊதினபோது.

வேணுஸ்வந்ருதரஸௌகபரிப்லுதாந்தே ஸ்வே ஸ்ருக்வணீ ரஸநயா லிலிஹு:— குழலின்னீசைகேட்டுப் பெருகுகிற அம்ருதவெள்ளத்தால் நனைந்த தம் கடைவாய்களைப் பாம்புகள் தம் நாக்கிலுல் நக்கிக்கொண்டிருந்தன. குழலின் இன்னிசைகேட்டுச் சேதனங்களான பாம்புகள் மயங்கியிருந்தனவென்பதுமட்டுமில்லை. அசேதனமாய் நச்சுப்பையில் இருக்கும் விஷமும் திரிந்து நிலைகெட்டுப்போயிற்று. வேணுகானம் விஷத்தின் உட்புகுந்து தன் அமுதஸ்வபாவத்தால் அதன் நச்சுத்தன்மையை மாற்றி அம்ருதமாக்கியது. குழலோசை மேலும் மேலும் கேட்கவே, அவ்வமுதமும்

பொங்கி பையில் இருந்தவீடத்தில் இருக்கமாட்டாமல் வெளியே வழிய ஆரம்பித்தது. குழலின் ஓசைபோல அவ்வமுதப்ரவாஹம் இனிமையாக இருக்க, பாம்புகள் இதற்கு முன் தம் வாய்களில் கண்டறியாத ஆராவமுதாலுண்டான அவ்வாராவமுதைத் தம் நாக்குகளால் நக்கிச் சுவைக்க ஆரம்பித்தன. என்னே அவற்றின் பாக்கியம் என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

தேய்: க்ருதி கச்சித் இஹ நாஸ்தி கில:— அவைகளைக்காட்டிலும் பாக்கியம் செய்தவன் யாரும் இல்லையல்லவா! வேணுகாநத்தைக்கேட்டு மனம் அழியும் பாக்கியம் இராவிட்டால் அவன் மனிதராய்ப் பிறந்ததுதான் என்ன பிரயோசனம், அறிவு படைத்ததனால் தான் என்ன பிரயோசனம் என்கிறார். 47

ஸர்ப்பங்களும் அமுதத்தைப் பெருக்கக் காரணமாக இருந்த குழலோசை ஆழ்வாளைக் குழலிடம் கொண்டு செல்ல, குழல் தான் வீற்றிருக்கும் அதரங்களை நினைப்பூட்ட அவ்வதரங்கள் கண்ணன் திருமேனியைக் காட்ட அவனுடைய தீவ்ய ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்த திருமேனியை அடுத்த சுலோகத்தால் அனுபவிக்க முற்படுகிறார்.

अम्भोदनीलं अरविन्ददलायताक्षं पिञ्जावतंसं उररीकृतवेषुपाणिम् ।

त्वां गोपवेषपरिकर्मितकायकान्ति धन्यास्तदा ददृशुः उन्मथितान्यभावाः ॥

48

அம்போதநீலம் அரவிந்ததலாயதாக்ஷம்

பிஞ்சாவதம்ஸம் உரரீக்ருதவேணுபாணிம் ।

த்வாம் கோபவேஷபரிகர்மிதகாயகாந்திம்

தந்யாஸ்ததா தத்ருசு: உந்மதிதாந்யபாவா: ॥

48

ததா	— அப்பொழுது
அம்போதநீலம்	— மேகம்போல் நீலமாயிருப்பவனும்,
அரவிந்ததல	— தாமரையிதழ்போன்ற
ஆயதாக்ஷம்	— நீண்ட திருக்கண்கள் களையுடையவனும்
பிஞ்சு	— மயில்தோகையை
அவதம்ஸம்	— தலையில் சூடிக்கொண்டிருப்பவனும்
உரரீக்ருத	— வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட
வேணுபாணிம்	— புல்லாங்குழலைக்கொண்ட திருக்கையையுடையவனும்,
கோபவேஷ	— இடையர்களின் வேஷத்தால்
பரிகர்மித	— அழகாகச் செய்யப்பட்ட
காயகாந்திம்	— திருமேனியின் ஒளியையுடையவனுமான
த்வாம்	— உன்னை
தந்யா:	— பாக்கியம் செய்தவர்கள்
உந்மதித	— நீக்கப்பட்ட
அந்யபாவா:	— மற்ற எண்ணங்களையுடையவர்களாய்க்கொண்டு
தத்ருசு:	— ஸேவித்தார்கள்.

அம்போதநீலம்:— மேகம்போன்ற நீலமேனியை 'கருமாமூசில்போல் நிறத்தின்' 'மேகச்சாம:'

அரவிந்ததளாயதாக்ஷம்:— தாமசையிதழ்போல் நீண்ட திருக்கண்களையுடைய வனை. 'இலங்கொளிசேர் அரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணனை' அங்கம்பாஸரிதம்புஜை: அபாங்கை:

பிஞ்சாவதம்ஸம்:— மயில்தோகையையணிந்தவனை. 'கருங்கண் தோகை மயிற் பீலியணிந்து, மகுடாலம்பிமயூரபிஞ்சமாலா:'

உரரீக்ருதவேணுபாணிம்:— கையில் குழலையேந்தியிருப்பவனை. 'வம்சீலிபூஷித கராத் நவநீரதாபாத்' என்று எல்லோரையும் ஆட்கொள்ளவல்ல ஸௌந்தர்யம்.

த்வாம்:— உன்னை. பரமயோகிகளும் மிக வருந்தித் தியானம் செய்தும் காணவரிய உன்னை.

கோபவேஷபரிகர்மிதாயகாந்திம்:— கோபவேஷத்தால் ஒருபங்கு அதிகமாக வே பிரகாசிக்கும் திருமேனிசோபையையுடைய உன்னை. 'வலங்காதில்மேல் தோன் றிப் பூவணிந்து மல்லிகை வனமாலை மௌவல்மாலை சிலங்காரத்தால் குழல் தாழ்விட்டுத் தீங் குழல்வா மதேந்தாதியூதி அலங்காரத்தாய் வரும் ஆயப்பிளை' என்று ஆழ்வார்களுள்லாம் ஈடுபடும் கோபவேஷம்.

தந்யா: ததா தத்ருச:— ஜன்மாந்தரத்தில் பரமபாக்கியம் செய்தவர்களே இந்த ஜகன்மோகனவடிவைக் கண்ணுற்றார்கள்.

உந்மதிதாந்யபாவா:— வேறொன்றில் செல்லாத மனமுடையவர்களாய் 'கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே' என்று கண்கள் வேறிடம் செல்லாவென்பதுமட்டு மன்று, மனமும் அப்படியே. ஆடவரும் பெண்மையை அவாவும்படியாகவன்றோ கண்ணன் உருவம் இருச்சுகின்றது அதை ஸேவித்த பெரியாழ்வார் பாசரம் பின்வரு மாறு. 'சாலப் பன்னிரைப் பின்னே தழைக்காவின் கீழ்த் தன் திருமேனி நின்னொளி திசுழ நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தால் அணிந்து பல்லாயர் குழாம் நடுவே, கோலச் செந்தாமரைக் கண்மிளிரக் குழலாதியிரைடாடிக் குனித்து ஆயரோடு ஆலித்த வடுகின்ற உயப்பிளை அழகு கண்டென்மகளை அயர்க்கின்றதே, இப்பாசரம் இந்த சுலோகத்துக்கு மூலம் என்னும்படி அமைந்திருக்கிறதைக் காணலாம். 48

கண்ணனுடைய ஜகன்மோஹநஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்திக்கவும் அவன் எழுந்தருளியிருந்தகாலத்தில் இவ்வலகில் பிறந்து அந்நீலமேனியின் எழிலைக் கண்களா ரக் கண்டு ஸேவிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களைக் கொண்டாடினார் கீழ் சுலோகத்தால். அப்படிப் பிறக்கும் பாக்கியமில்லாதவர்களுக்கும் ஒருவகையாக ஆறுதல் அடையும் படி கண்ணன் உலாவிருளின நிலங்கள் இன்னும் இருக்கின்றன என்று அருளிச்செய் கிறார்.

गोर्धनो गिरिवरो यमुना नदी सा वृन्दावनं च मधुग च पुरी पुराणी ।

अद्यापि हन्त सुलभाः कृतिनां जनानां एते भवचरणचारुषुः प्रदेशाः ॥ ४९

கோவர்த்தநோ கரிவரோ யமுநா நதீ ஸா

ப்ருந்தாவதம் ச மதுரா ச புரீ புராணீ ।

அத்யாபி ஹந்த ஸுலபா: க்ருதிநாம் ஜநாநாம்

ஏதே பவச்சரணசாரணுஷ: ப்ரதேசா: ॥

49

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீ நிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

கிரிவர:	— மலைகளிற் சிறந்ததான
கோவர்த்தந:	— கோவர்த்தனமும்.
ஸாயமுநா நதி	— அந்த யமுனையாரும்
ப்ருந்தாவநம் ச	— ப்ருந்தாவனமும்
புராணி	— புராதநநகரமான
மதுராபுரி ச	— மதுராபுரியும், (ஆகிய)
பவச்சரண	— உன் திருவடிகளின்
சாரஜுஷ:	— ஸஞ்சாரத்தைப் பெற்ற
ஏதே ப்ரதேசா:	— இந்த இடங்கள்
க்ருதிநாம் ஜநாநாம்	— பாம்கியம் செய்தவர்களுக்கு
அத்ய அபி	— இன்றைக்கும்
ஸுலபா:	— ஸுலபங்களாய் இருக்கின்றன.
ஹநக்!	— ஆச்சர்யம்!

கண்ணன் இவ்வுலகின்கண் அவதரித்துத் தன் ரூபத்தையும் குணத்தையும் உலகோர்க்கு வாரி வழங்கிய அன்று பிறவாதவர்க்கும் தம்மைத் தேற்றிக்கொள்ள ஒரு வழி இருக்கின்றது. இதென்னவெனில், “ஒரு காலிற் சங்கு ஒரு காலிற் சக்கரம் உள்ளடி பொறித்தமைந்த இடமாலும் சோண்டு அங்கங்கு எழுதிற்றப்போல் இலச்சீனை பட நடந்த” இடங்கள் இன்னமும் இருக்கின்றன நம் பாக்கியவசத்தால்.

கோவர்த்தனோ கிரிவர:— காலிகளாய் மழை ததேத்துக்கொற்றக்குடையாக வேந்தி நின்ற கோவர்த்தனம்” என்ற சிரிய மலை இன்னும் உளதே.

யமுநா நதி ஸா:— ‘மதுவைவார் குழலார் குரவை பிணைந்த’ வார்மணற் குன்றுக ளுடன் விளங்கும் யமுனையும் இருக்கிறது.

ப்ருந்தாவநம் ச:— ‘போர்த்தமுத்தின் குப்பாயப் புகர்மால்யானைக் கன்றேபோல் வேர்த்து நின்ற வினையாடிய’ விருந்தாவநம் இன்றும் காணக்கிடைக்கிறது.

மதுரா ச புரி புராணி:— ‘சூட்யேர் மாடங்கள் சூழ்ந்து தோன்றும் தவராபதிக்கு என்னை உய்த்திமீன்’ என்று ஆண்டார் நமக்காக வேண்டிய மன்னு வடமதுரையும் அழியாமல் இருக்கிறது.

பவச்சரணசாரஜுஷ: ஏதே ப்ரதேசா:— உன் திருவடிகளைக்கொண்டு கன்று களின் பின்னை நீ திரிந்த இடங்களான இவை. குடையாயெடுத்த குன்றான கோவர்த்த தனமும், தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைகளும், சணங்களோடு மின்மேசும் கலந்தாற்போல வனமலை மினுங்க நின்று’ வினையாடிய விருந்தாவநமும், பிறந்தவிடமான ‘மதுவார் சோலை வடமதுரையும்’

க்ருதிநாம் ஜநாநாம் ஸுலபா:— அவனடிச்சுவடுகண்டு உய்ய விரும்பும் பாக்கி யம் செய்தவர்களுக்கு சலபமாக இருக்கின்றன. இப்போதும் அவைகளின்மீது கண்ண னின் திருவடிச்சுவடுகளைக் காண்பதே மஹாபாக்கியம். மற்றவர்கள் கண்ணுக்கு இடம் தெரியுமெயொழிய கண்ணன் ஸம்பந்தம் தெரியாது

அத்யாபி:— இன்னும். கலியுகம் வந்து தர்மத்தில் சிரத்தைத் குறைந்திருக்கும் இக்காலத்திலும் இருக்கின்றன.

ஹந்த:— ஆச்சர்யம். பிற்காலத்தவர்கள் இழக்காதபடி தான் ஸஞ்சரித்ததால் பாவனமான பூமியிலுள்ள புழுதிகளில் விழுந்து புரண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக இவ் விடங்களை வைத்துப்போன ஓளதார்யத்தின்சீர்மையே என்று ஆச்சர்யமடைகிறார். 49

பின்னாலும் வணங்கும்படி கண்ணனுகந்து உலவியருளிய மலையும் ஆறும் காரும் இருக்கின்றன என்று ஒரு க்ஷணம் ஆழ்வான் மனம் தேறினார். அவைகள் கண் முன்னே தோன்றின. அவற்றுள் 'குன்றேத்தாரிரை காத்துக் கோவலனாய்க் குழலாதி யூதி கன்முகள் மேய்த்துத் தன் தோழரோடு கலந்து' நெடும்போதும் கண்ணன் வினையாடின பிருந்தாவனம் தளிரும் முறியும் மிளிரும் கொடியும் செடியும் நிறைந்து நெஞ்சைவிட்டு நீங்காதிருந்தது. கண்ணன் அங்கே ஸஞ்சரிக்கும்போது அவன் தேஹகாந்தி அவற் றின்மேல் படுவதையும் திருமேனிஸ்பர்சம் ஏற்படுவதையும் நினைத்தார். 'என்னே அவைகளின் பாக்கியம்!' என்று அனுஸந்தித்தவாறே, அது பெறாத தம்மை நினைத்து அங்கு ஒரு புழுவாகவோ அல்லது புல்லாகவோ பிறக்காத தம் தெளர்பாக்க்யத்தையே கூறுகிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

बृन्दावने स्थिरचरात्मककीटर्वा पर्यन्तजन्तुनिचये वत ये तदानीम् ।

नैवालभामहि जनिं हतकास्त एते पापाः पदं तव कदा पुनराश्रयामः ॥

ப்ருந்தாவநே ந ஸ்திரசரா த்மககீட தூர்வா-

பர்யந்த ஜந்து நிசயே பத! யே ததாநீம் ।

நைவாலபாமஹி ஜநிம் ஹதகாஸ்த ஏதே

பாபா: பதம் தவ கதா புநராசர்யாம: ॥

50

ப்ருந்தாவநே	— பிருந்தாவனத்தில்
ததாநீம்	— (நீ அவதரித்திருந்த அந்தக்காலத்தில்) அப்போது
ஸ்திர சரா த்மக	— அசையாப்பொருள், அசையும்பொருள் எனப்படுமவைகளான
கீடதூர்வா பர்யந்த	— புழு, புல் ளையிலுள்ள
ஜந்து நிசயே	— ஜந்துக்களின் கூட்டங்களில்
ஜநிம்	— (ஏதாவது) ஒரு பிறப்பை
யே வயம்	— எந்த நாங்கள்
ந ஏவ அலபாமஹி	— அடையவில்லையோ,
தே ஏதே ஹதகா:	— அந்தக் கொடும்பாவிட்களான
பாபா: வயம்	— (நாங்கள்)
தவ பதம்	— உன் திருவடிகளை
புந:	— மறுபடியும்
கதா ஆர்யாம:	— அப்போது அடையப்போகிறோம்.
பத!	— கஷ்டம்!

நீ கோகுலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தருளினகாலத்தில்

ப்ருந்தாவநே:— பிருந்தாவனத்தில், தினமும் கன்று மேய்க்கும்பொருட்டுச் செல்வாயே பிருந்தாவனத்துக்கு, அவ்விடத்தில். (தொடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநீவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

ஸ்திரசராத்தமககீடதூர்வாபர்யந்தஜந்தூரிசயே:— சரங்களாயும் அசரங்களாயும் எவ்வளவிவா ஜந்துக்கள் இந்நதிருக்குமே. 'புறபா முதலாப் புல் எரும்பாதி' என்பது போல ஸ்தாவரவர்க்கத்தில் மிகக் கீழ்ப்பட்டதான புல், ஜங்கமவர்க்கத்தில் மிகச் சிறிய புழு, இவ்வஸ்துக்களுக்குள்ளே

ஜநிம் ரைவ அலபாமஹி:— பிறவியைப் பெற்றோமில்லை நாங்கள். பிறந்திருந்தால் கண்ணனுடைய திருவடி ஸ்பர்சமோ திருக்கண்களின் கடாஷ்டமோ கிடைத்திருக்கும். இப்போது கர்மபரவசராய் பிறக்கவேண்டியிராது.

ஹதகா: பாபா: தே வயம்:— அவரவர் இருந்தவிடம் தேடிப்போய் கண்ணன் ரக்ஷித்த அந்தக்காலத்தில் பிறவாமைக்குக் காரணம் எங்கள் பாபமே. அவ்விதக் கொடிய பாபத்தையுடைய நாங்கள்

தவ பதம்:— ஆச்ரிதரைத் தேடிச்சென்ற உன் திருவடிகளை

புந: கதா ஆச்ரயாம:— மறுபடி எப்போது அடையப்போகிறோம். ஸ்ரீ தானம் கொடுத்தபோது பெறமாட்டாதவன் தான் ஒரு அரிய பிரயத்னத்தைச் செய்து அதைப் பெறப்போகிறானா?

பத:— கஷ்டம். 'ஐயோ' என்று வாய் புலற்றி நிற்பது தவிர அப்போது பிறக்காமெஞ்சச் செய்யக்கூடியது வெறொன்றுமில்லை 'ஹா ஹந்த! ஹந்த.....வ்ருக்ஷஸ் த்ருண: ச ஸுலபம் ஸமயம் வ்யதீத:' என்று சக்ரவர்த்தித்திருமுகன் சரணாரவிந்தங்களை எப்போது காண்பேன் என்று 29-வது சுலோகத்தில் வருந்தியதுபோலவே இங்கும் வருந்துகிறார். 50

பிருந்தாவனத்தில் ஒரு புழுவாகவோ புல்லாகவோ பிறக்காது போனேனே என்று வருந்தினார் அதில்லாவிட்டாலும் அசேதனமான ஒரு கல்லாகவாவது இருக்கலாம். அதுவுமில்லை. யமுனைக்கரையில் கோபியர்களும் கண்ணனுமாகக் குரவைக் கூத்தாடினபோது, அவர்கள் திருவடிகள் பட்டுப் பரப்பாவனமாகி, பிறகு கண்ணன் பிரிந்து மறைந்தபோது பிரிவினால் தபித்த அவர்கள் சரீரங்களுக்கு ஆச்வாஸஹேதுவுமாக இருந்த ஒரு மணலாகவாவது பிறந்திருக்கலாகாதா என்று தாம் இழந்ததைக் குறித்து சோகிக்கிறார்.

हा जन्म तासु सिकतासु मया न लब्धं रासे त्वया विरहिता: किल गोपकन्या: ।

यास्तावकीनपदपंकितजुषोऽजुषन्त निक्षिप्य तत्र निजमङ्गमनङ्गतप्तम् ॥

२१

ஹா ஜந்ம தாஸு லிகதாஸு மயா ந லப்தம்

ராலே த்வயா விரஹிதா: கில கோபகந்யா: ।

யாஸ்தாவகீநபதபங்க்திஜுஷோஜுஷந்த

நிக்ஷிப்ய தத்ர நிஜம் அங்கம் அநங்கதப்தம் ॥

51

ராஸே	— ராஸக்ரீடையில்
த்வயா	— உன்னால்
விரஹிதா:	— பிரிந்திருக்கும்படி செய்யப்பட்ட
யா:	— எந்த
கோபகந்யா:	— ஆயர்சிறுமியர்கள்
தத்ர	— அங்கு
அநங்கதப்தம்	— மன்மதாக்கினியாலே தபிக்கப்பட்ட
நிஜம் அங்கம்	— தம் சரீரத்தைக்
நிக்ஷிப்ய	— கிடத்தி
தாவகீந	— உன்னுடைய
பதபங்க்தி	— திருவடிச்சுவடுகளை
ஜுஷ:	— எய்தியவைகளான
யா: (ஸிகதா:)	— எந்த மணல்களை
அஜுஷந்த	— ஆசையுடன் அடைந்தனரோ,
தாஸுஸிகதாஸு	— அந்த மணல்களில்
மயா	— என்னால்
ஜன்ம	— (ஓர் மணலாக) பிறவி
ந லப்தம்	— அடையப்படவில்லையே
ஹா	— ஐயோ!

ஹா!— தாம் இழந்ததை உணர்ந்தால் 'ஐயோ' என்று மனம் சோர்ந்து நிற்பது தவிர்ச் செய்யலாவதில்லை. இவ்வாறு வருந்தும்படி இழந்தது எதை என்னில்

ஜன்ம தாஸு ஸிகதாஸு ந லப்தம்— யமுனையின் சீர்ய மணல் குன்றுகளில் ஒருமணலாகப் பிறக்கப்பெற்றிலேனே. 'இருள்தருமா ஞாலத்தில் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன்' என்று எல்லோரும் இஸ்ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் பிறவியை விரும்பாது இதிலிருந்து கரையேறவேண்டும் என்று முயன்றுகொண்டிருக்க, ஆழ்வான் அசேதனமான ஒரு மணலாகவாவது பிறந்திருக்கலாகாதா என்று சோகிக்கிறார். எந்த மணல்களில் ஒன்றாகப் பிறக்க விரும்புகிறார் என்னில்,

ராஸே— ராஸக்ரீடையில். அப்போது கிருஷ்ணனுடையவும் கோபியர்களுடையவும் திருவடிகளால் துகையுண்டதால் பரமபாவனமாக ஆயின யமுனையின் மணற்குன்றுகள்.

த்வயா விரஹிதா: கில கோபகந்யா:— இரண்டு கிருஷ்ணனுக்கு நடுவில் ஒரு கோபியும் இரண்டு கோபிகளுக்கு நடுவில் ஒரு கிருஷ்ணனுமாக வெகுநேரம் திருக்குரவை கோத்து வினையாடினதால், கோபிகளுக்குப் பிரம்மாந்தமே கிட்டியிருந்தது. கோபிகளால் தாங்கமுடியாதவளவுக்கு -ஆந்தம் வளர்ந்ததைக்கண்டு, கண்ணன் திடீரென மறைந்தான். அப்படி பிரிவை எய்திய இடைச்சிறுமிகள்.

நிக்ஷிப்ய தத்ர நிஜம் அங்கம் அநங்கதப்தம்— கண்ணனுடைய பிரிவினால் உண்டான காமாக்கினியால் அவர்கள் உடல் தறிக்கப்படவே, அதை அந்த மணலிலேயே கிடத்தி, தபிக்கின்ற அவர்கள் சரீரங்களுக்கு அம்மணல்கள் எப்படி துக்கத்தைப் போக்கவல்லவைகளாயிருந்தனவென்னில்,

தாவகீந பத பங்க்தி ஜுஷ: அஜுஷந்த— ராஸக்ரீடையின்போது உன்னுடைய (கிருஷ்ணனுடைய) திருவடிச்சுவடுகளைப் பெற்றிருந்த அம்மணல்களை. 'இவை

நம் தாபத்தைப் போக்கலாம்' என்று நினைத்து தாபத்தோடு கூடிய தம் சரீரங்களில் அம்மணல்கள் படுப்படி ஆசையோடு பூமியில் விழுந்து புரண்டார்கள். இவ்வாறு கிருஷ்ணனுடைய திருவடிக்கவடுகளைப் பெற்றவைகளும் கோபிகளின் சரீரம் படும் பாக்கியத்தையடைந்தவைகளுமான் மணல்களில் ஒரு மணலாகவாவது பிறக்கவில்லையே என்று துக்கமடைகிறார். பிறந்திருந்தால் அந்த பாக்கியம் அடியேனுக்கும் கிடைத்திருக்கும்ல்லவா என்கிறார். 'மண்ணையிருந்து தழாலி வாமனன் மண் இது வென்றும்' என்று நம்மாழ்வார் பாசரம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. 51

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இந்த லீலாவிபூதியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் அவனுடைய திருவடி ஸ்பர்சம் பெற்ற புழு, புல், மண் முதலியவற்றுள் ஒன்றாகத் தாம் பிறக்கவில்லையே என்று தம் துக்கத்தை வெளியிட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருவடி ஸ்பர்சத்தை நேருக்கு நேராகப் பெற்ற செடியும் கொடியும் இப்போது இல்லையே யாகிலும் எவை அந்த பாக்கியம் பெற்றனவோ அவற்றின் வம்சத்தில் தோன்றிய செடி கொடிகள் பிருந்தாவனத்தை இப்போது அழகுபடுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. அவையே என் கொஞ்சிலும் குடிக்கொண்டு என்னையாட்கொள்கின்றன என்று ஒரு வாறு தேறுகிறார்.

आचिन्वतः कुसुमं अङ्गिसरोरुहं ते ये भेजिरे बत वनस्पतयो लता वा ।

अद्यापि तत्कुलसुवः कुलदैवतं मे वृन्दावनं मम धियं च सनाथयन्ति ॥

52

ஆசிந்வத: குஸுமம் அங்கரிஸரோருஹம் தே

யே பேஜிரே பத வநஸ்பதயோ லதா வா ।

அத்யாபி தத்குலபுவ: குலதைவதம் மே

ப்ருந்தாவநம் மம தியம் ச ஸநாதயந்தி ॥

52

யே வநஸ்பதய:	—	எந்த மரங்கள்
வா	—	அல்லது
யா: லதா:	—	எந்தக்கொடிகள்,
குஸுமம்	—	புஷ்பங்களை
ஆசிந்வத:	—	பறிக்கின்றவனான
தே	—	உன்னுடைய
அங்கரிஸரோருஹம்	—	திருவடித்தாமரையை
பேஜிரே	—	பெற்றனவோ,
பத!	—	
தத்குலபுவ:	—	அவற்றின் வம்சத்தில் உண்டானவைகளான அம்மரங்களும், கொடிகளும்
மே குலதைவதம்	—	என்னுடைய குலதைவமான
ப்ருந்தாவநம்	—	ப்ருந்தாவனத்தையும்
மம தியம் ச	—	என்னுடைய அறிவையும்
அத்ய அபி	—	இன்றைக்கும்
ஸநாதயந்தி	—	அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

குலமம் ஆசிர்வத: தே அங்கீஸரோருஹம்:- புஷ்பங்களைப்பறிப்பதற்காக வந்த உன் சரணகமலங்களை. புஷ்பங்களைக்கொண்டு கோவலர் தம் சிறுமியரை அலங்கரிக்கக்காகவும், அவர்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளவும் புஷ்பங்களைக் கண்ணன் பறிக்கிறான். அப்போது கதம்பம் முதலிய மரங்களும் மல்லிகை முதலிய செடிகளும் கண்ணனுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தையும் திருவடிகளின் ஸ்பர்சத்தையும் பெற்றன.

அங்கீஸரோருஹம்:- சரணகமலத்தை. கண்ணன் திருவடிகள் மரக்கீளைகளிலும் கொடிகளின் பக்கலிலும் இருந்தபோது, அங்கங்கே ஒரு தாமரையே மலர்ந்தது போலிருந்தது. அவை தங்கள் மலர்களைக் கொடுத்துக் கண்ணன் திருவடிமலரைப் பெற்றன. 'என்னே அவற்றின் பாக்கியம்' என்று அவற்றைக் கொண்டாடுகிறார்.

யே வநஸ்பதய: யா: லதா: வா பேஜிரே:- கடுந்தவஞ்செய்து முனிவர்களுக்கும் பெற அரிதான திருவடியை இவை பெற்றுவிட்டன. மரம் கொடி என்ற ஸ்தாவர இனத்தில் பிறந்தவைகளாயிருந்தால், அதனால் என்ன குறை?

பத!

தத்குலபுவ:- அவைகளின் குலத்தில் தோன்றியவை. கண்ணன் திருவடிபடும் பாக்கியம்பெற்ற அம்மரங்களும் கொடிகளும் இப்போது இல்லாவிடினும், அவைகளின் வம்சபரம்பரையில் வந்த மரங்களும் கொடிகளும் இப்போது இருக்கின்றனவல்லவா, அவை.

அத்யாபி:- இன்றைக்கும்.

மே குலதைவதம் ப்ருந்தாவநம்:- எனக்குக் குலதைவமான பிருந்தாவநத்தை.

அல்லது தத்குலபுவ; மே தைவதம்:- அந்த மரங்களும் கொடிகளுமே எனக்குக் குலதைவமாக இருக்கின்றன. கண்ணன் திருவடி ஸ்பர்சம் பெற்றவைகளின் வம்சத்தில் வந்தவையன்றோ அவை. ஆகையால் அவையே எனக்குக் குலதைவம் என்று போற்றுகிறார்.

ப்ருந்தாவநம் மம தியம் ச ஸநாதயந்தி:- பிருந்தாவநத்தையும் என் புத்தியையும் அலங்கரிக்கின்றன. மரங்களும் கொடிகளும் பிருந்தாவநத்தை அழகுபடுத்துவதுமட்டுமன்றி, அதைப் பரிசுத்தமாகவும் செய்கின்றன. அதுபோலவே அவை என் புத்திக்கு அழகையும் சுத்தியையும் கொடுக்கின்றன. ஜ்ஞானம் என்றால் அது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியேயிருக்கும். என் ஜ்ஞானத்துக்கு அவையே விஷயமாக இருப்பதால் என் ஜ்ஞானமும் சீர்மையுடைத்தாயிருக்கிறது. இதனால் பகவான் பிராப்யம் என்பதுபோல் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவைகளுடன் தொடர்புள்ளவைகளுடன் ஸம்பந்தமும் தனக்கு விரும்பத்தக்கதாயிருக்கிறது என்கிறார்.

கண்ணன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவைகளைக் கொண்டாடுவது தனக்கும் அது கிடைக்குமா என்ற ஆசையைக் காட்டுகிறது. இது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் அழகாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

காளியஸ்ய பணதாம் சிரஸ்து மே ஸத்கதம்பசிகரத்வமேவ வா |

வஷ்டிஜுஷ்டவநசைஸுந்தர! த்வத்பதாப்ஜயுகம் அர்ப்பீதம் யயோ: || (111)

(எந்த காளியனுடைய படத்திலும் கதம்பமரத்தின் கிளையிலும் உன் திருவடிகள் வைக்கப்பட்டனவோ, என் தலை அவற்றின் நிலையை அடைய விரும்புகிறது.) 52

கண்ணனுடைய ரூபமும் குணமும் செயலும் தமக்குப் பிரியமானவை என்றார். அதுமட்டுமல்ல, அவன் செய்யும் தீம்புகளும் தம் பாபத்தைப் போக்கித் தம்மைப் பரிசுத்தமாக்குகின்றன என்று அவற்றின் பாவநத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது சாஸ்திரங்களில் புண்யத்துக்கும் பாபத்துக்கும் கூறப்பட்டிருக்கும் லக்ஷணத்தைத் திருத்தி அவற்றுக்குப் புதியதொரு லக்ஷணத்தைத் தீர்மானிக்கிறார்.

यत् त्वत्प्रियं तदिह पुण्यं अपुण्यमन्यत् नान्यत् तयोर्भवति लक्षणमत्र जातु ।

धूर्तायितं तव हि यत् किल रासगोष्ठ्यां तत्कीर्तनं परमपावनमामनन्ति ॥

43

யத் த்வத் ப்ரியம் ததிலு புண்யம் அபுண்யம் அந்யத்

நாந்யத் தயோர்பவதி லக்ஷணம் அத்ர ஜாது ।

தூர்த்தாயிதம் தவ ஹி யத் கில ராஸகோஷ்ட்யாம்

தத்கீர்த்தநம் பரமபாவநம் ஆமநந்தி ॥

53

இஹ	— இங்கே (இவ்வுலகில்)
யத்	— எந்தச் செயல்
த்வத் ப்ரியம்	— உனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதோ
தத்	— அதுவே
புண்யம்	— புண்யம் (எனப்படும்).
அந்யத்	— மற்றது
அபுண்யம்	— பாபம் (எனப்படும்)
தயோ:	— (புண்யம் பாபம் என்னும்) அவ்விரண்டுக்கும்
அத்ர	— இந்த உலகத்தில்
அந்யத் லக்ஷணம்	— வேறொரு லக்ஷணம்
ஜாது	— ஒருகாலும்
ந பவதி	— கிடையாது (உதாரணமாக)
ராஸகோஷ்ட்யாம்	— ராஸகீடையில்
தவ	— உன்னால்
தூர்த்தாயிதம் யத் கில	— துஷ்டர்கள் செய்யும் செயல் யாதொன்று செய்யப்பட்டதோ,
தத் கீர்த்தநம்	— அதைக் கீர்த்தனம் செய்வதை
பரமபாவநம்	— மிகவும் பரிசுத்தமானதாக
ஆமநந்தி கில	— (பெரியோர்கள்) கூறுகிறார்களல்லவா.

யத் த்வத் ப்ரியம்— எது உனக்கு இஷ்டமோ, நீ எதைச்செய்ய விரும்புகிறாயோ

தத் புண்யம்— அதுவே புண்யமாகக் கருதப்படும்

இஹ— இங்கே. சாஸ்திரமே கைவிளக்காகச் செயல்புரியவேண்டியதாகக் கூறப்படும் இவ்வுலகில்

அந்யத் அபுண்யம்— அல்லாதது, அதாவது உனக்கு இஷ்டமில்லாதது, அபுண்யம் பாபம் என்று கருதப்படும்.

அத்ர தயோ: அந்யத் லக்ஷணம் ஜாது ந பவதி— இங்கே புண்யபாபங்களுக்கு வேறொரு லக்ஷணம் கிடையவே கிடையாது என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்,

ராஸகோஷ்ட்யாம் தவ தூர்த்தாயிதம் யத் கில— ராஸகீடையில் நீ செய்த செயல்களை அறிவில்லாதவர்கள் தூர்த்தனின் செயல், ஒழுங்கினமான செயல் என்று கூறுவார்கள். -ஆனால் ஜ்ஞானிகளான மஹான்கள் கூறுவது வேறு.

தத்தீர்த்தநம் பரமபாவநம் ஆமநந்தி— அந்தச் செயல்களை நீனைப்பதும் வாய்விட்டுக் கீர்த்தனம் செய்வதும் பரமபாவநம் என்கிறார்கள். கண்ணன் விருப்பிச்செய்த செயல்களாகையால், அவை கெட்டவையல்ல என்பதுமட்டுமல்ல, மற்று அவற்றைக் கூறியுக்கப்போரின் பாபங்களைப் போக்கி அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்கின்றன. ஆகையால் அவை பரமபாவநமானவை என்கிறார். தன்னையே எல்லாமாகக் கருதி ஆசிரயித்திருந்த கோபியர்களும் தானும் அன்று ஓர் பூர்ணிமை நிலையில் யமுனைக்கரையில் ராஸகீடை செய்து கண்ணன் களிப்பற்றான். அதை அநுஸந்தித்துக் கூறுவோர் விஷயத்திலும் கண்ணனுக்குப் பிரீதி ஏற்படுகிறது. எது பகவானுடைய திருவுள்ளத்தின் உகப்புக்குக் காரணமோ அதுவே புண்யம் எனப்படும். அவனுடைய நாம ஸங்கீர்த்தனமும் சரித்ரஸங்கீர்த்தனமும் அவனுக்குப் பிரீதியை உண்டாக்குகின்றன. அதனால் ராஸகீடையை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது புண்யம் என்று அறுதியிடுகிறார்.

ஆமநந்தி கில— ஓதுகிறார்களன்றோ. 'ஆம்நாயம்' 'ஆமநந்தி' என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரே தாதுவிலிருந்து உண்டானவை. 'ஆம்நாயம்' என்றால் வேதம், 'ஆமநந்தி' என்பதால் வேதம்போல் நம்பத்தக்க சொற்களையுடைய மறைமொழி மாந்தர் கூறுகிறார்கள். 53

ஸர்வேச்வரனுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் கீர்த்தனம் செய்வதே புண்யம்; அல்லாதது பாபம் என்று புண்யபாபங்களுக்கு லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்தார். இனி புண்யத்திற்குக் காரணமாகக் கருதப்படும் அவ்விதசேஷ்டிதங்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணரிடத்தில் அநேகம் இருக்கின்றன. அவற்றை மேன்மைக்கு ஏற்றவை, நீர்ப்பைக்கு ஒத்தவை என்று இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். கம்ஸன் முதலான வலிமிக்க அஸுரர்களைக் கொல்வது மேன்மையைக் காட்டும். கோப கோபியர்களுக்கு எளியனாயிருந்து காரியம் செய்வது நீர்மையைக் காட்டும். இவை இரண்டினுள், அடியார்கள் அதிகமாக ஈடுபடுவது நீர்மையே என்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

या कंमृष्यनुपकीटनिर्वहणोत्था सा निजितविजगतस्तव नैव कीर्तिः ।

गोपालनादि यदिदं भवदीयकर्मैति आर्द्रीकरोति विदुषां हृदयं तदेतत् ॥

५४

யா கம்ஸ-முச்ய-ந்ருபகீட-நிபர்ஹணோத்தா

ஸா நிர்ஹித-ந்ரிஜகதஸ்-தவ நைவ கீர்த்தி: ।

கோபாலநாதி யதிதம் பவதியகர்மேதி

ஆர்த்ரீகரோதி விதுஷாம் ஹ்ருதயம் ததேதத் ॥

54

(தொடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாச்சார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

கம்ஸமுக்ய	— கம்ஸன் முதலான
ந்ருபகட	— அரசர்களாகிற புழுக்களை
நிபர்ஹண	— அடக்கி நசக்குவதால்
உத்தா	— உண்டான
யா கீர்த்தி:	— யாதொரு கீர்த்தியுண்டோ,
ஸா	— அது
நிர்ஜித	— ஜயிக்கப்பட்ட
த்ரிஜகத:	— மூன்று உலகங்களையுமுடைய
தே	— உனக்கு
கீர்த்தி:	— புகழ்ச்சியாக
ந ஏவ	— ஆகமாட்டாது
கோபாலநாதி	— பசுமேய்த்தது முதலிய
யத் இதம்	— யாதொரு இவ்விதச் செயலுண்டோ
தத் எதத்	— அந்த இது
பவதீயகர்ம	— உன்னுடைய செயல்
இதி	— என்கிற காரணத்தால்
விதுஷாம்	— ஜ்ஞானிகளுடைய
ஹ்ருதயம்	— மனதை
ஆர்தீரகரோதி	— உருக்குகிறது.

கம்ஸமுக்யந்ருபகீடநிபர்ஹணோத்தா யா கீர்த்தி:— கம்ஸன் முதலிய அரசப் புழுக்களை நசுக்கினதால் உனக்கு உண்டான யாதொரு கீர்த்தி— கண்ணன் அவதரித்ததுமுதல் கோகுலத்திலும் பிருந்தாவநத்திலும் கண்ணனுக்குத் தீங்கிழைக்கும் பொருட்டு வந்த அஸூரர்கள் பலர். அவர்கள் எல்லோரும் கம்ஸனுடைய ஏவலாட்கள். அவனுடைய ஆஜ்ஞையால் வந்தவர்கள். கம்ஸனே அவர்கள் எல்லோரைக் காட்டிலும் பலம் மிக்கவன். ஆகையால் கம்ஸனை முதலாக எடுக்கிறார். ந்ருபகீடநிபர்ஹண— கம்ஸனும் அவனாட்களும் வலிமிக்கவர்களாக இருந்தாலும் கண்ணன் அவர்களை அழித்தது வெகு ஸூலபமாகவே என்பதைக் காட்ட, அவ்வஸூரர்களை யெல்லாம் கீடர்-புழு என்கிறார். அதாவது ஒரு புழுவை எப்படி ஒரு ப்ரயத்தனமின்றி ஒருவன் நசுக்கிக் கொல்வானோ அவ்விதமாகக் கண்ணன் அவர்களைக் கொன்றான், பால் குடிப்பதினாலேயே பூதனையும், திருவடியை நிமிர்த்ததினாலேயே சகடாஸூரனையும் கொன்றான்ல்லவா. இவ்விதச்செயல்களால் கண்ணனுக்குப் புகழ் உண்டானது உண்மைதான்,

ஆனால் மிகப்பெரிய செயலைச் செய்யும் கண்ணனுக்கு இது ஒரு புகழ்ச்சிக்குக் காரணமாக ஆகுமா என்கிறார்—

நிர்ஜிதத்ரிஜகத: தவ ந ஏவ கீர்த்தி:— மூன்று உலகங்களையும் ஜயித்தவானு உனக்கு அற்புதத்துக்களான கர்ஸாதிகளைக் கொல்லுவது ஒரு பெரியகாரியமா? ஸங்கல்பலேசத்தினால் ஸகலபுவனங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸர்ஹாரங்களைச் செய்ய வல்லவானு பரமபுருஷனுக்கு, அந்த புவனத்தில் ஒரு மூலையிலுள்ள சில அஸூரர்களைக் கொல்லுவது புகழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று சொல்லலாமா?

மற்றொருதான் என்னில்—

கோபாலநாதி யத் இதம்— பசுநிரைமேய்த்து அளிப்பது முதலான எந்தக் காரியம் உண்டோ, ஆழிக்கும் உலகையெய்லாம் படைத்து அழித்து அளித்து அயர் வறும் அமரர்கள் அதிபதியாயிருப்பது அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லை நிலம். மேன்மையில் குறைவில்லாத அவன், 'திவத்தீவம் பசுநிரை மேய்ப்பு உலத்தீ' என்று ஆநிரை மேய்ப்பதைத் தனக்குப் பரம போக்கியமாகக் கருதிச் செய்கிறான்.

பவதீயகர்ம இதி— உன்னுடையதானது இச்செயல் என்ற காரணத்தால். இடையகை இருப்பவன் பசுக்களை மேய்ப்பதிலோ அல்லது ஒரு சாதாரண மனிதன் பசுக்களை மேய்ப்பதிலோ ஒரு பெருமையில்லை. ஸ்வரூபரூப குணங்களால் யாவரிலும் மேற்பட்டவனான நீ எளிய இடையர்களின் செயலைச் செய்கிறாய் என்றதால்தான் அதற்குப் பெருமை ஏற்படுகிறது.

இந்தச் செயல்.

விதுஷாம் ஹ்ருதயம் ஆர்தீரீகரோதி:— ஜ்ஞானிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை உருக்குகிறது. இப்படி மேற்பட்டவன் இவ்வளவு எளியனாய்ச் செயல்புரிவதே என்று அநுஸந்தித்தவாரே அடியார்களின் மனம் எரியாணமெழுகொத்து நீராய் உருகுகிறது. 'வல்வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்' 'அதுவிதுவுது என்னலா வனவல்ல என்னையுன் செய்கை வைவிக்கும்' என்று ஆழ்வார்கள் உருகும்படியல்லவா சுண்ணனின் நீர்மை இருப்பது. ஆழ்வானும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் 'உன்னுடைய செயல் எதுவாயினும் அது மிகவும் அழகானது, எங்கள் மனதைக் கவர்கிறது, அதனாலேயே கம்ஸனை அழித்தது முதலான சிறு செயல்களும், உன்னுடையவை என்கிற காரணத்தால் புகழப்படுகின்றன.

இங்கிதம் நிமிஷிதம் ச தாவகம் ரம்யம் அத்தபுதம் அதிப்ரியங்கரம் |

தேந கம்ஸமுககீடசாஸநம் ஸுந்தர! அல்பகம் அப் ப்ரசஸ்யதே || (115)

என்று அருளிச்செய்கிறார்.

54

கேயத்தீங்குழலாதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும் மற்றும் பலமாய்க்கோலப்பிரான் தன் செய்கைநினைந்து ஜ்ஞானிகள் மனம் குழைகின்றனர் என்றார். செய்கைகளை யுடைய ஆயனின் கோலம் கண்முன் தோன்றவே அதில் ஈடுபட்டு அத்திருக்கோலம் எப்போதும் மனதில் திகழ்ந்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

गोपालवेषपरिकर्म परावरेक्षं यन्नाम धाम परमं तमसः परस्तात् |

तत्पिञ्जलाञ्जनसुदामकृतोपवीतं गोधूलिधूमरितकुन्तल अन्तरास्ताम् ||

55

கோபாலவேஷபரிகர்ம பராவரேசம்

யந்நாம தாம பரமம் தமஸ: பரஸ்தாத் |

தத்பிஞ்சலாஞ்சநஸுதாமக்ருதோபவீதம்

கோதுளிதுஸரிதகுந்தளம் அந்தராவஸ்தாம் ||

55

பராவரேசம்

தமஸ: பரஸ்தாத்

யத் பரமம் தாம

— உயர்ந்தவர் மற்றவர் எல்லோருக்கும் ஈசுவரமாய்

— பிரகிருதிக்கு அப்பாலுள்ளதான

— யாதொரு பரஞ்ஜோதிஸ் (இருக்கிறதோ)

தத்	— அது
பிஞ்சலாஞ்சநஸு தாமக்ருதோபவீதம்—	மயில்தோகைமாலையை அணிந்துகொண்டதாயும்
கோ தூளிதூஸரிதகுந்தளம்	— பசுக்களின் (கால்களால் கிளப்பப்பட்ட) புழுதி படிந்த தலைமயிர்களையுடையதாயும்,
கோபாலவேஷுபரிகர்ம	— இடைப்பிள்ளை வேஷத்தாலலங்கரிக்கப்பட்டதாயும்
அந்த:	— என்னெஞ்சினுள்ளே
ஆஸ்தாம்	— இருக்கவேணும்.

கோபாலவேஷுபரிகர்ம:— இடைப்பையனாக வந்த எழில்கோலம் கொண்ட தேஜஸ். 'வல்லிநுண்ணிதழன்ன ஆடைகொண்டு வசையறத் திருவரை விரித்துடுத்து, பல்லி நுண் பற்றுக உடை வாள் சாத்திப் பணைக்கச்சுந்திப் பலதழை நடுவே, முல்லை நன்னறுமலர் வேங்கை மலரணிந்து பல்லாயர் குழாம் நடுவே' 'அலங்காரத்தால் வருமாடப்பிள்ளை அழகு.

பராவரேசம்.— உயர்ந்தவர் என்றும் தாழ்ந்தவர் என்றும் சொல்லப்படும் எல்லோரையும் அடக்கி ஆள்வது அது மற்றவர்கள் தங்களுக்குள்ளே பெரியவர் சிறியவர் என்ற பேதமுடையவர்களையொழிய, ஸர்வேச்வரனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எல்லோரும் அவனுக்குப் கீழ்ப்பட்டவர்களே. 'தன்னுட்பார்லலப்பன்' அவன் உபய விபூதி நிர்வாஹகன்.

யத் பரமம் தாம நாம:— யாதொரு பரம்சுடருண்டோ. உபநிஷத்துகளில் 'பரம்ஜ்யோதி: என்று எது கூறப்படுகிறதோ.

தமஸ: பரஸ்தாத்:— 'தமஸ்' என்ற சொல்லால் கூறப்படும் பிரக்குதிமண்டலத்துக்கு அப்பால் எது இருக்கிறதோ.

தத்பிஞ்சலாஞ்சந ஸுதாமக்ருதோபவீதம்:— மயில்பீலிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த தேஜஸ்.

கோ தூளிதூஸரிதகுந்தளம்:— பசுக்களின் புழுதிபடிந்த கேசங்களையுடையது 'கடிய வெங்கானிடைக் கன்றின்பின் போய்' 'கன்றுகள் மேய்த்து மழியோடி கார்க்கோடல் பூச்சுடி வருகின்ற தாமோதரா கற்றுத்துளிகாண் உன் உடம்பு' என்று ஏங்கும் யசோதை பாசுரமாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கிறவிதமாய், காலிப்பிள்ளை வந்தால் பசுக்களின் குளம்புகளால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி திருக்குழல்களின்மீது அழகுறப் படிந்திருக்கும் திருக்கோலம்.

அந்த: ஆஸ்தாம்:— என் நெஞ்சினுள்ளே எப்போதும் இருக்கவேண்டும். பிரக்குதிமண்டலத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அயர்வருமமரர்களதிபதி யாயிருக்கும் ரூபத்தைக்காட்டிலும் ஸௌலப்பயத்துக்கும் ஸௌந்தர்யத்துக்கும் எல்லை நிலமாயிருக்கும் இந்தக் கோபாலவேஷமே என் மனதுக்குப் போக்யமாயிருக்கிறது, அதுவே எப்போதும் என் மனதில் திகழவேண்டும் என்று மனோரதிக்கிறார். 55

கண்ணனின் செயல்கள் மனதைக் கவர்ந்தன அவனுடைய ரூபமும் ஆகர்ஷக மாயிருந்தது. திரும்பவும் அச்செயல்களில் ஒன்றைக் கூறி என்னே உன் மாயச் செயல் என்று கேட்கிறார்.

यद्वै जरासुतभयात् विप्लायथास्त्वं तच्चैत् मनुष्यचरितानुविधानजं ते ।

तर्हि तिलोकगुरुमीश्वरं ईश्वराणां बाणाहवे किमिति शम्भुमजुंभयस्त्वम् ॥

५६

யத் வை ஜராஸுதபயாத் விபலாயதாஸ்த்வம்

தச்சேத் மனுஷ்ய சரிதா நுவிதா நஜம் தே ।

தர்ஹி த்ரிலோககுரும் ஈச்வரம் ஈச்வராணம்

பாணாஹவே கிமிதி சம்பும் அஜ்ரும்பயஸ்த்வம் ॥

56

ஜராஸுதபயாத்	— ஜராஸந்தனிமிருந்துண்டான பயத்தாலே
த்வம்	— நீ
விபலாயதா:	— ஓடினாய்
இதி யத் வை	— என்பது யாதொன்றுண்டோ,
தத்	— அச்செயல்
தே	— உனக்கு
மனுஷ்ய சரித	— மனிதர்களின் செயலைப்
அநுவிதாநஜம் சேத்	— பின்பற்றிச் செய்வதற்காக ஏற்பட்டதாகில்,
த்ரிலோககுரும்	— மூன்று லோகத்திலும் மேற்பட்டவனும்,
ஈச்வராணம்	— தேவர்களுக்கு
ஈச்வரம்	— ஈச்வரனுமான
சம்பும்	— ருத்திரனை
பாணாஹவே	— பாணாஸுரயுத்தத்திலே
த்வம்	— நீ
கிமிதி	— ஏன்
அஜ்ரும்பய:	— திகைத்துப்போம்படி செய்தாய்?

யத் வை ஜராஸுதபயாத் விபலாயதா: த்வம்:— ஜராஸந்தனிமிருந்து பயந்து நீ ஓடினாய் அல்லவா. நீ கிருஷ்ணன் கம்ஸனைக் கொன்றபிறகு, கம்ஸனுடைய மனைவிகள் இருவரும் தம் தந்தையான ஜராஸந்தனிமம் சென்று முறையிட்டார்கள், ஜராஸந்தன் கோபமடைந்து யாதவவம்சத்தையே அழித்துவிடுவதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தான். பலதடவைகள் போரும் செய்தான். இதேஸமயத்தில் காலயவனன் என்ற அஸுரன் கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சண்டையிடும்பொருட்டு வந்தான். ஒரேகாலத்தில் இருவருடன் சண்டையிட்டால் நாசம் ஏற்படும் என்பதைக் கண்டு, கிருஷ்ணன் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் ஒரு நகரத்தை நிர்மாணம் செய்து பிரஜைகளை அதில் குடியேற்றிவிட்டு தான் நிராயுதபாணியாய் நகரத்திலிருந்து வெளிவந்தான். அவனைப் பார்த்துக் காலயவனன் பின்தொடரவே, கண்ணன் பயந்தவன் போல் ஓட்டம் பிடித்து ஒரு குறைகூறல் நுழைந்தான். காலயவனனும் பின்சென்று குறைகூறல் குள் பார்க்க, அங்கு ஒருவன் உறங்குவதைக் கண்டான். கிருஷ்ணன் தான் தன்னை ஏமாத்துவதற்காக இப்படிச்செய்கிறான் என்று கோபித்து, காலயவனன் அவனைக் காலால் உதைத்து எழுப்பினான். அவ்விதம் தூங்கி எழுந்தவன் முசுகுந்தசக்ரவர்த்தி, ஒருகாலத்தில் தேவர்களுக்காக அஸுரர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்து வெற்றிபெற்றவன். அந்த சிரமம் தீருவதற்காக நீண்டகாலம் தூங்கவேண்டும், நடுவில் யாராவது எழுப்பினால் அவன் தன் பார்வையால் பஸ்மமாகிவிடவேண்டும். உடனே தனக்குப் பகவத்தர்சனம் கிடைக்கவேண்டும் என்று வரம்பெற்றுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான் முசுகுந்தன். காலயவனன் எழுப்பவும் இவன்பார்வையினாலேயே அஸுரன் பஸ்மமாகிவிட்டான் உடனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானும் அவன்முன் தோன்றிவி, அவன் பகவானை வணங்கித் துதிக்கத் தொடங்கினான் என்ற பாகவதக்கதை இங்கு தீருவுள்ளத்தில் கொள்ளப்பட்டது. (தொடரும்)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமா நுஷஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

தத் சேத் மனுஷ்யசரிதாநுவிதாநஜம் தே- இப்படி ஜராஸந்தனுக்குப் பயந்து ஓட்டம் பிடித்தது மனிதர்களது போன்ற செயலைச் செய்யும் பொருட்டாகில்

தர்ஹி- அப்போது பூமியில் எழுந்தருளியிருந்த காலம் முழுவதும் மனிதர் களைப்போலவே காரியம் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டாமா? மற்று மனிதர்களால் மட்டுமல்ல. தேவர்களாலும் செய்யவொண்ணாத காரியத்தை எப்படிச் செய்தாய் என்று கேட்கிறார் சுலோகத்தின் பிற்பகுதியால். அது என்ன சரிதமென்னில்:- பாணு சுர யுத்தத்தில் ஸாக்ஷாத் ருத்ரனை அநாயாஸமாக ஜயித்தது. அந்த ருத்ரன் யாரென் னில்;- த்ரீலோககுரும்- மூன்று லோகத்துக்கும் மேற்பட்டவன்.

ஈச்வராணம் ஈச்வரம்- ஈசுவரர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரன். இந்திராதி ள்கல தேவதைகளுக்கும் மேலாய் அவர்களை நியமித்துக்கொண்டிருப்பவன்.

சம்பும்- ஸாக்ஷாத் ருத்ரனை. த்ரீமூர்த்திகளுக்குள் ஒருவன் என்று பிரஸித்தி பெற்ற சிவனை,

பாணஹவே- பாணஸூரனோடு செய்த யுத்தத்தில்.

த்வம் அஜநம்பய:- நீ எவ்வாறு கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு நிற்கும்படி செய்தாய்? இது ஸாதாரண மனிதன் செயலா? அமாநுஷ்சரிதமல்லவா?

மஹாபலியின் புத்திரான பாணஸூரன் சோணிதம் என்னும் நகரில் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். பரமசிவனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ள பாணன் அவர் நடனம் செய்யும்போது தன் ஆயிரங்கைகளாலும் வாத்தியம் வாசித்துப் பரபசிலை எந்தோ விப்பித்தான். அதனால் பாணன் வரம் கேட்டபடி சிவன் அவனுடைய நசரரக்ஷை கை இருந்து வந்தார். பாணனுக்கு உஷை என்று ஒரு அழகிய பெண் இருந்தாள். ஓரிரவில் அவள் ஸ்வப்னத்தில் ஒரு சுந்தரபுருஷனைக் கண்டு அவன்மேல் அடங்காக்காதல் கொண்டாள். -ஆனால் அவன் யார் என்று தெரியாததால் அவளுடைய தோழியான சித்திரலேகை உலகிலுள்ள யௌவனபுருஷர்களை யெல்லாம் படம் எழு திக் காட்ட. ஸ்ரீ சிருஷ்ணபகவானுடைய பேரான அநிருத்தன்தான் அவன் என்று நிச்சயித்து தன் மந்திரசக்தியால் அநிருத்தனைக் களவுகொண்டு போய் அந்தப்புரத் தில் வைத்து மணம் புரிந்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தாள். நான்கு மாதங்கள் அநிருத் தனைக் காணாது, பிறகு நாரதரிடமிருந்து பாணஸூரனுடைய அந்தப்புரத்தில் இருப் பதை அறிந்து கண்ணன் சோணிதபுரம் சென்றான். அங்கு பாணனோடு ஏற்பட்ட யுத்தத்தில் அவனுக்குப் பரிந்து ருத்ரன் தன் லைன்யத்தோடு கண்ணனை எதிர்த்துக் கடும்போர் புரிந்தான். அதில் ஸ்ரீ சிருஷ்ணன் ஜ்ஞாப்பகாஸ்த்ரம் என்னும் அஸ்த்ரத் தைப் பிரயோகிக்கவே ருத்ரன் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு செய்வதறியாது நின்று வட்டான். ஸ்ரீ பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் 63-வது அத்தியாத்திலுள்ள கதையே இங்கு கொள்ளப்பட்டது.

‘நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழி கொண்டான் பின்னும்
 நேர்சரிந்தான் எரியும் அனலோன் பின்னும்
 நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்தி கண்டார் அப்பன்
 நேர்சரி வாணனை திண்டோள்கொண்ட வன்றே. (7-4-8)

என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசரம் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தக்கது. (56)

கீழ் சுலோகத்தில் மனுஷ்யபாவனை பண்ணிக்கொண்டு இருக்குப்போதே அதி
 மாநுஷமான செயலும் ஏற்பட்டு உன் பரதவம் மறைக்கமுடியாது போயிற்றே என்
 றார். அடுத்த சுலோகத்தால் மனிதனும் செய்யத் தயங்கும் கார்யத்தை எவ்வாறு
 செய்யத் துணிந்தாய் என்கிறார்.

जातं कुतस्तदकृतज्ञविचेष्टितं ते पुत्रीयया किल वरं ववृषे वृषाङ्कात् ।
 अक्षेषु सक्तमतिना च निरादरेण वाराणसी हरपुरी भवता विदग्धा ॥ २७

ஜாதம் குதஸ் ததக்ருதஜ்ஞ விசேஷ்டிதம் தே
 புத்ரீயயா கில வரம் வவ்ருஷே வ்ருஷாங்காத் ।
 அக்ஷேஷு ஸக்தமதிநா ச நிராதரேண
 வாராணஸீ ஹரபுரீ பவதா விதக்தா ॥ 57

புத்ரீயயா	— தனக்கு (ருக்மிணியிடத்தில்) ஒரு புத் திரன் வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால்
வ்ருஷாங்காத்	— பரமசிவனிடமிருந்து
வரம்	— வரத்தை
வவ்ருஷே கில!	— வேண்டி நின்றாய் அல்லவா! (அப்படியிருந்தும் வேறொரு ஸமயத்தில்)
அக்ஷேஷு	— சூதாட்டக் காய்களை நகர்த்துவதில்
ஸக்தமதிநா	— செலுத்தப்பட்ட புத்தியையுடைய
பவதா	— உன்னால்
நிராதரேண	— ஒரு பிரயத்தினமில்லாமலேயே
ஹரபுரீ	— பரமசிவனுடைய நகரமான
வாராணஸீ	— காசி
விதக்தா	— எரிக்கப்பட்டது
தே	— உனக்கு
தத்	— அவ்விதமான
அக்ருதஜ்ஞ	— நன்றியற்றவனுடைய
விசேஷ்டிதம்	— செயல்
குத: ஜாதம்	— ஏன் உண்டாயிற்று?

ஜாதம் குத: தத் அக்ருதஜ்ஞவிசேஷ்டிதம் தே - எப்படி உண்டாயிற்று அந்த
 நன்றி மறந்தவனுடைய செயல் உன்னிடம் என்று ஆச்சரியம் த்வானிக்கக்கூடக் கூள்வியை
 முதலில் வைக்கிறார் கவி. ‘க்ருதீ க்ருதஜ்ஞ:’ என்று க்ருதஜ்ஞலென்றே பிரஸித்தமான
 உன்னிடத்தில் இது என்னிதம் ஏற்பட்டது? அந்த விபரீதச் செயல் என்ன என்பதை
 சுலோகத்தின் மேற்பகுதி விளக்குகிறது.

புத்ரீயயா கில வரம் வ்ருஷே வ்ருஷாங்காத்- ஒரு புத்திரன் லேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் பரமசிவனிடம் வரம் வேண்டி நின்றாய். ருக்மிணி தனக்கு ஒரு புத்திரன் வேண்டும் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் சொல்ல, அவனும் அப்படியாகில் கைலாசம் சென்று பரமசிவனை வேண்டி வரம் பெற்று வருவோம் என்று புறப் பட்டுச் சென்றான். அவ்விதம் வரமும் பெற்றான். இவ்விதம் பரமசிவனிடமிருந்து உபகாரத்தைக் கிருஷ்ணன் பெற்றான். இந்த உபாக்கியானம் கீழே 'தம் வந்தஸே கில தத: ச வரம் வ்ருணீஷே' என்று 11-வது சுலோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியாகில் மற்றொரு சமயம் ருத்ரனுடைய நகரமான காசியை அழித்தது சரிதானு என்கிறார்,

அக்ஷேஷு ஸக்தமதிநா பவதா- சதுரங்காட்டத்தில் காய்களை நகர்த்துவதில் மனத்தைச் செலுத்தியிருந்த உன்னால்.

நிராதரேண- பிரயத்தினமின்றியே அநாயாஸமாக.

ஹரபுரீ வாராணஸீ விதக்தா- பரமசிவனுடைய நகரமான காசீ எரிக்கப்பட்டது. பரமசிவனிடமிருந்து உபகாரம் பெற்றதற்கு அவருக்குச் செய்யும் பிரத்யுபகாரம் இதுதானா?

முன்னொரு காலத்தில் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன் என்ற ஒரு அரசன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப்போல் நான்கு தோள்கள், சங்கசக்ரம் முதலியவற்றைத் தரித்துத் தானே வாஸுதேவன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தன் பொய் வேடத்தைக் கலைத்துவிட்டுத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி கர்வத்தால் தூது அனுப்பினான். அவனை அடக்குவதற்காக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தன் லைசியத்தோடு அவனை எதிர்த்துச் சென்று, பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனையும், அவனுக்குத் துணையாக வந்த காசிராஜனையும் கொன்று திரும்பினார்: காசிராஜன் இறந்ததைக் கண்ட அவன் பிள்ளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வம்சத்துடன் கொல்வதற்காக ஒரு அபிசாரயாகம் செய்து ஒரு பிசாசத்தை ஏவினான். அது துவாரகைக்கு வந்து ஜனங்களை ஹிம்ஸிக்கத் தொடங்கிற்று. அப்போது ஸபாமண்டபத்தில் சதுரங்கவிளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இதைக் கேள்வியுற்று, அருகிலிருந்த சக்ராயுதத்தை ஏவ, அதுவும் பிசாசத்தைத் தூரத்திக்கொண்டு போய் பரிவாரங்களுடன் அதையும் காசீ பட்டணத்தை யுமே எரித்துச் சாம்பலாக்கி விட்டு மறுபடி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பக்கல் வந்து சேர்ந்தது. (57)

(ஸ்ரீ பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் 66-வது அத்தியாயம்)

ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷயேஷ்டிதங்களில் தலையான மூன்றைக் கூறுகிறார்.

सञ्जीवयन्नपि मृतं सुतमुत्तरायाः सान्दीपिनेश्विरमृतं सुतं आनयंश्च ।

धाम्नो निजात् द्विजसुतान् पुनरानयन् वा स्वामेव तां तनुं अहो कथमानयेस्वम् ॥ ५८

ஸஞ்ஜீவயந் நபி ம்ருதம் ஸுதம் உத்தராயா:

ஸாந்தீபிநே: சிரம்ருதம் ஸுதம் ஆநயம்ச்ச ।

தாம்நோ நிஜாத் த்விஜஸுதாந் புநராநயந் வா

ஸ்வாம் ஏவ தாம் தநும் அஹோ கதம் ஆநயஸ் த்வம் ॥ 58

உத்தராயா:	— உத்தரையினுடைய
ம்ருதம்	— இறந்து கிடந்த
ஸுதம்	— பிள்ளையை
ஸஞ்ஜீவயந் அபி	— பிழைப்பூட்டுகிறவனாயும்,
ஸாந்தீபிநே:	— ஸாந்தீபினியினுடைய
சிரம்ருதம்	— நெடுநானைக்கு முன் இறந்துபோன
ஸுதம்	— பிள்ளையை
ஆநயந் ச	— மீட்டு வருகிறவனாயும்,
நிஜாத்	— தன்னுடையதான
தாம்ந:	— சோதி உலகினின்றும்
த்விஜஸுதாந்	— பிராம்மணனுடைய புத்திரர்களை
புந:	— மறுபடியும்
ஆநயந் வா	— திருப்பிக்கொண்டு வருகிறவனுமான
த்வம்	— நீ
ஸ்வாம்	— அவர்களுடையதான
தாம் எவ தநம்	— அதே சரீரத்தை
கதம்	— எப்படி
ஆநய:	— கொண்டு வந்தாய்?
அஹோ!	— ஆச்சரியம்!

ஸஞ்ஜீவயந் அபி ம்ருதம் ஸுதம் உத்தராயா:— உத்தரையின் இறந்து பிறந்த புத்திரனை உயிர்ப்பித்தும், பாரதயுத்தத்தில் பாண்டவர்களைப் பழிவாங்கி ஆரியோதனனை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டும் என்று அச்வத்தாமன் நள்ளிரவில் பாண்டவர்களின் புத்திரர்களைக் கொண்டு, மறுபடியும் பாண்டவவம்சத்தையே அழிக்கவேண்டுமென்ற கோபத்துடன் அபாண்டவாஸத்ரம் என்னும் பாணத்தைப் பிரயோகித்தான். பாண்டவர்களிடம் அது வராதவாறு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சக்ராயுத்தால் அவர்களை ரக்ஷித்ததால், அது பயந்தோடி உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசுவை தவிக்க அது கரிக்கட்டையாகக் கீழே விழுந்தது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் சரணகமலத்தால் அக் குழந்தையின் உடல் முழுவதும் தொடவே அது உயிர்பெற்று எழுந்தது. அதுவே பரீக்ஷித் என்று பிரிஸித்திபெற்றமஹாராஜன், பெரியாழ்வார் இந்தவீருத்தாந்தத்தை “உத்தரைதன் சிவவனையும் வ்யக்ஷோண்ட உயிராளன்” (4-9-6) என்று கூறுகிறார். கரியாக விழுந்த சிசுவை உயிர்ப்பித்ததையுங்காட்டில் வியக்கத்தக்க மற்றொரு வீருத்தாந்தத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஸாந்தீபிநே: சிரம்ருதம் ஸுதம் ஆநயந் ச— ஸாந்தீபினியின் பல நாட்களுக்கு முன் இறந்து போன புத்திரனைக் கொண்டுவருகிறவன்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸாந்தீபினிமுனிவரிடம் வித்யாப்யாஸம் செய்துபுடிந்ததும், குருதக்ஷிணையாக எது ஸமர்ப்பிக்கவேண்டு என்று கேட்டான். ஸாந்தீபினி கண்ணனின் பெருமையை அறிந்தவராகையால் பல நாட்களுக்கு முன் கடல் கொண்டுபோன தன் பிள்ளையைத் திருப்பிக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கூறினார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அவர் பிள்ளையை முன் இருந்தது போலவே கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்ததன் ஆசாரியரை ஸந்தோஷிப்பித்தான். (தொடரும்.)

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநீவாஸராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே, ஓதுலித்த தக்கணயா உரு
வுருவே கோடுத்தானார், தோதவத்தித் தாய்மறையோர் துறைபடியத் துளும்பீடுங்ங் போதில்
வைத்த தேன் சொறியும் புனலரங்கமென்பதுவே. என்று பெரியாழ்வாரும். (4-8-1)
ஓதுவாய்மையும் உவனியப்பிறப்பும் உனக்கு முன் தந்த அந்தணனொருவன்
காதல் என் மகன் புகலிடம் காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கு என்று
கோதில் வாய்மையினான் உணைவண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவினைக் கோடுத்தாய்
ஆதலால் வந்து உன் அடியினையடைந்தேன் அணிபோழில் திருவரங்கத்தம்மானே (5-8-7)
என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அநுஸந்தித்த விருத்தாந்தம் இது.

தாம் நோ நிஜாத் த்விஜஸுதாந் புநராநயந் வா:- சுடரொளியான தன்
ஸ்ரீவைகுண்டிலோகத்தினின்றும் பிராமணன் புத்திரர்களைக் கொண்டுவருகிறவன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் 'ஏகாஹம்' என்றயாகத்தில் தீக்ஷிதையிருந்தபோது ஒரு பிரா
மணன் அவனை யணுகி, என் மனைவி மூன்று முறை பிரஸவித்தாள், மூன்று குழந்தை
களும் பிறந்தவுடனேயே மறைந்துபோய்விட்டன. இப்போது நான்காவது குழந்
தையை ஈனும் தருணத்தில் இருக்கிறான். இக்குழந்தையையாவது காத்துத் தந்தருள
வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். கண்ணை புறப்பட யத்னிக்கும்போது, யாக
நடுவில் நீர் போகவேண்டாம்; நானே அக்காரியத்தைச் செய்கிறேன்' என்று அருகி
ருந்த அர்ஜுனன் கூற, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் புன் முறுவலுடன் அவனைப் பிராமண
னுடன் அனுப்பிவைத்தான். அர்ஜுனன் பிராமணன் இல்லம் சென்று காற்றும்
புகாதுபடி அம்புக்கூடு கட்டி பிராமணஸ்திரீ பிரஸவிக்கும் தருணத்தை எதிர்பார்த்
திருந்தான். குழந்தை பிறந்ததும் முன்போல் அதுவும் காணாமற்போக பிராமணன்
மனமுடைந்து காப்பதற்காக வரும் கண்ணைத் தடுத்துக் காரியத்தை நிறைவேற்றா
மல் செய்ததற்காக அர்ஜுனனைப் பலவாறாக நொந்துகொண்டு மறுபடியும் கண்ண
னிடம் வந்து முறையிட்டான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அபயமளித்து, அர்ஜுனனையும்
பிராமணனையும் தேரிலேகொண்டு ஏறி. அர்ஜுனனைத் தேரைக் கடத்தச்சொல்லி,
அண்டத்துக்குள்ளான லோகங்களும் ஆவரணங்களும்பிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்
வருகு படும்படியாக, கார்யரூபமான தேர் காரணரூபமான தத்தவங்களுக்குள்ளே
போகிறபோது உருக்குலையாதே தேருக்குத் திண்மைகொடுத்து நடத்திக்கொண்டு
போய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி, ஜலத்திலே
மத்ஸ்யம் உலவுமாப்போலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்படி நிரவதிகதேஜோரூப
மான பரமபதத்திலே கன்னிலமாகையால தானேபோய்ப்புக்கு. நாச்சிமார் 'ஸ்ரீ
கிருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேணும்' என்றும், ப்ராக்ருத அப்ராக்ருத
சக்சி பரிணாமம் காணவேணும்' என்றும் பிறக்கப்பிறக்க அங்கே கொண்டுபோய்
வைத்திருந்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் மீட்டு, தீக்ஷாகாலமாகையால் ப்ராதஸ்
ஸவங்கம் தலைக்கட்டி மாத்யந்தினஸவன் த்திற்குமுன் பிராமணனிடம் சேர்ப்பித்தான்.
இந்த விருத்தாந்தத்தை

இடரின்றியே ஓடநாள் ஒருபோழ்தில் எல்லாவலகும் கழியப்
படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏறத் திண்தேர் கடலி,

கூடரோளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதீகன் பிள்ளைகளை
உடலோடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப்பற்றியோன்றும் துயரிலனே. (3-10-5)

என்று நம்மாழ்வாரும்,

வேதவாய்மொழியந்தணன் ஒருவன் எந்தை நின் சரண் என்னுடை மனைவி
காதல் மக்களைப் பயத்திலும் காணாள் கடியதோர் தேய்வம் கொண்டோளிக்ஞம் என்றழைப்ப
ஔதலார்முன்னே இன்னருள் அவர்க்குச் செய்த உன்மக்கள் மற்றிவர் என்று கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்து உன் அடியிணையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே (5-8-6)
என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்கள்.

ஸ்வாம் ஏவ தாம் தநும் அஹோ கதம் ஆநய: த்வம்:- இக்குழந்தைகையெல்
லாம் அவரவர்களுடைய சரீரத்தோடுகூடவே எவ்வாறு கொண்டுவந்தாய்? என்ன
ஆச்சரியம்! இறந்தவனைப் பிழைப்பித்ததும், பரமபதம் சென்றவர்களைத் திருப்பிக்
கொண்டுவருவதுமே ஆச்சரியம். அதிலும் அந்தக் குழந்தைகளை அவரவர்களுடைய
சரீரத்தோடேயே மீட்டுவந்தது என்பது மிகமிக ஆச்சரியம். என்னே உன்னுடைய
அகடிதகடநாஸாமர்த்யம்! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். 58

முந்திய சுலோகத்தோடு ஸ்தவத்தின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யம் மனோஹாரி சேஷ்டிதங்கள் இவைகளின் வர்ணனம்
முடிவுற்றது. இனி இதுவரை ஸர்வேச்வரனை அபிமுகமாக்கி அவனுடைய அதி
மானுஷ்சேஷ்டிதங்களைச் சொன்னதற்கும் அவற்றைத் தாம் அநுஸந்தித்ததற்கும் பிர
யோசனம் தாம் அவனைச் சரணம் அடைந்து தம்மை ரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திப்பதே
என்று நிர்ணயித்து, அப்படி அவனால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய தகுதி தம்மிடம் இருப்
பதை மேல் மூன்று சுலோகங்களால் கூறுகிறார். அவற்றை முதல் சுலோகத்தால்
தம்மிடம் அபசாரங்கள் நிரம்பியிருப்பதையும் தம்முடைய புகலொன்றில்லாமையை
யும் கூறிக்கொண்டு எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

अद्यापि नास्त्युपरतिः त्रिविधापचारात् पापः परे निरतिहोऽसि तस्यपारे ।

एतादृशोऽहमगतिर्भवतो दयायाः पात्रं त्वदीयचरणौ शरणं प्रये ॥

49

அத்யாபி நாஸ்த்யுபரதி: த்ரிவிதாபசாராத்

பாப: பரே நிபதிதோ஽ஸ்மி தமஸ்யபாரே ।

ஏதாத்ருசோஹம் அகதி: பவதோ தயாயா:

பாத்ரம் த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

59

அத்ய அபி	— இன்றுகூட
த்ரிவித	— மூன்றுவகைப்பட்ட
அபசாராத்	— அபசாரங்களிலிருந்து
உபரதி:	— ஓய்ந்திருப்பது
ந அஸ்தி	— ஏற்படவில்லை.
பாப:	— பாபியான நாள்
பரே	— பெரியதாயும்
அபாரே	— கரையற்றதாகவும் இருக்கிற

தமஸி	— அஜ்ஞானத்தில்
நிபதித:	— விழுந்தவனாக
அஸ்மி	— இருக்கிறேன்.
ஏதாத்ருச:	— இவ்விதநிலையிலுள்ளவனும்
அகதி:	— வேறு கதியற்றவனும்,
பவத:	— உன்னுடைய
தயாயா:	— அருளுக்கு
பாத்ரம்	— பாத்ரமாயிருப்பவனுமான
அஹம்	— நான்
த்வதீயசரணௌ	— உன்னுடைய இருதிருவடிகளையும்
சரணம் ப்ரபத்யே	— சரணமாக அடைகிறேன்.

அத்யாபி நாஸ்தி உபரதி: த்ரிவிதாபசாராத:— மூலகைப்பட்ட அபசாரங்களில் நின்றும் இன்றுகூட ஒழிந்தமையிலை. த்ரிவிதாபசாரமாவது: பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம், அஸஹ்யாபசாரம்.

இவற்றுள் பகவதபசாரமாவது— எம்பெருமானுடைய விபூதியைத் தன்னுடைய தாகக் கருதுவது, அர்ச்சாவதாரத்தில் இது ப்ராக்ருதம் என்று நினைப்பது முதலியவை. ஆலய தர்சனத்துக்காகப் போகும்காலங்களில் தவிரவேண்டியவைகளாக முப்பத்திரண்டு அபசாரங்கள் என்று சில கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பாகவதபசாரம்:— அர்த்தகாமங்கள் காரணமாக பகவத்பக்தர்சன் விஷயத்தில் தவரிழைப்பது.

அஸஹ்யாபசாரம்:— 'நூறு உபசாரங்கள் செய்தபோதிலும் நான் அவர்களைக் க்ஷமிக்கமாட்டேன்.' என்கிற பகவத்வாக்யத்தினால் குறிப்பிடப்பட்ட சில விசேஷ அபசாரங்கள். வித்யாசாரம், குருத்ரோஹம் முதலானவைகளும் ஒரு காரணமீன்றிய பகவானிடத்திலும் பாகவதர்களிடத்திலும் விரோதம் அலக்ஷியம் பரிஹாஸம் செய்தல் முதலியன.

இவ்வகைப்பட்ட மூன்றுவித அபசாரங்களைச் செய்வதை இன்னும் விட்ட பாடில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் (இவ்வுலகில்) இருக்குமளவும் என்னதான் ஜ்ஞானமும் பக்தியும் இருந்தாலும் அநாதிகாலமாகப் பாபமே செய்துபோந்த வாஸனை இன்னும் அதிலேயே தள்ளிவிடுமோ என்று நடுங்குகிறார்.

பாப: பரே நிபதித: அஸ்மி தமஸி அபாரே:— பாபியான நான் எல்லையில்லாத பெரும் அஜ்ஞானத்தில் அழுந்தியிருக்கிறேன். 'ஐந்திவாஹம் வர்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம் சுசீநாம் யுச்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதிவிதாம் | நிஸர்காசேவ த்வச்சரண கமலைகாந்தமநஸாம் அதோ஽த: பாபாத்மா சரணத! நிமஜ்ஜாமீ தடஸி ||' என்ற ஸ்தோத்ரரத்தன சுலோகத்தை நினைவுறுத்துகிறது.

ஏதாத்ருச: அஹம்:— அபசாரங்களும் அவற்றுக்குக் காரணமான அஜ்ஞானமும் நிரப்பியிருக்கிற நான் போய்நின்ற ஞானமும் போல்லாவொழுச்சும் சட்டிச்சுட்டிப்பம் இன்னின்றநீர்மை.

அகதி:— என்னைக் காத்துக்கொள்ள வேறு ஒரு உபாயமும் இல்லாதுவன். 'புகலொன்றில்லாவடியேன்.

பவத: தயாயா: பாத்ரம்:— உன்னுடைய தயைக்குப் பாத்திரமானவன். ஒரு கூணத்தில் நான் செய்த பாபத்தை அநந்தகாலம் அனுபவித்தும் தீர்க்கமுடியாது. ஆகையால் உன் கருணைக்குப் பூர்ணமானபாத்ரம் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் தாம் தயைக்குப் பூர்ணபாத்ரம் என்கிறார் அச்யுதசதகத்தில்.*

த்வதியசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே:— உன் திருவடிகளைச் சரணமாக அடைகிறேன். 'உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேனே'

கோடியமனத்தால் சினத்தொழில் புரிந்து திரிந்து நாயினத்தோடும் திளைத்திட்டு

ஓடியும் உழன்றும் உயிர்களே கொன்றேன் உணர்விலேன் ஆதலால், நமனார்

பாடியைப் பெரிதும் பரிசுழித்திட்டேன் பரமனே பாற்கடல்கிடந்தாய்

நாடி நான் வந்து உன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய் (1-6-6)

என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்வதுபோல, தம் குறைகளைக் கூறிக்கொண்டு முந்திய ஐம்பத்தெட்டு சுலோகங்களில் தம் துதிக்கு அபிமுகனாக நின்ற எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார். 59

'நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்' என்றார், தான் சொன்னதும் மன:பூர்வமாகவும் உண்மையாகவே சொன்னதாகவும் இருக்குமா என்று தமக்கே ஸந்தேஹம் உண்டாயிற்று தம்முடைய குணக்கேட்டை நினைத்துப்பார்த்ததும். அதனால் உன்னருளால் என் வார்த்தையை உண்மையாக்குவாயாக என்று பிரார்த்திக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்.

विश्रभणं त्वयि न यद्यपि मेऽस्ति नापि श्रद्धा यथोक्तवचनार्थगता तथाऽपि ।

वाचं त्विमां सकृत् अथापि असकृन्मयोक्तां सत्यां कुरुष्व दययैव दयैकसिन्धो ॥ ६०

விஸ்ரம்பணம் த்வயி ந யத்யபி மேஸ்தி நாபி

சரத்தா யதோக்தவசநார்த்தகதா ததா஽பி ।

வாசம் த்விமாம் ஸக்ருத் அதாபி அஸக்ருத் மயோக்தாம்

ஸத்யாம் குருஷ்வ தயயைவ தயைகஸிந்தோ ॥ 60

மே	— எனக்கு
த்வயி	— உன்னிடத்தில்
விஸ்ரம்பணம்	— நம்பிக்கை
யத்யபி ந அஸ்தி	— இல்லாமலிருந்தபோதிலும்,
அபி	— மேலும்
யதோக்தவசநார்த்தகதா	— என்னால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையின் பொருள் விஷயமான
சரத்தா	— சிரத்தை
ந	— இல்லாமலிருந்தபோதிலும்,
ததா அபி	— அப்படி இருந்தாலும்
ஸக்ருத்	— ஒருதடவை

(தொடரும்)

तरिऊ अचुअ दुरिअं इमम्मि देहम्मि एकदिवहेऽपि कअम् ।

काळो अलं ण सअलो कलुणाए तुजअ पुण्णपत्तं म्हि इमो ॥ अच्युतशतकं- (76)

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீ கார்த்தாழ்வான் அருளிச்சேய்த்
அதிமா நுஷ ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான், புதுக்கோட்டை A. ஸ்ரீநீவாலராகவாசார்யஸ்வாமி, M. A. மதுரை]
(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

- மயா உக்தாம் — என்னால் சொல்லப்பட்ட
இமாம் வாசம் — இந்த வார்த்தையை
அஸக்ருத் உக்தாம் — அடிக்கடி சொல்லப்பட்டதாகவும்
அதாபி — மேலும்
ஸத்யாம் — உண்மையானதாகவும்
தயயா ஏவ — உன்னருளாலேயே
குருஷ்வ — நீ செய்தருளவேணும்.
தயைகஸிந்தோ! — கருணாஸாகரமான பகவானே!

விஸ்ரம்பணம் த்வயி ந மே அஸ்தி யத்யபி:— உன்னிடத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இராமலிருந்த போதிலும்.

யதோக்தவசநார்த்தகதா ச்ரத்தா அபி யத்யபி ந அஸ்தி— “த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்று கீழ் சுல்லாகத்தில் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையின் பொருளில் சிரத்தையும் எனக்கு இருக்கவில்லையாகிலும். முதலில் பகவானிடத்தில் வசவாஸம் இல்லாவிட்டாலும், கொஞ்சம் சிரத்தை இருக்குமாகில் பின்னால் விசவாஸம் பிறக்கவும், அது மஹாவிசவாஸமாக வளரவும் இடம் உண்டு. தாம் சொன்ன வார்த்தையிலேயே சிரத்தை இல்லை என்பதால் தமக்குப் பகவானிடத்தில் விசவாஸம் இல்லை, உண்டாகும் என்று நம்பவும் இடமில்லை என்கிறார்.

ததா அபி— அப்படி இருந்தபோதிலும்.

வாசம் து இமாம் ஸக்ருத் மயா உக்தாம்— என்னால் ஒரு தடவை சொல்லப்பட்ட இந்த வார்த்தையை. ‘உன் திருவடிகளைச் சரணம் அடைகிறேன்’ என்று ஒரு முறை சொல்லிவிட்டேன்ல்லவா! அவ் வார்த்தையை.

அஸக்ருத் மயா உக்தாம் ஸத்யாம்— பல தடவைகள் சொல்லப்பட்டதாகவும், உண்மையானதாகவும், சிரத்தையும் விசவாஸமும் இல்லாமல் வேஷத்துக்காகவே பரிஹாஸத்துக்காகவே நான் உன்னைச் சரணமடைவதாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அதை நீ உண்மையானதாகச் செய்ய வேண்டும். அது மட்டுமன்றிக்கே, உலகப் பற்றற்று உன் திருவடிகளில் விசேஷபக்தி யிக்கு, சரணமடைகிறேன்’ என்ற வார்த்தைகளைத் தீ நம்பத் திரும்ப நான் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளவேண்டும்.

தயயா ஏவ— உன் அருளிஞாலேயே. இதையெல்லாம் செய்து தரவேண்டும் என்றால், அதற்கு என்னிடம் ஒரு தகுதியும் இல்லை. உன் தயை ஒன்றையே நான் உபாயமாகக் கருதுகிறேன்.

தயைகஸிந்தோ!— கருணைக்கடலே! சொன்னதை மட்டில் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு அதை உண்மையாக்கவும் மஹாவிசவாஸத்தோடு சொன்னதாகவும் கொள்ளவேண்டிய அளவுக்கு உன்னிடம் தயை இருக்கின்றதல்லவா? கருணையங்கடலான நீ உன் குணத்துக்கேற்ப நீ என்னைக் காத்தருள வேண்டும். 60

தம்மிடம் ஒரு தகுதியில்லாமையைப் பார்த்து ஸர்வேச்வரன் தம்மைக் கைவிடலாகாது; சரணாகதன் என்று தாம் சொன்ன சொல்லுக்காகவே தம்மைக் காத்தருள வேண்டும் என்று கெஞ்சுகிறார்,

पापीयसोऽपि शरणागतशब्दभाजः नोपेक्षणं मम तवोचितमीश्वरस्य ।
त्वज्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नेह पापं पराक्रमितुमर्हति मामकीनम् ॥ ६१

பாபீயஸோ஽பி சரணாகதசப்தபாஜ:

நோபேக்ஷணம் தவோசிதம் ஈச்வரஸ்ய ।

த்வத்-ஞாந-சக்தி-கருணாஸு ஸதீஷு நேஹ

பாபம் பராக்ரமீதும் அர்ஹதி மாமகீநம் ॥

61

பாபீயஸ: அபி	— (நான்) மிகுந்த பாபம் செய்தவகை இருந்தாலும்,
சரணாகதசப்தபாஜ:	— 'சரணாகதன் (என்ற பெயரைப் பெற்றவனான)
மம	— என்னை
உபேக்ஷணம்	— உபேக்ஷிப்பது
ஈச்வரஸ்ய	— ஸர்வேச்வராக இருக்கிற
தவ	— உனக்குத்
ந உசிதம்	— தகாது,
த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி	} — உன்னுடைய ஜ்ஞாநம், சக்தி, கருணை
கருணாஸு ஸதீஷு	
இஹ	— இங்கே
மாமகீநம்	— என்னுடையதான
பாபம்	— பாபம்
பராக்ரமீதும்	— என்னை மேற்கொள்வது (என்ப
ந அர்ஹதி	— ஆகாது.

பாபீயஸ: அபி— நான் மிகுந்த பாபம் செய்தவனாயிருந்தாலும், 'நானே நாநாவித நரகம் புதும் பாவம் செய்தேன்', 'பாவமே செய்து பாவியானேன்'.

சரணாகதசப்தபாஜ:— சரணாகதன் என்ற பெயரை அடைந்திருக்கிறவன். உள்ளே ஒன்றில்லையென்பதிலும் உன் திருமுன்பே வந்து சரணமடைகின்றேன் என்ற சொல்லைச் சொன்னவனான என்னுடைய. 'சரணாகதன் இவன் என்று என்னைப் பற்றி ஜனங்களிடையே ஒரு பேச்சு வந்திருக்கும்பொழுதே நீ என்னைக் காக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், ஸமுத்திரக்கரையில் நீ விபீஷணமும்வானுக்கு அளித்த அபய வசனம் கடலொலி போல் அர்த்தமற்றதாகிவிடும்' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார் அச்சதசதகத்தில். 'சரணவரணவாக் இயம் யா உதிநா ந பவதி பத ஸா அபி தீபூர்விகா' (என்னால் சொல்லப்பட்ட சரணமடைகின்றேன் என்ற சொல்லும் புத்திபூர்வகமாக வந்ததன்று. ஐயோ!) என்று வரதராஜஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் கூறுகிறார்.

ந உபேக்ஷணம் மம தவ உசிதம் ஈச்வரஸ்ய— என்னை உபேக்ஷிப்பது ஈச்வரனான உனக்கு உசிதமில்லை. ஸ்வாமியான அவனுக்குத் தன் உடைமையை ரக்ஷிக்க வேண்டிய கடமையுண்டல்லவா? அதைக் காட்டி நீ என்னை உபேக்ஷிக்கலாகாது என்று மன்றுகிறார். 'என்னையும் பார்த்து என்னியல்வையும் பார்த்து, எண்ணில் பல் குணத்த உன்னையும் பார்க்கில் அருள் செய்வதே நலம்' என்று அமுதனார் ராமாநுஜர் வீஷயத்தில் சொன்னதைப் பகவதவீஷயத்தில் கூறுகிறார்.

த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதிஷு- உன்னுடைய ஜ்ஞாநம், சக்தி கருணை இவை இருக்கும்போது. உன்னுடைய ஜ்ஞாநம் என்னுடைய பாபங்களை அறிவதற்கும், அதன் பரிஹாரக்ரமத்தை அறிவதற்கும் உபயோகமாயிருக்கும். உன்னுடைய சக்தி, பாபங்களுக்குத் தக்கபடி சிக்ஷையைக் கொடுப்பதற்கும், விக்ரங்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கவேண்டியவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் உபயோகமாயிருக்கும், ஆக இரண்டு குணங்களும் சிக்ஷணம் ரக்ஷணம் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருப்பவை. மூன்றாவது குணமான கருணை ரக்ஷணத்துக்கே உபயோகமாயுள்ளது. கருணையில்லாவிட்டால் ஈச்வரனுடைய ஜ்ஞாநமும் சக்தியும் சேதநர்கள் செய்யும் பாபங்களை அறியவும். அவற்றுக்கேற்ற சிக்ஷையைக் கொடுப்பதற்குமே பயன்படுமவையாயிருக்கும். அப்போது அவை சேதனர்களுக்கு விரும்பத்தகாதவையாக இருக்கும். கருணை என்ற குணம் சேர்ந்தாலோ என்னில் ஜ்ஞாநம் சேதனர்களுடைய தோஷங்களை அறிவதற்கும், அவர்கள் போக்கற்று நிற்கும் நிலையை உணர்வதற்கும் காரணமாகும். சக்தியோ அவர்களுடைய விரோதிகளையெல்லாம் போக்க ஸாதனமாயிருக்கும். தயை என்ற குணமில்லாவிடில், ஜ்ஞாநம், சக்தி முதலான குணங்கள் தோஷங்களாகவே ஆகின்றன. தயை சேர்ந்தாலோ அவை நிறம் பெறுகின்றன' என்று ஸ்வாமி தேசிகன் தயாசதகத்தில் அருளிச் சய்கிரூர் பின்வருமாறு:-

*'வ்ருஷகிரிக்ருஹமேதி குணா: போத பஸைச்வரீய விரீய சக்திமுகா: |

தோஷா புரேயு ரேதே யதி நாம தயே! த்வயா விநாபூதா: ||'

ந இஹ பாபம் பராக்ரமிதும் அர்ஹதி மாமகீனம்- என்னுடைய பாபம் என்னைத் துன்புறுத்துவது தகாது. ஆக உன் கருணையால் தூண்டப்பட்டவனாய், நீ உன் சக்தியால் என் பாபக்குவியலை யழித்து, ஜ்ஞாநத்தால் எனக்கு ஹிதத்தை யறிந்து அதைக் கொடுத்தாளுவதே உன் கருணைக்கும். ஈச்வர த்வத்துக்கும் ஏற்றது. ஆகையால் உன் கருணைக்குப் பூர்ணபாத்ரமான என்னைக் காத்தருளுவாயாக! என்று பிரார்த்தித்து இந்த ஸ்தோத்ரத்தை முடிக்கிறார்.

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த அதிமாநுஷஸ்தவம் முற்றிற்று.

॥ भगवान् प्रीयतां वासुदेवः ॥

சுபமஸ்து